

EMPIRIA
DORADZTWO W SPRAWACH FINANSÓW PUBLICZNYCH

WYMIAR PODATKU OD NIERUCHOMOŚCI NA 2011 ROK

MATERIAŁY SZKOLENIOWE

OPRACOWANIE: PIOTR CISZEWSKI
www.wiedzasamorzadu.pl

KWIECIEŃ 2011

I. Akty normatywne mające zastosowanie do wymiaru podatków i opłat lokalnych

1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.),
2. Ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2006 r. Nr 136, poz. 969 z późn. zm.),
3. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (**tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.**),
4. Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz. U. Nr 200, poz. 1682 z późn. zm.),
5. Ustawa z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw (Dz. U. Nr 188, poz. 1840 z późn. zm.),
6. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240),
7. Ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, zmiany: Dz. U. z 2008 r. Nr 93, poz. 585; Dz. U. z 2010 r. Nr 18, poz. 99),
8. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.),
9. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis (Dz. U. Nr 53, poz. 311),
10. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc inną niż pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie (Dz. U. Nr 53, poz. 312, zmiana w Dz. U. z 2010 r. Nr 254, poz. 1704),
11. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania wartości pomocy publicznej udzielanej w różnych formach (Dz. U. Nr 194, poz. 1983, zmiana: Dz. U. z 2006 r. Nr 183, poz. 1355 oraz Dz. U. z 2009 r. Nr 122, poz. 1008),
12. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 marca 2007 r. w sprawie zaświadczeń o pomocy de minimis i pomocy de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie (Dz. U. Nr 53, poz. 354, zmiana: Dz. U. z 2011 r. Nr 34, poz. 174),
13. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 października 2004 r. w sprawie informacji przekazywanych w celu wydawania opinii o planowanej pomocy publicznej (Dz. U. Nr 246, poz. 2467; zmiana: Dz. U. z 2007 r. Nr 147, poz. 1034, Dz. U. z 2010 r. Nr 162, poz. 1088).

II. Wybrane orzecznictwo sądów administracyjnych dotyczące wymierzania podatku od nieruchomości i mienia komunalnego

USTAWA O PODATKACH I OPLATACH LOKALNYCH

Podatek od nieruchomości

Przedmiot podatku

I SA/GI 415/10

wyrok wsa 2010-11-15

w Gliwicach

LEX nr 628103

Począwszy od dnia 1 stycznia 2003 r. każda budowla będąca w posiadaniu przedsiębiorcy, nawet mu nieprzydatna z uwagi na rodzaj prowadzonej działalności, podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, chyba że nie jest i nie może być wykorzystywana do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych.

III SA/Po 409/10

wyrok wsa 2010-10-06

w Poznaniu

LEX nr 611457

W świetle art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. istotne jest jedynie, aby brak możliwości korzystania z przedmiotu opodatkowania wynikał ze względów technicznych, przy czym ustawa nie precyzuje rodzaju tychże względów technicznych, a więc na zasadzie lege non distinguente mogą to być wszelkie względy techniczne, które powodują określony w ustawie skutek. Pojęcie "względów technicznych" należy więc rozumieć szeroko i nie można go ograniczać jedynie do niesprawności technicznej. W zakres tego pojęcia będą wchodzić wszelkie potocznie rozumiane względy techniczne, które uniemożliwiają wykorzystywanie obiektu zgodnie z prowadzoną działalnością gospodarczą.

I SA/Rz 402/10

wyrok wsa 2010-09-24

w Rzeszowie

LEX nr 607456

1. Osoba fizyczna będąca współwłaścicielem nieruchomości wraz z prowadzącą działalność gospodarczą osobą prawną, obowiązana jest opłacać podatek od nieruchomości według podwyższonych stawek, obowiązujących dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Skoro bowiem o wyborze stawki podatku decyduje gospodarczy charakter przedmiotu opodatkowania, a nie właściwości podmiotowe podatników, a zobowiązanie podatkowe obarcza solidarnie wszystkich współwłaścicieli przedmiotu opodatkowania, nie ma zatem usprawiedliwionych podstaw do różnicowania stawki podatku w oparciu o kryteria podmiotowe.

2. Solidarny charakter tego zobowiązania wyklucza bowiem możliwość rozdzielenia go na poszczególnych podatników, z zastosowaniem zróżnicowanych, z uwagi na właściwości podmiotowe poszczególnych podatników, stawek opodatkowania. Wobec tego, obciążające wszystkich współwłaścicieli zobowiązanie, ustalić należy od będącego przedmiotem współwłasności przedmiotu opodatkowania, z zastosowaniem jednej właściwej z uwagi na przedmiot opodatkowania, stawki podatkowej.

I SA/Gd 400/10

wyrok wsa 2010-08-17

w Gdańsku

M.Podat. 2010/11/5

Organy podatkowe, ustalając wysokość zobowiązań w podatku od nieruchomości, nie są uprawnione do przyjęcia innej podstawy wymiaru podatku niż dane wskazane w

ewidencji gruntów i budynków - w związku z art. 21 ust. 1 Prawa geodezyjnego i kartograficznego.

I SA/GI 321/10

wyrok wsa 2010-07-15

w Gliwicach

LEX nr 611449

1. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. i art. 3 pkt 3 p.b. podlegają części budowlane baterii koksowniczych (pieców przemysłowych) oraz fundamenty, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

2. Budowlą nie jest bateria koksownicza jako całość techniczno - użytkowa (art. 3 pkt 1 p.b.), ale jej część budowlana (art. 3 pkt 3 p.b.) i tylko ta część podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

3. Powołanie na biegłego jednostki organizacyjnej może być tym bardziej zasadne, gdy chodzi o wydanie opinii w sprawie na tyle skomplikowanej czy złożonej, że do wydania opinii mogą okazać się niezbędne wiedza i doświadczenie w różnych dziedzinach.

I SA/Lu 502/09

wyrok wsa 2010-07-02

w Lublinie

LEX nr 603339

1. Odesłanie do "przepisów prawa budowlanego", o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z 1991 r.o podatkach i opłatach lokalnych, obejmuje swoim zakresem tylko i wyłącznie przepisy o randze ustawowej.

2. Zaliczenie konkretnego obiektu budowlanego do budowli wymaga stwierdzenia, czy został on wymieniony w art. 3 pkt 3 p.b., a jeżeli nie, to czy jest on podobny do obiektów w nim wymienionych i jednocześnie nie ma cech, pozwalających na zaliczenie go do budynków lub obiektów małej architektury.

I SA/Sz 277/10

wyrok wsa 2010-06-23

w Szczecinie

LEX nr 603196

1. Jeżeli budynek, w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt 2 i 2a p.b., jest wykorzystywany na potrzeby mieszkaniowe i faktycznie zaspokaja potrzeby mieszkaniowe skarżącego, to winien być zakwalifikowany i uznany dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości jako budynek mieszkalny w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a u.p.o.l. Fakt, że budynek został zakwalifikowany jako letniskowy na gruncie przepisów prawa budowlanego, nie przesądza więc, że nie może on być budynkiem mieszkalnym na gruncie ustawy podatkowej.

2. Prawidłowe zakwalifikowanie budynku wymaga zbadania nie tylko dokumentacji budowlanej obiektu, danych wynikających z ewidencji gruntów i budynków, ale przede wszystkim okoliczności związanych z jego faktycznym użytkowaniem.

III SA/Wr 164/10

wyrok wsa 2010-06-16

we Wrocławiu

LEX nr 603341

Przepisy art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 3 pkt 3 i 9 p.b. są wystarczające dla wyjaśnienia przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Nie ma podstaw ani potrzeby odwoływania się w tej kwestii do innych przepisów, gdyż art. 2 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 1a ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie stwarza tego rodzaju podstawy.

II FSK 2049/09

wyrok NSA W-wa 2010-05-27

LEX nr 590575...

1. Dokonując wykładni pojęcia "przepisy prawa budowlanego", użytego w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w zgodzie z Konstytucją RP uznać należy, iż odesłanie to odnosić się może wyłącznie do przepisów rangi ustawowej.

2. Zaliczenie konkretnego obiektu do budowli wymaga stwierdzenia, czy został on wymieniony w art. 3 pkt 3 p.b., a jeżeli nie, to czy jest on podobny do obiektów w nim

wymienionych i jednocześnie nie ma cech, pozwalających na zaliczenie go do budynków lub obiektów małej architektury.

3. Ustawodawca nie definiuje użytego w ustawie p.b. pojęcia sieci telekomunikacyjnej. Nie oznacza to jednak, iż brak tej definicji wyklucza, że obiekty te, po ich połączeniu, nie mogą stanowić sieci telekomunikacyjnej, rozumianej jako całość techniczno-użytkowa. Pojęcia całości techniczno - użytkowej nie można utożsamiać z rzeczą i jej częściami składowymi w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego. Ani prawo budowlane, ani u.p.o.l. nie odwołują się bowiem do art. 45 i 47 k.c. Tworzenie całości techniczno-użytkowej należałoby rozumieć jako połączenie poszczególnych elementów w taki sposób, aby zgodnie z wymogami techniki nadawały się one do określonego użytku. Nie można przy tym wykluczyć, iż każdy z tych elementów może być samodzielnym obiektem, choć nie zawsze samodzielnie wykorzystywany będzie mógł być do określonego celu, budowla stanowić ma zaś całość techniczno-użytkową.

II FSK 2112/08

wyrok NSA W-wa 2010-04-20

LEX nr 576210

Transformatory, nie stanowią urządzeń budowlanych, o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.o.p.l. związku z art. 3 pkt 9 p.b. i nie są też budowlami wchodzącymi w skład budowli jako całości techniczno-użytkowej w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 wymienionej ustawy podatkowej w związku z art. 3 pkt 1 lit. b) p.b.

II FSK 1986/08

wyrok NSA W-wa 2010-04-14

LEX nr 578643

Budowlami są zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt 1, art. 3 pkt 3 i pkt 9 p.b. obiekty budowlane oraz części budowlane urządzeń technicznych oraz fundamenty pod urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, a także urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Dojazd do gruntów rolnych (droga polna) nie stanowi w świetle powyższych przepisów budowli. Wykładnia funkcjonalna nakazuje rozumieć drogę jako budowlę, gdy stanowi wytyczoną trasę wyposażoną w urządzenia techniczne, dostosowaną do ruchu środków transportu, ewentualnie poruszania się ludzi i zwierząt.

I SA/Gd 856/09

wyrok wsa 2010-03-25

w Gdańsku

LEX nr 577704

1. Skoro od dnia 1 stycznia 2003 r. u.p.o.l. odwołuje się do pojęcia budynku ustalonego na gruncie prawa budowlanego, to odesłanie to ma charakter pełny, a nie wybiórczy. Dotyczy więc zarówno ogólnej definicji budynku, jak i poszczególnych kategorii budynków. Zatem o tym, czy zakwalifikować budynek do kategorii mieszkalnych czy też pozostałych przesądzają kryteria prawne, przyjęte w Prawie budowlanym.

2. Na organach podatkowych będzie spoczywał obowiązek ustalenia charakteru (klasyfikacji) budynku do celów podatkowych jedynie w sytuacji, gdy budynek nie został wpisany do ewidencji gruntów i budynków. W przypadku braku informacji w ewidencji gruntów i budynków rodzaj budynku powinien zostać określony na podstawie dokumentacji budowlanej, takiej m.in. jak pozwolenie na budowę czy decyzja o dopuszczeniu budynku do użytkowania. W przypadku braku dokumentacji budowlanej organ podatkowy może zgodnie z art. 197 o.p. powołać na biegłego osobę dysponującą takimi wiadomościami, w celu wydania opinii.

I SA/Łd 1038/09

wyrok wsa 2010-03-16

w Łodzi

LEX nr 585635...

1. Niezależnie bowiem od tego, czy dany obiekt będzie uznany za tymczasowy z uwagi na jego czasowe przeznaczenie, aby być przedmiotem podatku od nieruchomości musi spełniać warunki budowli. Przesłanką niezbędną uznania obiektu za budowlę jest jego trwałe związanie z gruntem. Skoro związania tego w przypadku przenośnego pawilonu

handlowego nie ma, to pawilon ten nie może być uznany za budowlę, a w konsekwencji za przedmiot podatku od nieruchomości.

2. Skoro pawilon handlowy nie jest budowlą, w ogóle nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości niezależnie od tego, czyją własność stanowi.

I SA/Kr 1474/09 wyrok wsa 2010-02-24

w Krakowie

LEX nr 580200

Obiekt budowlany, jakim jest kolej linowa, a więc stanowiący jedną, techniczno-użytkową całość, zespół urządzeń przeznaczonych do przewozu osób przy użyciu pojazdów lub urządzeń wyciągowych, w których przemieszczanie odbywa się za pomocą lin usytuowanych wzdłuż toru jazdy nie ma z pewnością cech budynku ani obiektu małej architektury, jest zatem budowlą w rozumieniu p.b., a tym samym w rozumieniu u.p.o.l. Zawarta w p.b. definicja obiektu budowlanego wskazuje, że budowla stanowi całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. Nie znajduje więc żadnego uzasadnienia "rozdzielanie" tej budowli na poszczególne elementy, gdyż są one budowlą jako całość. W konsekwencji dla celów opodatkowania wszystkie elementy tej budowli stanowią jedną całość, od wartości której jest naliczany podatek.

II FSK 1623/08 wyrok NSA W-wa 2010-02-02

LEX nr 576203

Jeżeli dany budynek wykracza poza jego ustawowo określone elementy, bo wypełniono go urządzeniami energetycznymi, kubaturowo zajmującymi jego przestrzeń w znacznym stopniu, to wówczas przestaje być budynkiem w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. Budynek taki staje się obiektem budowlanym funkcjonalnie tworzącym całość gospodarczą, ze wszystkimi cechami budowli. W tym właśnie znaczeniu omawiany obiekt budowlany stacji transformatorowej jest budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości od jej wartości.

II FSK 1388/08 wyrok NSA W-wa 2010-01-29

LEX nr 576174

Przewidziane w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. niestosowanie do przedmiotu opodatkowania stawek przewidzianych dla gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w sytuacji, gdy przedmiot ten nie jest i nie może być wykorzystywany ze względów technicznych do prowadzenia działalności gospodarczej, należy rozpatrywać odrębnie odnośnie do każdego przedmiotu opodatkowania.

VIII SA/Wa 612/09 wyrok wsa 2010-01-20

w Warszawie

LEX nr 554260

Aby uznać dystrybutor za urządzenie związane z budowlą (zbiornikiem), należy rozpoznać właściwie funkcje (przeznaczenie) tych urządzeń: tylko w przypadku uznania, że zbiornik na stacji paliw spełnia funkcję podstawową przechowywania i dystrybucji paliw płynnych, a dystrybutor paliw jako urządzenie związane ze zbiornikiem umożliwia realizację przynajmniej części z tych funkcji, można uznać dystrybutor za urządzenie związane z obiektem budowlanym (zbiornikiem) zapewniającym możliwość użytkowania tego obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Gdyby zaś przyjąć, że każde z urządzeń (zbiornik i dystrybutor) mają swoje odrębne, podstawowe i integralne funkcje (przeznaczenie): zbiornik funkcję przechowywania paliw a dystrybutor funkcję dystrybucji i odmierzenia paliw oraz wyliczania ceny za pobrane paliwo, to takie ustalenie powinno samo przez się prowadzić do wniosku, że dystrybutor nie jest w rozumieniu przepisów ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych urządzeniem związanym z budowlą (zbiornikiem), a tym samym nie jest urządzeniem budowlanym.

I SA/Łd 1039/09 wyrok wsa 2010-01-15

w Łodzi

LEX nr 554072

Ustawa z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, definiując w art. 2 ust. 1 przedmiot podlegający opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, nie rozciąga użytego w niej

pojęcia - budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej - na obiekty tymczasowe, które określa w sposób odrębny ustawa z 1994 r. Prawo budowlane w art. 3 pkt 5.

I SA/OI 722/09 wyrok wsa 2010-01-14

w Olsztynie

LEX nr 554036

Opodatkowanie podatkiem od nieruchomości gruntów i budowli znajdujących się w posiadaniu przedsiębiorcy nie jest uzależnione od rzeczywistego wykonywania na tych gruntach i w zlokalizowanych na nich budowlach czynności składających się na prowadzenie działalności gospodarczej.

I SA/Ld 752/09 wyrok wsa 2010-01-08

w Łodzi

LEX nr 600063

Sprzedaż dokonywana we wszelkiego rodzaju tymczasowych obiektach budowlanych, nieposiadających fundamentów, czy przegród budowlanych, co do zasady będzie podlegała opłacie targowej.

II FSK 1228/08 wyrok NSA W-wa 2010-01-07

LEX nr 554082

Okoliczność, czy w sprawie zachodzą "względy techniczne", o jakich mowa w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., musi być badana ad casum, co oznacza, że może być dowodzona wszelkimi środkami dowodowymi. Do środków tych niewątpliwie należą zarówno orzeczenia organów nadzoru budowlanego, jak i opinie specjalistów (biegłych) z zakresu budownictwa. Nie są to jednak środki dowodowe wyłącznie właściwe, ponieważ i w tym przypadku zastosowanie ma zasada wyrażona w art. 180 § 1 o.p., w myśl której jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem.

I SA/Kr 1666/09 wyrok wsa 2010-01-07

w Krakowie

LEX nr 554024

Droga musi być budowlą, zaś pas drogowy stanowi grunt, na którym ta budowla jest zlokalizowana.

II FSK 1101/08 wyrok NSA W-wa 2010-01-05

LEX nr 553973

1. Elektrownie wiatrowe nie są budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt 3 p.b.

2. Elektrownie wiatrowe nie tylko nie są wymienione w art. 3 pkt 3 p.b., lecz pozbawione są cech zbliżonych do budowli wymienionych w tym przepisie. W związku tym nie mogą być one uznane za budowle. Takie urządzenia, jak generator, rotor z gondolą, wirnik, generator, skrzynia biegów, komputer sterujący, transformator, rozdzielnia energetyczna, instalacja alarmowa zdalnego sterowania, nie są częściami budowlanymi urządzeń technicznych elektrowni wiatrowych. Są odrębnymi pod względem technicznym częściami przedmiotów składających się na całość użytkową w zakresie urządzeń wytwórczych energii elektrycznej, a nie budowli.

3. Elektrownia wiatrowa nie jest również urządzeniem budowlanym w rozumieniu art. 3 pkt 9 p.b. W zakres pojęcia budowli nie wchodzi bowiem urządzenia techniczne, które się w nim znajdują, a obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości obejmuje elementy budowlane urządzeń technicznych elektrowni wiatrowych. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają te urządzenia techniczne, które zgodnie z art. 3 pkt 9 p.b. są urządzeniami budowlanymi stanowiącymi integralną część budowli, a więc całość techniczno-użytkową elektrowni wiatrowej, zapewniając możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem.

I SA/Bd 786/09 wyrok wsa 2009-12-28

w Bydgoszczy

LEX nr 582562

Spółdzielnia mieszkaniowa będąca przedsiębiorcą w stanie prawnym obowiązującym od dnia 1 stycznia 2003 r., tj. od momentu wejścia w życie art. 1a ust. 1 pkt 3 u.o.p.l., zawierającego definicję gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, w ramach której istotnym jest sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę gruntów budynków lub budowli, zobligowana jest do płacenia podatku od nieruchomości wg najwyższej stawki od wszystkich lokali, które nie stanowią lokali mieszkalnych. Nie ma przy tym żadnego znaczenia fakt wykorzystywania tych lokali lub ich związek z prowadzeniem działalności gospodarczej.

I SA/Rz 780/09

wyrok wsa 2009-12-22

w Rzeszowie

LEX nr 549948

1. Kable oraz kanały kablowe, będące własnością przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, połączone w całość techniczno-użytkową niezbędną do zapewnienia łączności telefonicznej i związane z prowadzeniem przez podatnika działalności gospodarczej są siecią techniczną i stanowią budowlę w rozumieniu art. 3 pkt 3 i art. 3 pkt 1 lit. a p.b. w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

2. Linie telekomunikacyjne jako sieci techniczne są budowlą i podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

I SA/Ld 987/09

wyrok wsa 2009-12-18

w Łodzi

LEX nr 550061

Przenośny pawilon handlowy nie może być uznany za budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 3 punkt 3 p.b.

I SA/GI 462/09

wyrok wsa 2009-12-14

w Gliwicach

LEX nr 582588

1. O opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, przy zastosowaniu stawek przewidzianych dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, decyduje zespół przesłanek pozytywnych i negatywnych. Przesłanki pozytywne to takie, od których ziszczenia zależy powstanie obowiązku podatkowego w określonej wysokości (fakt posiadania gruntu przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą, a także gospodarcze przeznaczenie nieruchomości wynikające z ewidencji gruntów). Natomiast zaistnienie przesłanki negatywnej wyłącza opodatkowanie określonego przedmiotu w całości (np. przesłanki wymienione w art. 7 ust. 1 u.o.p.l.) albo stanowi podstawę jego opodatkowania w niższej wysokości niż maksymalna, nawet mimo wystąpienia przesłanki pozytywnej (art. 1a ust. 1 pkt 3 in fine u.o.p.l.).

2. Sam wpis do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o uzyskaniu przez podmiot wpisany do takiej ewidencji statusu przedsiębiorcy. Istotne znaczenia ma natomiast rzeczywiste wykonywanie przez dany podmiot działalności gospodarczej.

I SA/Ld 860/09

wyrok wsa 2009-12-14

w Łodzi

LEX nr 582753

Przesłanką niezbędną uznania obiektu za budowlę jest jego trwałe związanie z gruntem. Skoro zaś związania tego w przypadku przenośnego pawilonu handlowego nie ma, to pawilon ten nie może być uznany za budowlę a w konsekwencji za przedmiot podatku od nieruchomości.

I SA/GI 563/09

wyrok wsa 2009-12-02

w Gliwicach

LEX nr 582592

1. Aby wybudowana część budynku mogła stanowić odrębny przedmiot opodatkowania musi charakteryzować się cechami odpowiadającymi warunkom przewidzianym dla budynku. Musi stanowić część budynku z odpowiednimi instalacjami i urządzeniami pozwalającymi na jej użytkowanie i to niezależnie od pozostałej części budynku.

2. Użytkowanie budynku lub jego części przed ich wykończeniem, a więc wybudowaniem polega na korzystaniu z takiego budynku lub jego części przez określone podmioty (np. właściciela) w inny sposób niż prowadzenie prac budowlanych. Użytkowanie to rodzi obowiązek podatkowy jeszcze przed zakończeniem budowy. Posiadanie przez przedsiębiorcę (przedsiębiorców) budynku w budowie, który nie spełnia wymogów określonych w art. 1a ust. 1 pkt 1 u.o.p.l. oznacza, że budynek taki nie może być uznany za związany z prowadzoną działalnością gospodarczą w znaczeniu przewidzianym w art. 1a ust. 1 pkt 3 tej ustawy, gdyż przepis ten dotyczy "budynków" lub ich części już istniejących, wybudowanych. Budowa budynku nie jest tym samym co adaptacja lub remont już istniejącego obiektu.

II FSK 929/08 wyrok NSA W-wa 2009-11-19

LEX nr 588996

Świadczenie usług weterynaryjnych jest działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów u.o.p.l.

I SA/Gd 662/09 wyrok wsa 2009-11-12

w Gdańsku

LEX nr 588822

Warunkowe dopuszczenie do użytkowania nie dowodzi, że budynek ze względów technicznych nie jest i jednocześnie nie może być użytkowany.

I SA/Wr 956/09 wyrok wsa 2009-11-03

we Wrocławiu

LEX nr 531577

Stan techniczny budynku, czy też jego części, może być przyczyną wyłączenia tego budynku lub jego części z opodatkowania, przewidzianego dla budynków związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Wyłączenie takie jest możliwe jedynie w przypadku, gdy stan techniczny uniemożliwia wykorzystania tego budynku (jego części) do działalności gospodarczej zarówno w chwili obecnej, jak i w przyszłości.

I SA/GI 165/09 wyrok wsa 2009-10-20

w Gliwicach

LEX nr 573340

Budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi stanowi odrębny od budowli obiekt budowlany, bo tak stanowi art. 1a ust. 1 pkt 2 u.o.p.l. określając, że budowla to obiekt budowlany niebędący budynkiem. Budowla i budynek jako odrębne obiekty budowlane stanowią oddzielne przedmioty opodatkowania podatkiem od nieruchomości. W związku z tym ustalenie, iż obiekt budowlany spełnia kryteria budynku powoduje, że budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, nie może być uznany za budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.o.p.l.

II FSK 635/08 wyrok NSA W-wa 2009-10-07

LEX nr 532352...

1. Stacje bazowe telefonii komórkowej nie są budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.o.p.l. w związku z art. 3 pkt 3 p.b., gdyż nie zostały w sposób wyraźny wymienione w ostatnim ze wspomnianych przepisów, ani nie są podobne do żadnej z wskazanych w tej normie prawnej budowli. Nie są również urządzeniami budowlanymi w rozumieniu art. 3 pkt 9 p.b. W związku z tym urządzenia te nie mogą być przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

2. Budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.o.p.l. są te wszystkie obiekty budowlane, które zostały przykładowo wymienione w art. 3 pkt 3 p.b. oraz te obiekty budowlane, które są podobne do nich. Opodatkowanie rzeczy, które nie są objęte wyliczeniem zawartym w art. 3 pkt 3 p.b., a ich konstrukcja, charakter i przeznaczenie różni się od wymienionych przez ustawodawcę, narusza zasadę określoności i zasadę ustawowego określania przedmiotu danin publicznoprawnych, wynikające z art. 2 i 217 Konstytucji.

II FSK 542/08 wyrok NSA W-wa 2009-09-22

LEX nr 585636

1. Dla ustalenia właściwej stawki podatku od nieruchomości organy podatkowe winny przede wszystkim ustalić podstawową funkcję użytkową budynku. Ta bowiem jego cecha pozwala na zaklasyfikowanie go do odpowiedniego rodzaju. Przyjęcie, iż cechą przesądzającą o zakwalifikowaniu budynku do kategorii budynków mieszkalnych jest posiadanie budynku w celu zaspokojenia własnych potrzeb mieszkaniowych jest zatem prawidłowe.

2. Nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia stawki opodatkowania budynku charakter terenu, na jakim został on posadowiony, bowiem u.p.o.l. nie przewiduje takiego kryterium.

II FSK 542/08 wyrok NSA W-wa 2009-09-22

Wspólnota 2009/40/29

Budynek letniskowy mieści się w pojęciu budynku mieszkalnego wtedy, gdy będzie użytkowany faktycznie przez właściciela oraz jego bliskich, służąc tym samym zaspokojeniu podstawowych potrzeb mieszkaniowych. Kryterium to organ podatkowy musi wziąć pod uwagę przy klasyfikowaniu budynku przy ustalaniu wysokości zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości.

I SA/OI 474/09 wyrok wsa 2009-09-10

w Olsztynie

LEX nr 519508

1. W związku z tym, iż ustawodawca użył w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. określenia "związane z prowadzeniem działalności gospodarczej", a więc szerszego niż "prowadzenie działalności gospodarczej", do tego rodzaju nieruchomości zaliczyć należy także te, które nie biorą bezpośredniego udziału w działalności wytwórczej, budowlanej, handlowej czy usługowej.

2. Rozpoczęcie remontu części domków i czasowe ich niewykorzystywanie nie pozbawia ich statusu związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie można zatem zakwalifikować ich jako nieruchomości niemieszkalne czy pozostałe, do których stosowana jest niższa stawka podatkowa.

I SA/Gd 136/09 wyrok wsa 2009-09-10

w Gdańsku

LEX nr 525711

W pojęciu "względów technicznych" w art. 1 ust. 1 pkt 3 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych ustawodawca zawarł przesłankę trwałości jako przeszkodę w wykorzystaniu nieruchomości do prowadzenia określonego rodzaju działalności gospodarczej, powodującej zastosowanie preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości.

I SA/Gd 137/09 wyrok wsa 2009-09-10

w Gdańsku

LEX nr 525706

1. "Względy techniczne", o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 3 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, nie stanowią przeszkody o charakterze przejściowym, wynikającej z podjętych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej decyzji o przekształceniach, remontach, zmianie przeznaczenia.

2. "Względy techniczne" nie mogą być utożsamiane ze stanem technicznym nieruchomości będącej w posiadaniu przedsiębiorcy, albowiem okresowe remonty stanowią element prowadzonej działalności gospodarczej i nie przesądzają o niemożności wykorzystania nieruchomości do prowadzenia działalności.

III SA/Wa 484/09 wyrok wsa 2009-08-31

w Warszawie

LEX nr 527265

1. Na mocy przepisu art. 81 § 1 Ordynacji podatkowej podatnicy, płatnicy i inkasenci mają prawo do złożenia skorygowanej deklaracji. Mogą oni wielokrotnie korygować deklaracje. Możliwa jest przez to korekta już uprzednio skorygowanej deklaracji. Korekta deklaracji w podatkach powstających z mocy prawa w tym trybie prowadzi, co do zasady, do zmiany wysokości kwoty powstałego już zobowiązania podatkowego.

Korygując deklarację w tych podatkach, podatnik ma prawo do zmniejszenia lub zwiększenia już powstałego zobowiązania ze skutkiem wstecznym. Prawa tego nie mają, podatnicy podatków powstających po doręczeniu decyzji wymiarowej.

2. Skorygowanie deklaracji polega na złożeniu deklaracji tego samego rodzaju co deklaracja korygowana, ale o innej treści. Korekty dokonuje podmiot, który złożył deklarację korygowaną.

3. Każda kolejna deklaracja złożona przez podatnika nawet jeżeli nie zaznaczy w odpowiedniej rubryce deklaracji, iż jest to korekta - organ winien traktować nie jako zbiór złożonych deklaracji, ale jako korektę deklaracji poprzedniej (wcześniejszej).

I SA/Gd 201/09

wyrok wsa 2009-08-27

w Gdańsku

LEX nr 535025

Przepis art. 21 ustawy z 1998 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne nie wymaga dalszej wykładni stanowiąc wprost o tym, że dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków stanowią m.in. podstawę wymiaru podatku. Przez podstawę wymiaru podatku należy rozumieć zarówno określenie przedmiotu opodatkowania, zaliczenie do właściwej stawki podatkowej jaki i objęcie określonych gruntów zwolnieniem od opodatkowania.

III SA/Wa 114/09

wyrok wsa 2009-08-26

w Warszawie

LEX nr 527267

1. Organ podatkowy w trakcie postępowania może zażądać przedstawienia przez podatnika projektu budowlanego danego obiektu w celu ustalenia, czy i jakie fundamenty on posiada. Nie w każdym jednak przypadku ten tryb postępowania doprowadzi do wyjaśnienia tej kwestii. Bardzo często dokumentacji takiej nie ma albo nie jest ona wystarczająca. W takim przypadku wątpliwości dotyczące tego, czy dany budynek ma fundament, czy też jest go pozbawiony, należy, zgodnie z art. 197 O.p. wyjaśnić, korzystając z opinii biegłego. Rozstrzyganie tych kwestii wymaga wiadomości specjalnych z zakresu prawa budowlanego, których nie ma organ podatkowy. Biegłym może być każda osoba dysponująca wiadomościami z tego zakresu, niekoniecznie wpisana na stosowne listy biegłych. Może to być więc również pracownik gminy, który zajmuje się sprawami budownictwa.

2. Występujące w u.p.o.l. pojęcie "nieruchomość", w tym również gruntowa, rozumie się zgodnie z art. 46 k.c., co przemawia za przyjęciem rozumienia "trwałego związku budynku z gruntem" z art. 48 k.c. Budynek w rozumieniu u.p.o.l. jest częścią składową gruntu w rozumieniu art. 47 k.c. albo nieruchomością budynkową w rozumieniu art. 46 k.c. Jeżeli nie jest ani nieruchomością budynkową, ani też częścią składową gruntu, to nie może być budynkiem w rozumieniu u.p.o.l.

I SA/Kr 940/09

wyrok wsa 2009-08-25

w Krakowie

LEX nr 552471

W ustawie z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych mowa jest o przesłance "trwałego związania z gruntem", a nie istnienia (lub braku) fundamentów.

I SA/Sz 401/09

wyrok wsa 2009-08-20

w Szczecinie

LEX nr 572562

1. Wyrobiska powstałe w wyniku działalności polegającej na wydobywaniu metodą odkrywkową kopalin ze złóż zlokalizowanych na gruntach rolnych i leśnych, stanowią grunty zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej, skoro prowadzenie na tych gruntach działań o charakterze rekultywacyjnym, zmierzających do rolniczego lub leśnego kierunku zagospodarowania tych gruntów, jest ściśle związane z prowadzeniem działalności wydobywczej, o jakiej mowa w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.).

2. Skoro działalność z zakresu rekultywacji i zagospodarowania wyeksploatowanych gruntów jest konieczną częścią składową zarobkowej działalności wydobywczej, to nie sposób racjonalnie przyjmować, że grunty mające podlegać lub podlegające aktualnie

czynnościom rekultywacyjnym nie są związane z działalnością gospodarczą przedsiębiorcy.

I SA/GI 223/09

wyrok wsa 2009-07-28

w Gliwicach

LEX nr 524623

Do uznania, że nieruchomości są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, nie jest konieczne stwierdzenie, iż działalność gospodarcza jest na nich faktycznie prowadzona, a wystarczy stwierdzenie, że są one w posiadaniu przedsiębiorcy, nawet jeśli nie prowadzi on tam działalności gospodarczej.

I SA/OI 401/09

wyrok wsa 2009-07-23

w Olsztynie

LEX nr 552477

1. Sam fakt składowania zapasów torfu na części działki w 2007r., a tym samym zajęcia tej części na prowadzenie działalności gospodarczej, nie oznacza, że działka ta, czy też jakaś jej część, była w ten sam sposób wykorzystywana - i tym samym - zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej w 2005r.

2. Względy techniczne uniemożliwiające wykorzystanie przedmiotu opodatkowania przez posiadacza gruntu muszą mieć cechę trwałości. Przejściowe przeszkody związane z właściwościami torfu w okresie jesienno - zimowym, które mają wpływ na sezonowość prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności wydobywczej, nie pozbawiają zaś przedmiotu opodatkowania ustawowych przymiotów gruntu związanego z działalnością gospodarczą.

II FSK 460/08

wyrok NSA W-wa 2009.07.22

LEX nr 513322

1. Pomimo nie zamieszczenia w skardze kasacyjnej wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i rozpoznania skargi na podstawie art. 188 p.p.s.a., sąd kasacyjny może w takim wypadku orzec reformatoryjnie, gdyż związany jest granicami skargi tylko w fazie jej rozpoznawania, a nie w fazie wyrokowania.

2. Opodatkowanie podatkiem od nieruchomości znajdującego się w posiadaniu przedsiębiorcy budynku mieszkalnego (lub jego części) z zastosowaniem stawki właściwej dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, dotyczy tylko takiego budynku mieszkalnego (lub jego części), który jest zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej. Znajdujące się w takim budynku garaże i lokale użytkowe niezajęte na prowadzenie działalności gospodarczej podlegają opodatkowaniu z zastosowaniem stawki właściwej dla budynków mieszkalnych.

3. Jeżeli obiekt budowlany ma cechy wymienione w przepisie art. 1a pkt 1 u.p.o.l., jest budynkiem. O tym natomiast, czy jest budynkiem mieszkalnym, czy też budynkiem innym, niemieszkalnym, decydują inne jego cechy i sposób wykorzystania.

II FSK 2095/08

wyrok NSA W-wa 2009.07.07

LEX nr 506268

Budowlą w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest obiekt budowlany stanowiący całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, jak również urządzenia budowlane związane z danym obiektem, zapewniające możliwość jego użytkowania zgodnie z przeznaczeniem. W świetle tych uregulowań brak jest podstaw do kwestionowania stanowiska, iż instalacje odsiarczania spalin i elektrofiltry trzeba w całości zaliczyć do budowli podlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

I SA/Kr 496/09

wyrok wsa 2009.06.24

w Krakowie

LEX nr 507644

1. Rolą organu wydającego interpretację jest przyjęcie stanu faktycznego i dokonanie na jego tle interpretacji przepisów, nie zaś próby jego weryfikacji, albo domniemanie takich czy innych intencji strony.

Interpretacja wiąże w przedstawionym stanie faktycznym. Podatnik nie jest chroniony, jeśli stan faktyczny będzie odbiegał od rzeczywistości. Jego weryfikacja jest możliwa w

toku kontroli podatkowej bądź kontroli skarbowej, a następnie w toku postępowania podatkowego. W przypadku gdy stan faktyczny nie zgadza się z opisanym we wniosku, podatnik ponosi wszelkie negatywne tego konsekwencje. Jednakże weryfikacja stanu faktycznego nie może mieć miejsca jakby "na marginesie" interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego.

2. Prawo budowlane nie definiuje pojęcia "dachu", definicji takiej nie ma również w prawie podatkowym. Jeżeli zatem jeśli brak jest odesłań systemowych na gruncie danej ustawy bądź innych ustaw podatkowych, a tym bardziej jeśli brak jest definicji legalnych, na gruncie prawa polskiego, winna opierać się na potocznym, powszechnie przyjmowanym znaczeniu słów w języku polskim. Jeśli dach nie jest w stanie pełnić tych funkcji, które są jego głównym zadaniem, to nie możemy mówić o dachu w znaczeniu funkcjonalnym. Dlatego też nie można zgodzić się ze stanowiskiem, iż budowla nie posiadająca poszycia dachowego, zabezpieczającego budynek przed opadami atmosferycznymi, dalej spełnia funkcję dachu. Skoro zaś nie można mówić o dachu, to i nie można mówić o budynku i obiekt taki winien być wyłączony z opodatkowania, gdyż brak jest jednego z niezbędnych elementów, które składają się na jego definicję na gruncie zarówno prawa podatkowego jak i budowlanego.

3. "Względy techniczne" muszą to być okoliczności od podatnika niezależne. Mogą to być takie kwestie jak elementy wyposażenia, instalacji wszelkiego rodzaju. Jednak zupełnie odmienną sytuacją jest, gdy przedsiębiorca uzyskał decyzję rozbiórkową, wybudował nową siedzibę firmy i poprzez roboty rozbiórkowe zmierza do zamierzonego celu - likwidacji starej siedziby. Wówczas należy przyjąć jakiś moment, w którym przestajemy mieć do czynienia z budynkiem, gdyż nie można założyć, iż tylko całkowita likwidacja (wyburzenie) uzasadnia wykreślenie z ewidencji środków trwałych i wyłączenie z opodatkowania.

I SA/Sz 158/09

wyrok wsa 2009.06.24

w Szczecinie

LEX nr 506304

1. Budowla w rozumieniu Prawa budowlanego, a więc obiekt budowlany nie będący budynkiem ani obiektem małej architektury, jest zawsze budowlą także w rozumieniu prawa podatkowego, a jej opodatkowanie zależne jest jedynie od jej związania z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

2. Budowlą są tylko takie obiekty wyliczone w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, które są wynikiem procesu budowlanego, gdyż to właśnie taki sposób powstania tych obiektów jest tym wspólnym mianownikiem, który łączy wszystkie obiekty w przepisie tym wskazane.

3. Skoro sama kanalizacja kablowa jest obiektem budowlanym w rozumieniu prawa budowlanego, powstałym niewątpliwie w drodze procesu budowlanego (za taki uznaje go też § 3 pkt 3 rozporządzenia z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie), a przy tym nie jest ani budynkiem, ani obiektem małej architektury, to oczywistym jest wniosek, że sama przez się, niezależnie od jej zawartości, stanowi ona budowlę, której opodatkowanie nie jest zależne od rzeczywistego spełniania przez nią przynależnej jej funkcji, lecz wyłącznie od tego, czy jest związana z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., a więc od tego, czy znajduje się w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą (brak wypełnienia kanalizacji kablowej odpowiednią zawartością nie oznacza bynajmniej, że nie może ona być wykorzystywana do prowadzenia działalności gospodarczej ze względów technicznych).

III SA/Po 243/09

wyrok wsa 2009.06.24

w Poznaniu

LEX nr 510658

Obiekt budowlany, jakim jest sieć techniczna służąca do przesyłu sygnału, nie ma z pewnością cech budynku ani obiektu małej architektury, jest zatem budowlą w

rozumieniu prawa budowlanego, a tym samym w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

I SA/Kr 460/09

wyrok wsa 2009.06.10

w Krakowie

LEX nr 510028

1. Linie telekomunikacyjne jako sieci techniczne są budowlą i podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Będą to zatem przewody (czy to klasyczne miedziane, czy też światłowodowe), punkty wzmacniające sygnał elektromagnetyczny, punkty przecięcia się sieci oraz cały zespół urządzeń służących do przekazywania sygnałów, które ostatecznie trafiają do przyłączy do poszczególnych budynków oraz tzw. pętli abonenckiej (mogą się również łączyć z sieciami innych operatorów czy z sieciami telekomunikacyjnymi, tudzież komunikacji elektronicznej, na skalę globalną).

2. Okoliczność, że linie telekomunikacyjne nie zawsze muszą być umieszczone w kanalizacji, gdyż mogą także być umieszczone bezpośrednio w ziemi, nie oznacza że nie są budowlą i nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, jest to bowiem sieć techniczna stanowiąca budowlę w rozumieniu art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego.

I SA/Sz 53/09

wyrok wsa 2009.06.04

w Szczecinie

LEX nr 510652

Sieć telekomunikacyjna to obiekt budowlany, będący zbiorem węzłów oraz linii telekomunikacyjnych i łączy pomiędzy węzłami. Sieci telekomunikacyjne nie są urządzeniem technicznym służącym do prawidłowego użytkowania obiektu budowlanego, tj. słupa energetycznego, ani kanału w którym ułożone są kable telekomunikacyjne. To obiekt budowlany słup (kanał) umożliwia korzystanie z sieci telekomunikacyjnej, która jest odrębnym obiektem budowlanym.

I SA/Sz 622/08

wyrok wsa 2009.04.30

w Szczecinie

LEX nr 509127

W sytuacji, gdy podatnik podnosi argument, że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej ze względów technicznych - organ podatkowy jest zobowiązany ustalić, czy rzeczywiście dany przedmiot opodatkowania, tj. grunt lub budynek, ze względów technicznych, nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej. Ta przesłanka, tj. niemożność wykorzystywania gruntu lub budynku do prowadzenia działalności gospodarczej ze względów technicznych, jako że zamieszczona jest w przepisie prawa podatkowego, adresowana jest do organów podatkowych.

I SA/Sz 20/09

wyrok wsa 2009.04.30

w Szczecinie

LEX nr 509119

1. Likwidacja linii kolejowej lub jej odcinka oznacza ostateczne, a nie tylko przejściowe, wyłączenie jej z eksploatacji, tj. z możliwości prowadzenia przewozów kolejowych. Takie ostateczne zaprzestanie eksploatacji oznacza zatem nie tylko zaniechanie dokonywania przewozów, ale również zaniechanie utrzymywania w pełnej sprawności różnych składających się na tę budowlę urządzeń technicznych, powodując tym samym, iż w wyniku określonego aktu prawnego zlikwidowana linia kolejowa traci charakter budowli w rozumieniu prawa budowlanego, a więc charakter obiektu budowlanego stanowiącego całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, nie będącego budynkiem ani obiektem małej architektury. Oznacza to w konsekwencji, że zlikwidowana linia kolejowa nie podlega, jako taka, a więc jako budowla nieistniejąca, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, co bynajmniej nie wyklucza możliwości takiego opodatkowania określonych składników pozostałych po zlikwidowanej linii kolejowej, a więc np. pozostałych po niej gruntów jako części powierzchni ziemskiej czy budynków i budowli przeznaczonych do prowadzenia ruchu kolejowego.

2. O ile uzasadnioną jest teza, iż podstawą decyzji o likwidacji linii kolejowej są z reguły względy o charakterze ekonomicznym, to jednakże sama likwidacja takiej budowli, jaką jest linia kolejowa, oznacza, że przestając stanowić całość użytkowo-techniczną budowla ta nie może być wykorzystywana w takiej działalności gospodarczej, jaką jest udostępnianie infrastruktury kolejowej i to właśnie ze względów technicznych (likwidacja), a nie tylko ekonomicznych. Podyktowana takimi względami likwidacja linii kolejowej oznacza też to, że pozostałe po tej likwidacji grunty nie mogą być wykorzystywane w działalności gospodarczej ze względów technicznych, skoro technicznie, poprzez usytuowanie na nich określonych urządzeń (podkłady, szyny itp.) oraz ewentualne określone ukształtowanie terenu (przekopy, nasypy) grunty te przystosowane zostały wyłącznie do wykorzystywania ich jako droga kolejowa.

II FSK 47/08 wyrok NSA W-wa 2009.04.24

LEX nr 513311

Brak zgody właściwego organu na wykorzystywanie nieruchomości podatnika do celów działalności gospodarczej może być spowodowany względami technicznymi.

I SA/Ld 1325/08 wyrok wsa 2009.04.22

w Łodzi

LEX nr 512475

"Przegrody", o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. mają powodować wydzielenie budynku z przestrzeni. Będą to więc pionowe ściany budynku, a nie stropy. Fakt, iż w podłogach (sufitach) znajdują się otwory, może mieć jedynie znaczenie przy ustalaniu powierzchni budynku.

I SA/Rz 20/09 wyrok wsa 2009.04.02

w Rzeszowie

LEX nr 509121

Zarobkowy charakter prowadzonej działalności jest kategorią obiektywną i wiąże się z pewną potencjalną możliwością uzyskiwania dochodów, w oderwaniu od jej faktycznego wymiaru, czyli wyniku finansowego jej prowadzenia. Udostępnianie wyciągu narciarskiego za odpłatnością bez wątpienia stwarza taką możliwość, co sprawia, iż nie sposób przyjąć, aby działalność ta mogła zostać zakwalifikowana jako działalność non profit.

I SA/Wr 1356/08 wyrok wsa 2009.03.26

we Wrocławiu

LEX nr 506327

1. Ściśle określony zakres odesłania z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. pozwala na sięgnięcie do regulacji przepisów prawa budowlanego (ustawy - Prawo budowlane) tylko w celu ustalenia, czy mamy do czynienia z obiektem budowlanym. W tym miejscu kończy się "granica" odesłania.

2. Przedmiotem opodatkowania jest po prostu sieć telekomunikacyjna, jako funkcjonalna i techniczna całość, której zadaniem jest dostarczanie sygnału telekomunikacyjnego, niezależnie od jej technicznej budowy. Bez znaczenia pozostaje, w jaki sposób kanalizacja kablowa połączona jest z kablami telekomunikacyjnymi w niej usytuowanymi. Kable te oraz kanalizacja nie mogą być bowiem traktowane w oderwaniu od całości sieci telekomunikacyjnej.

3. Kable oraz kanały kablowe, będące własnością przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, wykorzystywane w prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej, połączone w całość techniczno - użytkową niezbędną do zapewnienia łączności telefonicznej, stanowią sieć techniczną a w konsekwencji podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości budowlę w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b) i art. 3 pkt 3 ustawy - Prawo budowlane w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.

II FSK 1888/07 wyrok NSA W-wa 2009.03.20

LEX nr 495385

Sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę skutkuje tym, że budynek, budowla, grunt są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tak więc różnego rodzaju obiekty

niewykorzystywane w danym momencie lub gdzie prowadzona jest innego rodzaju działalność niż gospodarcza, należy uznać za związane z działalnością gospodarczą.

I SA/Sz 650/08 wyrok wsa 2009.02.19

w Szczecinie
LEX nr 509252

Na linię kolejową, jako budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, składają się nie tylko same "tory kolejowe" czy "nawierzchnia kolejowa wraz z podtorzem i budowlami inżynieryjnymi", ale również grunt zajęty pod te tory czy nawierzchnię, stanowiący wraz z nimi "drogę kolejową", a także przyległy pas gruntu oraz budynki, budowle i urządzenia przeznaczone do prowadzenia ruchu kolejowego wraz zajętymi pod nie gruntami. Takie rozumienie budowli stanowiącej linię kolejową musi przeto oznaczać, że przynależne do niej grunty, zarówno te usytuowane pod torami czy nawierzchnią kolejową, jak i stanowiące pas przyległy oraz zajęte pod budynki, budowle i urządzenia przeznaczone do prowadzenia ruchu kolejowego, stanowią element składowy linii kolejowej jako budowli w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, a zatem, stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości jako budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową, grunty te nie mogą być równocześnie przedmiotem odrębnego opodatkowania tymże podatkiem jako części powierzchni ziemskiej stanowiące odrębny przedmiot własności (art. 46 § 1 k.c.)

I SA/Gd 901/08 wyrok wsa 2009.02.17

w Gdańsku
LEX nr 477563

Kable oraz kanały kablowe, będące własnością przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, połączone w całość techniczno-użytkową niezbędną do zapewnienia łączności telefonicznej i związane z prowadzeniem przez podatnika działalności gospodarczej są siecią techniczną i stanowią budowlę w rozumieniu art. 3 pkt 3 i art. 3 pkt 1 lit. a Prawa budowlanego w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

II FSK 884/08 wyrok NSA W-wa 2009.02.17

POP 2009/3/274

W przypadku braku ewidencji budynków, zakres odesłania przepisów do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2006 r., Nr 156, poz. 1118) pozwala tylko na określenie, czy dany obiekt jest budynkiem, natomiast jego charakter powinien być określony w postępowaniu podatkowym w oparciu o wszystkie prawnie dopuszczalne dowody.

I SA/GI 953/08 wyrok wsa 2009.02.16

w Gliwicach
LEX nr 512078

Jeżeli w wyrobisku górniczym znajdują się obiekty, które można uznać za budowle stanowiące całość techniczno - użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, to są one budowlami w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

I SA/Gd 735/08 wyrok wsa 2009.02.05

w Gdańsku
LEX nr 512107

1. Fakt otrzymywania dopłat obszarowych czy też zwrotu części podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego sam w sobie nie świadczy o tym, że spółka nie jest przedsiębiorcą i nie prowadzi, obok działalności stricte rolniczej, także działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Żaden przepis prawa nie wyklucza bowiem jednoczesnego prowadzenia tych rodzajów działalności przez jeden podmiot.

2. Organ podatkowy nie jest podmiotem legitymowanym do wystąpienia z wnioskiem o zmianę danych w ewidencji, ani też nie jest uprawniony do zmiany tych danych z urzędu, nie może również weryfikować poprawności dokonanej klasyfikacji gruntów. To

podatnik jest uprawniony do wszczęcia procedury zmiany danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym.

I SA/GI 720/08

wyrok wsa 2009.01.26

w Gliwicach

LEX nr 506559

1. Nowe okoliczności faktyczne, to takie, które zostały nowo odkryte w sprawie i nie były znane organom podatkowym obu instancji w chwili orzekania, bądź też nieprzedstawione organowi orzekającemu w postępowaniu zwykłym.

2. Przez pojęcie okoliczności faktycznych nieznanymi organowi, który wydał decyzję rozumieć trzeba tylko takie okoliczności, które z badanego materiału dowodowego nie wynikały.

3. Jak długo trwa rekultywacja gruntu poeksploatacyjnego - tak długo grunt jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej. Jak długo natomiast grunt zakwalifikowany jako użytek rolny związany jest z prowadzeniem działalności gospodarczej, tak długo zajęty jest on na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż rolnicza. O tym bowiem czy grunt związany jest z prowadzeniem działalności gospodarczej decyduje faktyczne jego wykorzystanie do takiej działalności, a skoro za taką działalność uznaje się także rekultywację gruntów, to do czasu jej zakończenia, grunty rekultywowane stanowią grunty związane z prowadzeniem tej działalności.

III SA/Wa 2010/08

wyrok wsa 2009.01.23

w Warszawie

LEX nr 506663

Nawet budynki niewykorzystywane przez przedsiębiorcę w danym momencie lub też wykorzystywane na inną działalność niż gospodarcza (za wyjątkiem budynków mieszkalnych) należy uznać za związane z działalnością gospodarczą.

III SA/Wa 2129/08

wyrok wsa 2009.01.20

w Warszawie

LEX nr 506675

Przez pojęcie gruntów sklasyfikowanych jako użytki rolne na prowadzoną działalność gospodarczą należy także rozumieć podjęcie przez przedsiębiorcę na tych gruntach działań zmierzających do osiągnięcia przychodu, w tym także czynności przygotowawczych, m.in. polegających na budowie inwestycji przeznaczonej do tej działalności. Chodzi tutaj o działania faktyczne na gruncie polegające na ingerencji w grunt w taki sposób, aby powodowały one zmiany w gruncie uniemożliwiające jego wykorzystanie jako grunt rolny, tj. rozpoczęcie działań na gruncie lub jego wyłączenie z produkcji rolnej.

II FSK 1354/07

wyrok NSA W-wa 2009.01.09

LEX nr 478297

1. Wyjątek przewidziany w pkt 3 ust. 1 art. 1a in fine u.p.o.l., nie tworzy i nie rozróżnia odrębnych terminologicznie kategorii pojęć "przedsiębiorcy", "działalności gospodarczej" oraz "posiadania", lecz eliminuje z zakresu regulacji tego przepisu tylko te rzeczy, które "nie mogą być wykorzystywane do prowadzenia działalności gospodarczej ze względów technicznych". Jest więc to wyłączenie o charakterze przedmiotowym. Z jego treści należy wnosić, iż każdy inny przypadek związany z faktycznym prowadzeniem działalności gospodarczej, bez wykorzystywania danego przedmiotu posiadanego przez przedsiębiorcę, nie podlega wyłączeniu.

2. Wykładnia wyrażenia "nie jest i nie może być wykorzystywana do prowadzenia działalności ze względów technicznych" prowadzi do wniosku, iż oznacza ona obiektywne przeszkody sprawiające, że przedmioty opodatkowania nie są i trwale nie mogą być wykorzystywane w działalności gospodarczej. Wskazany charakter przeszkody sprawia, że nie może być ona determinowana wolą (działaniem lub zaniechaniem) podatnika, lecz okolicznościami zewnętrznymi i fizycznymi, odnoszącymi się do substancji przedmiotu opodatkowania. Chodzić tu może zatem zarówno o takie wady fizyczne budynków i budowli, które uniemożliwiają w sposób stały

korzystanie z nich przez przedsiębiorcę, jak również o inne faktycznie występujące przeszkody.

3. Ocena przesłanki względów technicznych należy w danym postępowaniu do organu podatkowego i nie wymaga pozyskania uprzednio rozstrzygnięcia prejudycjalnego, stwierdzającego jej istnienie. Ocena ta nie może być dowolna, ani też nie mieć charakteru uznaniowego. Rozważenie zastosowania wyjątku przewidzianego w pkt 3 ust. 1 art. 1a u.p.o.l. wymaga szczegółowego i zindywidualizowanego ustalenia oraz rozważenia rodzaju i obiektywnego charakteru tej przeszkody, przyczyn jej powstania i występowania w okresie, którego dotyczy dane postępowanie podatkowe.

I SA/Gd 736/08 wyrok wsa 2009.01.06

w Gdańsku

LEX nr 483130

Ewidencję gruntów i budynków oraz klasyfikację gleboznawczą gruntów prowadzą starostowie. Organ podatkowy nie jest podmiotem legitymowanym do wystąpienia z wnioskiem o zmianę danych w ewidencji, ani też nie jest uprawniony do zmiany tych danych z urzędu, nie może również weryfikować poprawności dokonanej klasyfikacji gruntów. To podatnik jest uprawniony do wszczęcia procedury zmiany danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym.

I SA/GI 660/08 wyrok wsa 2008.11.19

w Gliwicach

LEX nr 490965

1. Bez znaczenia dla oceny legalności decyzji pozostaje kwestia podmiotu odpowiedzialnego za zaniechanie aktualizacji ewidencji gruntów, problematyka wzajemnych relacji pomiędzy zapisami planu zagospodarowania przestrzennego oraz studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego a klasyfikacją gruntów ujawnianą w ewidencji gruntów.

2. Organ podatkowy, związany danymi ujawnionymi w ewidencji gruntów, nie jest zobowiązany do podejmowania w postępowaniu podatkowym działań na rzecz doprowadzenia do zgodności zapisów w ewidencji gruntów ze stanem faktycznym.

3. Sądowa kontrola decyzji ustalającej wymiar podatku od nieruchomości nie może obejmować badania kwestii związanych z wywiązywaniem się właściwego organu z obowiązków wynikających z przepisów dotyczących prowadzenia ewidencji gruntów i budynków, a także oceny realizacji obowiązków nałożonych na określone podmioty poprzez art. 22 ust. 2 i art. 23 Prawa geodezyjnego i kartograficznego.

II FSK 1083/07 wyrok NSA W-wa 2008.11.19

POP 2009/3/283

Tymczasowy obiekt budowlany jest obiektem budowlanym.

I SA/Gd 418/08 wyrok wsa 2008.10.21

w Gdańsku

LEX nr 495389

Przez sposób wykorzystania budynku lub gruntu należy rozumieć to, na jakie cele czy potrzeby budynek lub grunt jest zajęty, przy czym nie traci związku z prowadzeniem działalności gospodarczej przez fakt czasowego niewykorzystywania do działalności. Prowadzenie działalności gospodarczej sezonowo nie jest równoznaczne z jej zaprzestaniem.

I SA/Łd 242/08 wyrok wsa 2008.10.21

w Łodzi

LEX nr 498183

1. Wyłączenie z zakresu przedmiotów opodatkowania związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej dotyczy sytuacji, gdy przedmiot ten nie jest i - jednocześnie - nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej ze względu na zdarzenie niezależne od podatnika. Sytuacja taka nie będzie miała miejsca w przypadku gdy podatnik faktycznie w tym budynku lub jego części czy też na takim gruncie nie wykonuje żadnych czynności. Przejściowe niewykorzystywanie przez podmiot gospodarczy nieruchomości lub jej części służącej do wykonywania

działalności gospodarczej nie daje podstaw do tego, by do wymiaru podatku od nieruchomości nie miały zastosowania stawki przewidziane dla nieruchomości związanych z działalnością gospodarczą. Nieruchomość taka, mimo chwilowego jej niewykorzystywania, z różnych przyczyn, nie przestaje być nieruchomością związaną z prowadzoną przez dany podmiot działalnością gospodarczą ponieważ chodzi tu o związek w szerokim tego słowa znaczeniu.

2. Sam fakt posiadania lokalu przez przedsiębiorcę skutkuje tym, że budynek, budowla lub grunt jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej. Oznacza to, że nawet budynki niewykorzystywane przez przedsiębiorcę w danym momencie lub też wykorzystywane na inną działalność niż gospodarcza (za wyjątkiem budynków mieszkalnych) należy uznać za związane z działalnością gospodarczą.

3. Tylko nieruchomość, będąca w posiadaniu osoby fizycznej, która nie wchodzi w skład prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa tj. nie jest i potencjalnie nie może być przeznaczona do realizacji określonych zadań gospodarczych przez prowadzącego przedsiębiorstwo, powinna być opodatkowana wg stawki podstawowej.

I SA/Gd 866/07 wyrok wsa 2008.10.09

w Gdańsku

LEX nr 500609

Brak wykorzystywania danego obiektu dla celów działalności gospodarczej nie uprawnia do przyjęcia, że nie stanowi on nieruchomości związanej z działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

I SA/Łd 1094/08 wyrok wsa 2008.10.09

w Łodzi

LEX nr 498182

1. Wyliczenie zawarte w art. 3 pkt 3 p.b. ma charakter przykładowy, niemniej wspólną cechą wszystkich obiektów budowlanych tam wymienionych jest trwale związanie z gruntem. Ale oprócz definicji budowli prawo budowlane zawiera także definicję tymczasowego obiektu budowlanego.

2. Z punktu widzenia zasad wykładni prawa podatkowego nie można utożsamiać obiektu budowlanego z tymczasowym obiektem budowlanym. Skoro bowiem budowlą w rozumieniu przepisów ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych jest obiekt budowlany w rozumieniu prawa budowlanego (z wyjątkiem budynków i obiektów małej architektury), to nie jest nim niewątpliwie tymczasowy obiekt budowlany, ponieważ te pojęcia w świetle prawa budowlanego oznaczają coś zupełnie innego. Przyjęcie, że ustawodawca zamierzał opodatkować podatkiem od nieruchomości obiekty, które w ogóle nieruchomościami nie są (np. namioty), poddawało by w wątpliwość racjonalność ustawodawcy, a ponadto powodowałoby rozszerzenie przedmiotu opodatkowania poza granice określone ustawą.

I SA/OI 294/08 wyrok wsa 2008.09.18

w Olsztynie

LEX nr 461225

1. Występujące w ustawie z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych pojęcie "nieruchomości", w tym również gruntowej, rozumie się zgodnie z art. 46 k.c., co przemawia za przyjęciem rozumienia "trwałego związku budynku z gruntem" z art. 48 k.c. Budynek w rozumieniu u.p.o.l. jest częścią składową gruntu w rozumieniu art. 47 k.c., albo nieruchomością budynkową w rozumieniu art. 46 k.c. Jeżeli nie jest ani nieruchomością budynkową, ani też częścią składową gruntu, to nie może być budynkiem w rozumieniu u.p.o.l.

2. Każdy z małżonków powinien otrzymać decyzję wymierzającą podatek od jego nieruchomości, a poza tym jeden egzemplarz decyzji na nieruchomość wchodzącą w skład majątku małżeńskiego. W decyzji wymiarowej dotyczącej nieruchomości wspólnej sporządzonej w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach powinni być wykazani dwaj małżonkowie jako podatnicy, podatek w jednej kwocie (bez podziału). Każdy z nich powinien otrzymać decyzję.

3. Wątpliwości dotyczące powierzchni zabudowy należy, zgodnie z art. 197 Ordynacji podatkowej, wyjaśnić, korzystając z opinii biegłego.

I SA/Wr 500/08 wyrok wsa 2008.08.12

we Wrocławiu

LEX nr 485319

1. Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym czy nie w pełni rozpatrzonym.

2. Czym innym jest obiekt budowlany, a czym innym jest urządzenie budowlane, a w związku z tym nie można używać tych pojęć zamiennie. Poza tym, nie każde urządzenie techniczne można zakwalifikować do urządzenia budowlanego; może to nastąpić jedynie wówczas, gdy urządzenie techniczne zapewnia użytkowanie obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

I SA/Sz 172/08 wyrok wsa 2008.08.06

w Szczecinie

LEX nr 493174

1. Ewidencja gruntów i budynków może być podstawą do wymiaru i poboru podatków jedynie wtedy, gdy klasyfikuje kategorię gruntów wskazanych w ustawie z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

2. W ewidencji gruntów i budynków nie ma symbolu właściwego dla gruntów stanowiących pasy drogowe i dlatego art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027) w tym zakresie nie może znaleźć zastosowania.

3. Ewidencja gruntów i budynków, jak wskazuje już jej nazwa, nie jest dokumentem obejmującym budowle, w tym drogi. Są tam zawarte dane dotyczące gruntów i budynków, a nie budowli. Dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków są niewystarczające do ustalenia, czy na danym terenie znajduje się budowla, np. droga.

II FSK 418/08 wyrok NSA W-wa 2008.07.24

LEX nr 402225

Zakwalifikowanie urządzenia jako części budynku wyklucza uznanie, że jest ono odrębną budowlą lub jej częścią, w ocenie NSA, urządzenia techniczne - w tym wypadku chodzi o transformatory i zespół zaworów tyrystorowych - są elementem hali przekształtników; skoro stanowią element budynku, to nie mogą być opodatkowane jako budowla.

I SA/Sz 47/08 wyrok wsa 2008.07.09

w Szczecinie

LEX nr 402945

Wynikająca ze względów technicznych niemożność wykorzystywania budynku do prowadzenia działalności gospodarczej jest okolicznością mogącą jedynie wpływać na wysokość stosowanej stawki opodatkowania, pozostaje ona natomiast bez jakiegokolwiek wpływu na sam obowiązek podatkowy.

I SA/GI 50/08 wyrok wsa 2008.07.07

W Gliwicach

LEX nr 490206

Zarówno instalację odsiarczania spalin i elektrofiltrów należy w całości zaliczyć do budowli podlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

I SA/GI 51/08 wyrok wsa 2008.07.07

w Gliwicach

LEX nr 485343

1. Podatek od nieruchomości ma charakter majątkowy, a kwalifikacja nieruchomości (np. przeznaczona na cele gospodarcze, mieszkaniowe, inne), co ma wpływ na wymiar tego podatku, jest niezależna od statusu podatnika, a wynika wprost z przeznaczenia nieruchomości, określonego w ewidencji gruntów.

2. Podatek od nieruchomości ustalany jest o dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków co do klasyfikacji tych gruntów oraz ich powierzchni, które to dane są wiążące dla organu podatkowego.

I SA/Bd 223/08 wyrok wsa 2008.07.01

w Bydgoszczy
LEX nr 489059

Skoro zatem telekomunikacyjne linie kablowe ułożone w kanalizacji technicznej razem z tą kanalizacją stanowią całość techniczno-użytkową, są własnością strony i są związane z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą to winny podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości według stawek i zasad właściwych dla budowli.

III SA/Wa 298/08 wyrok wsa 2008.06.27

w Warszawie
LEX nr 489050

1. Względy techniczne mogą być związane z nieruchomością na, której podatnik zamierza prowadzić działalność gospodarczą. Do sytuacji takiej dojdzie, gdy obiekty techniczne znajdujące się na nieruchomości, z których podatnik ma zamiar korzystać przy prowadzeniu działalności, zostały skonstruowane w sposób nie zapewniający sąsiadującym nieruchomościom właściwej ochrony przed szkodliwą emisją pochodzącą z nieruchomości podatnika, która będzie efektem jego działalności gospodarczej. Sytuacja taka wystąpi także w przypadku lokalizacji zakładu podatnika niezapewniającej sąsiednim obszarom właściwej ochrony przed szkodliwymi skutkami działalności podatnika. Wówczas przesłanka prawna w postaci braku zgody właściwych organów na użytkowanie nieruchomości do celów działalności gospodarczej, powodowana będzie względami technicznymi.

2. Grunt sklasyfikowany w ewidencji gruntów i budynków jako las może być opodatkowany podatkiem od nieruchomości tylko wówczas, gdy jest wykorzystywany na prowadzenie działalności gospodarczej. Samo posiadanie takiego gruntu przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą nie jest wystarczające do obciążenia go takim podatkiem. Jeśli podmiot prowadzący działalność gospodarczą na gruncie sklasyfikowanym w ewidencji gruntów i budynków jako las takiej działalności faktycznie nie prowadzi, taki grunt nie podlega rygorom ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, a może być opodatkowany podatkiem leśnym.

I SA/Lu 83/08 wyrok wsa 2008.06.11

w Lublinie
LEX nr 393305

1. Ustawa z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych nie zawiera legalnej definicji pojęcia względów technicznych, które miałyby stać na przeszkodzie wykorzystywaniu określonej nieruchomości do prowadzenia działalności gospodarczej, a w konsekwencji do zastosowania dotyczących jej stawek podatkowych. Nie oznacza to jednak, że dla oceny względów technicznych o jakich mowa w przepisie art. 1a ust. 1 pkt 3, jedyną miarodajną przesłanką miałyby być jakakolwiek decyzja właściwego organu budowlanego, w tym wskazywana przez organy podatkowe decyzja o nakazie opróżnienia bądź wyłączenia z użytkowania całości lub części budynku.

2. Opinia biegłego nie może sama w sobie być źródłem materiału faktycznego sprawy, ani tym bardziej stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem jego oceny. Ustalenie stanu faktycznego sprawy należy zawsze do organu podatkowego, a biegły powinien jedynie udzielić odpowiedzi na konkretne pytania dostosowane do stanu faktycznego sprawy.

I SA/Sz 4/08 wyrok wsa 2008.05.29

w Szczecinie
LEX nr 469019

Każdy obiekt budowlany (z wyjątkiem obiektów małej architektury) niebędący budynkiem, jest budowlą i jako budowla związana z prowadzeniem działalności

gospodarczej przez podatnika podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości według określonych stawek.

II FSK 413/07 wyrok NSA W-wa 2008.05.21

LEX nr 489076

Niemożliwość wykorzystania ze względów technicznych przedmiotu opodatkowania do prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych może dotyczyć wszystkich przedmiotów opodatkowania (w tym i gruntu).

II FSK 425/07 wyrok NSA W-wa 2008.05.20

LEX nr 468855

Określenie "grunt związany" jest szersze niż "grunt pod..." (zob. art. 1a pkt 3 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych). Jest to niewątpliwie określenie niejednoznaczne, ale w każdym razie oznacza połączenie (kogoś) czegoś z (kimś) czymś, stosunek między rzeczami, zjawiskami itp. połączonymi ze sobą w jakiś sposób, wreszcie odniesienie, zastosowanie do kogoś lub czegoś, powiązanie z czymś.

I SA/Kr 250/07 wyrok wsa 2008.05.16

w Krakowie

LEX nr 469647

O uznaniu budynku za budynek związany z prowadzeniem działalności gospodarczej decyduje fakt jego posiadania przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą, a nie jedynie prawo współwłasności. Z samego faktu bycia współwłaścicielem nieruchomości nie wynika jej posiadanie. Posiadanie jest bowiem stanem faktycznym, a nie prawnym, który może nawet nie mieć oparcia w uprawnieniach wynikających z określonego prawa.

I SA/Kr 279/07 wyrok wsa 2008.05.06

w Krakowie

LEX nr 469645

1. Wyłączenie z zakresu przedmiotów opodatkowania związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej dotyczy sytuacji, gdy przedmiot ten nie jest i - jednocześnie - nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej ze względu na zdarzenie niezależne od podatnika. Sytuacja taka będzie miała miejsce w przypadku wydania przez organ nadzoru budowlanego decyzji o opróżnieniu, bądź o wyłączeniu z użytkowania budynku ze względu na jego zły stan techniczny. Przejściowe niewykorzystywanie przez podmiot gospodarczy nieruchomości lub jej części służącej do wykonywania działalności gospodarczej nie daje podstaw do tego, by do wymiaru podatku od nieruchomości nie miały zastosowania stawki przewidziane dla nieruchomości związanych z działalnością gospodarczą. Nieruchomość taka, mimo chwilowego jej niewykorzystywania, z różnych przyczyn nie przestaje być nieruchomością związaną z prowadzoną przez dany podmiot działalnością gospodarczą, ponieważ chodzi tu o związek w szerokim tego słowa znaczeniu. Przeprowadzenie remontów w budynkach nie oznacza pozbawienia tych budynków związku z działalnością gospodarczą w szerokim znaczeniu. Adaptacja budynków do prowadzenia zamierzonej w przyszłości działalności gospodarczej stanowi jeden z wyznaczników prowadzenia tejże działalności.

3. Dla objęcia budynku stawką podatku od nieruchomości przewidzianą dla budynków służących działalności gospodarczej (czyli stawką najwyższą) wystarczy sam fakt posiadania budynku przez przedsiębiorcę, a nie ma znaczenia jak intensywnie jest prowadzona ta działalność i jakie przynosi efekty gospodarcze.

I SA/Sz 856/06 wyrok wsa 2008.04.24

w Szczecinie

LEX nr 489058

Skoro obudowa ta stanowi integralną część stacji transformatorowej, w której mieszczą się urządzenia techniczne wchodzące w skład sieci elektroenergetycznej, a ta z kolei uznawana jest za budowlę w rozumieniu prawa podatkowego, to uprawniony jest wniosek, iż obudowa ta nie może być inaczej traktowana jak budowla. W przypadku

sieci elektroenergetycznej budowlą jest bowiem zbiór poszczególnych elementów konstrukcyjnych oraz urządzeń i instalacji, które zostały połączone w celu realizacji określonego zadania.

III SA/Wa 1422/07 wyrok wsa 2008.04.01

w Warszawie

LEX nr 483671

1. Organy podatkowe, ustalając podatki czy to od nieruchomości czy też podatek rolny, nie są uprawnione do dokonywania odmiennych ustaleń, niż te, które wynikają z ewidencji gruntów. Nie mogą również dokonywać zmian w tym operacie ewidencyjnym.

2. Rozstrzygnięcie "w granicach danej sprawy" oznacza, że Sąd nie może uczynić przedmiotem rozpoznania legalności innej sprawy administracyjnej niż ta, w której wniesiono skargę.

II FSK 139/07 wyrok NSA W-wa 2008.03.13

LEX nr 476779

Fakt iż dany podmiot, tak jak w sprawie niniejszej, kontynuuje posiadanie zależne po wypowiedzeniu umowy w tym przedmiocie, jest tylko okolicznością faktyczną, która nie ma wpływu na definicję gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej przekazaną unormowaniem art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

I SA/Bd 836/07 wyrok wsa 2008.03.11

w Bydgoszczy

LEX nr 461643

Podstawą opodatkowania elektrowni wiatrowych jest wartość wszystkich elementów takiego obiektu. Opodatkowaniu podlegają zarówno fundamenty, maszty, przyłącza jak i pozostałe elementy, to jest: generator, wirnik ze skrzydłami, skrzynia biegów, komputer sterujący, transformator, rozdzielnia energetyczna, instalacja alarmowa i zdalnego sterowania, albowiem wszystkie te elementy składają się na całość techniczno-użytkową.

II FSK 1669/06 wyrok NSA W-wa 2008.02.26

LEX nr 456649

1. Między decyzjami organów budowlanych (pozwoleniem na użytkowanie, pozwoleniem na budowę czy decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania), a decyzją organu podatkowego określającą (ustalającą) podatnikowi prawidłową wysokość zobowiązania podatkowego nie zachodzi konieczny związek przyczynowy, nakazujący organom podatkowym tożsame określenie i uznanie przedmiotowego budynku, w którym podatnik prowadzi handel, za budynek klasyfikowany w dokumentach budowlanych jako magazyn roślin, a nie np. za targowisko pod dachem lub halę używaną do targów, aukcji i wystaw. W związku z tym, mimo że z przytoczonej w art. 1a pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 121, poz. 844) definicji budynku, wynika, że o uznaniu danego obiektu za obiekt budowlany, a w konsekwencji za budynek należy rozstrzygać w oparciu o przepisy Prawa budowlanego, to nie znaczy, że zastosowanie się do tych przepisów i opartych na nich rozstrzygnięciach organów budowlanych musi mieć prymat bezwzględny, nawet gdyby stało to w oczywistej sprzeczności z normą prawa podatkowego, kształtującą określone zobowiązanie podatkowe.

2. W postępowaniu podatkowym dopuszczalne jest podważenie domniemania prawdziwości, a więc zgodności z rzeczywistą treścią decyzji administracyjnej wydanej przez organ budowlany udzielający pozwolenia na budowę obiektu budowlanego lub jego użytkowania. Podstawę formalnoprawną takiego działania daje art. 194 § 3 Ordynacji podatkowej.

3. Dokonując wykładni pojęcia "targowisko pod dachem" należy mieć na uwadze zmieniającą się rzeczywistość społeczno-gospodarczą, która nie tylko była przyczyną dokonanych zmian legislacyjnych ale także zmienia powszechne (językowe) rozumienie tego pojęcia. Dokonywana wykładnia musi więc mieć charakter dynamiczny. Odwołanie

się wyłącznie do przepisów Prawa budowlanego i wydanych na jego podstawie aktów wykonawczych mogłoby wypaczyć cel omawianej regulacji.

I SA/GI 862/07

wyrok wsa 2008.02.25

w Gliwicach

LEX nr 483168

1. Okoliczność, iż w chwili nabycia, objęcia w posiadanie, przez przedsiębiorcę budynku, który z uwagi na swój stan techniczny czy dotychczasowe przeznaczenie, nie może być wykorzystywany w prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej nie oznacza, że budynek taki nie jest związany z prowadzeniem tej działalności.

2. Faktyczne niewykorzystywanie lub niemożność wykorzystania budynku lub jego części w prowadzonej przez podatnika działalności gospodarczej, o ile nie wynika ze względów technicznych, nie stanowi o jego wyłączeniu z opodatkowania według stawek przypadających od budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

3. Braki wyposażenia budynku w wymagane urządzenia czy instalacje, bez których budynek nie może służyć prowadzonej działalności gospodarczej, nie mieszczą się w pojęciu "względów technicznych" uniemożliwiających jego wykorzystanie w takiej działalności.

I SA/Gd 994/07

wyrok wsa

2008.02.14

w Gdańsku

LEX nr 355457

Nieruchomości, będące w posiadaniu osoby fizycznej, które nie wchodzi w skład przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55[1] k.c., tj. nie są i potencjalnie nie mogą być przeznaczone do realizacji określonych zadań gospodarczych przez prowadzącego przedsiębiorstwo, powinny być opodatkowane wg stawki podstawowej.

I SA/GI 792/07

wyrok wsa 2008.02.06

w Gliwicach

LEX nr 341785

1. Czym innym jest opis stanu technicznego budynku, a czym innym ocena, czy tak ustalony stan techniczny spełnia kryterium przesłanki wykluczającej traktowanie nieruchomości jako związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej, w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. Ta zaś ocena nie należy do biegłego, ale stanowi ustalenie organu podatkowego, dokonane w oparciu o zebrany materiał dowody.

2. Wyłączenie przewidziane w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. dotyczy takiego stanu technicznego nieruchomości, który obiektywnie i trwale powoduje niewykorzystywanie jej dla celów prowadzonej działalności danego podatnika i jednocześnie niemożność jej wykorzystania w tym celu. Nie mogą to zatem być okresowe przeszkody w prowadzeniu działalności w danym budynku (budowli czy na gruncie), zwłaszcza takie, jak: remont, modernizacja, adaptacja, czy też względy ekonomiczne np. brak środków finansowych na podjęcie działalności w danym obiekcie czy też na przeprowadzenie jego remontu. Chodzi właśnie o trwałą przeszkodę techniczną, potwierdzoną stosownym stanowiskiem organów budowlanych, a nie o przejściowe niewykorzystywanie nieruchomości w bieżącej działalności gospodarczej przez jej posiadacza.

II FSK 1646/06

wyrok NSA W-wa

2008.01.31

LEX nr 512494

Wartość początkowa ulega zwiększeniu o poniesione nakłady na ulepszenie środków trwałych jedynie w sytuacji, gdy są one poniesione bezpośrednio przez podatnika a nie przez podmiot korzystający z tych nieruchomości na podstawie określonego tytułu prawnego, np. umowy najmu. Zwiększenie (o nakłady najemcy) wartości początkowej nieruchomości dla celów podatku od nieruchomości będzie możliwe dopiero w sytuacji, gdy nieruchomość "powróci" do podatnika.

II FSK 1135/07

wyrok NSA W-wa

2008.01.30

LEX nr 456687

1. W postępowaniu podatkowym dopuszczalne jest podważanie domniemania prawdziwości, a więc zgodności treści decyzji administracyjnej z rzeczywistością

wydanej przez organ budowlany udzielający pozwolenia na budowę obiektu budowlanego lub na jego użytkowanie na podstawie art. 194 § 3 Ordynacji podatkowej, mimo tego że podstawę prawną ich wydania mogły stanowić także obowiązujące w sprawie podatkowej definicje obiektu budowlanego i budowli z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84 ze zm.) w zw. z art. 3 pkt 1 lit. b) i pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r., Nr 207, poz. 2016).

2. To czy stacja bazowa (wolno stojąca, czy umieszczona na innym obiekcie budowlanym) jest czy nie jest budowlą, nie jest ani kwestią ustaleń faktycznych, ani posiadania wiadomości specjalnych, o których mowa w art. 197 § 1 Ordynacji podatkowej, lecz kwestią prawidłowej kwalifikacji prawnej dokonanych ustaleń faktycznych.

II FSK 1471/06 wyrok NSA W-wa 2008.01.30

POP 2008/4/60

Nie zachodzi między decyzją organu budowlanego pozwalającą na budowę lub użytkowanie obiektu budowlanego a decyzją organu podatkowego określającą (ustalającą) podatnikowi prawidłową wysokość zobowiązania podatkowego konieczny związek przyczynowy, nakazujący organowi podatkowemu tożsame określenie i uznanie stacji bazowej za obiekt budowlany, a więc i budowlę podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, bez względu na to, czy została ona umieszczona na innym obiekcie budowlanym, czy na wolno stojącym maszcie.

I SA/Gd 845/07 wyrok wsa 2008.01.24

w Gdańsku

LEX nr 466017

Fakt niewykorzystywania nieruchomości do prowadzenia działalności gospodarczej w danym momencie nie ma wpływu na wymiar podatku, bowiem grunty zajęte na ośrodek wczasowy, który jest wykorzystywany sezonowo, są gruntami związanymi z działalnością gospodarczą.

III SA/Wa 1746/07 wyrok wsa 2008.01.18

w Warszawie

LEX nr 451807

1. Sam fakt posiadania lokalu przez przedsiębiorcę skutkuje tym, że budynek, budowla lub grunt jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej. Oznacza to, że nawet budynki niewykorzystywane przez przedsiębiorcę w danym momencie lub też wykorzystywane na inną działalność niż gospodarcza (za wyjątkiem budynków mieszkalnych) należy uznać za związane z działalnością gospodarczą.

2. Stawka podatku właściwa dla budynków związanych z prowadzeniem działalności będzie miała zastosowanie jedynie, w sytuacji gdy dany podmiot, w którego posiadaniu znajduje się lokal użytkowy, rzeczywiście prowadzi (wykonuje) działalność gospodarczą. Sam zatem fakt wpisu do rejestru przedsiębiorców, czy do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o uzyskaniu statusu przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

3. Pod pojęciem "zarządu" (art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych) w aktualnym stanie prawnym należy rozumieć tzw. trwały zarząd, będący formą prawną władania nieruchomością przez państwową lub samorządową jednostkę organizacyjną (art. 43 ust. 1 ustawy z 2004 r. o gospodarce nieruchomościami).

II FSK 1581/06 wyrok NSA W-wa 2008.01.17

LEX nr 456689

Brak możliwości wydobywania torfu z gruntu obszaru górniczego w niektórych okresach roku przez podatnika, nie powoduje zaistnienia tzw. "względów technicznych", o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

II FSK 1517/07 wyrok NSA W-wa 2008.01.17

ONSAIWSA 2009/3/58...

Przeszkody o charakterze sezonowym czy też inne przeszkody natury technologicznej są przy eksploatacji złóż torfu elementem przewidywalnym, a więc prowadzący taką

działalność gospodarczą może i powinien odpowiednio przygotować się do nich; nie stanowią one zatem "względów technicznych", o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84 ze zm.), uprawniających podatnika do skorzystania z preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości, jak od gruntów pozostałych, określonej w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. c) tej ustawy.

II FSK 1312/07 wyrok NSA W-wa 2008.01.10
LEX nr 489069

Jeżeli dany budynek faktycznie wykracza poza jego ustawowo określone elementy, bo wypełniono go urządzeniami energetycznymi, kubaturowo zajmującymi jego przestrzeń w znacznym stopniu, to wówczas przestaje być budynkiem w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Budynek taki, staje się obiektem budowlanym funkcjonalnie tworzącym całość gospodarczą, ze ~~wszystkimi cechami budowli~~. W tym właśnie znaczeniu omawiany obiekt budowlany stacji transformatorowej, jest budowlą w rozumieniu ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości od jej wartości.

II FSK 1313/07 wyrok NSA W-wa 2008.01.10
ONSA/WSA 2009/3/57

Obiekt budowlany stacji transformatorowej jest budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84 ze zm.), podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości od jej wartości.

I SA/GI 415/10 wyrok wsa 2010-11-15
w Gliwicach
LEX nr 628103

Począwszy od dnia 1 stycznia 2003 r. każda budowla będąca w posiadaniu przedsiębiorcy, nawet mu nieprzydatna z uwagi na rodzaj prowadzonej działalności, podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, chyba że nie jest i nie może być wykorzystywana do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych.

II FSK 450/09 wyrok NSA W-wa 2010-08-13
LEX nr 602175

1. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 6 u.p.o.l. zwolnieniem od podatku od nieruchomości zostały objęte wyłącznie nieruchomości (grunty i budynki) wpisane do rejestru zabytków.

2. Dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości w każdym przypadku grunty i budynki stanowią odrębne przedmioty opodatkowania. Stanowi o tym nie tylko podział wprowadzony w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.o.l., lecz przede wszystkim te przepisy ustawy zgodnie, z którymi odrębnie dla każdego z tych przedmiotów opodatkowania określono podstawę opodatkowania, stawki podatkowe oraz warunki zwolnień podatkowych.

I SA/GI 322/10 wyrok wsa 2010-07-15
w Gliwicach

LEX nr 611464

Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. podlegają części budowlane pieców przemysłowych (baterii pieców koksowniczych) jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

I SA/GI 323/10 wyrok wsa 2010-07-15
w Gliwicach

LEX nr 611460

Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 1a ust. 1 lit. b u.p.o.l. oraz art. 3 pkt 3 p.b., podlegają części budowlane pieców przemysłowych (baterii pieców koksowniczych) jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

I SA/GI 321/10 wyrok wsa 2010-07-15
w Gliwicach

LEX nr 611449

1. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. i art. 3 pkt 3 p.b. podlegają części budowlane baterii koksowniczych (pieców przemysłowych) oraz fundamenty, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

2. Budowlą nie jest bateria koksownicza jako całość techniczno - użytkowa (art. 3 pkt 1 p.b.), ale jej część budowlana (art. 3 pkt 3 p.b.) i tylko ta część podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

3. Powołanie na biegłego jednostki organizacyjnej może być tym bardziej zasadne, gdy chodzi o wydanie opinii w sprawie na tyle skomplikowanej czy złożonej, że do wydania opinii mogą okazać się niezbędne wiedza i doświadczenie w różnych dziedzinach.

III SA/Wa 361/10 wyrok wsa 2010-07-09

w Warszawie

LEX nr 607716

1. Przepisy ordynacji podatkowej obligują organy podatkowe do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy (art. 122 o.p.). W konsekwencji, nie jest dopuszczalne przyjęcie przez organy, po przeprowadzeniu kontroli podatkowej, powierzchni budynku wynikającej ze skorygowanej deklaracji podatnika, co do której prawdziwości sam organ ma wątpliwości, tylko z tego powodu, że podatnik musiał kierować się jakiegoś rodzaju przesłankami podając powierzchnię w deklaracji.

2. Zarówno pojęcie "pas drogowy", jak i "droga" to pojęcia nietożsame, a tym samym nie można przyjąć, że działki podlegają wyłączeniu z opodatkowania wówczas, gdy w ewidencji gruntów zostały zaklasyfikowane jako "dr", a więc jako grunty. Pojęć "droga", "pas drogowy" oraz grunty nie można utożsamiać, albowiem rozróżnia je ustawodawca na gruncie u.p.o.l.

III SA/Wa 226/10 wyrok wsa 2010-06-25

w Warszawie

LEX nr 611988

1. Skoro grunty na, których położone są drogi wewnętrzne w ogóle nie mogą być ewidencjonowane z symbolem "dr", to organy nie mogą twierdzić, że wyłączenie z opodatkowania dróg wewnętrznych na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. uzależnione było od oznaczania gruntów symbolem "dr" (droga).

2. W sytuacji, gdy na podstawie przepisów regulujących ewidencjonowanie gruntów, określone stany faktyczne mające znaczenie dla opodatkowania podatkiem od nieruchomości nie podlegają wykazaniu w ewidencji gruntów to przy wymiarze podatków w zakresie tych stanów faktycznych należy przyjmować rzeczywisty stan faktyczny istniejący na nieruchomości.

3. W przepisach ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, a także w innych przepisach brak jest podstaw do twierdzenia, że drogi wewnętrzne nie były objęte zakresem przepisu art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. w treści obowiązującej w latach 2004-2006.

I SA/Łd 1038/09 wyrok wsa 2010-03-16

w Łodzi

LEX nr 585635...

1. Niezależnie bowiem od tego, czy dany obiekt będzie uznany za tymczasowy z uwagi na jego czasowe przeznaczenie, aby być przedmiotem podatku od nieruchomości musi spełniać warunki budowli. Przesłanką niezbędną uznania obiektu za budowlę jest jego trwałe związanie z gruntem. Skoro związania tego w przypadku przenośnego pawilonu handlowego nie ma, to pawilon ten nie może być uznany za budowlę, a w konsekwencji za przedmiot podatku od nieruchomości.

2. Skoro pawilon handlowy nie jest budowlą, w ogóle nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości niezależnie od tego, czyją własność stanowi.

II FSK 2184/08 wyrok NSA W-wa 2010-03-04

LEX nr 576212

1. Wyłączenie z art. 2 ust. 3 pkt 2 u.p.o.l. dotyczące gruntów pod wodami płynącymi nie może dotyczyć gruntów pod morskimi wodami wewnętrznymi.

2. Grunty pod morskimi wodami wewnętrznymi nie mogą być uznane za grunty pod wodami płynącymi, bowiem to ostatnie oznaczenie nie obejmuje gruntów pod morskimi wodami wewnętrznymi.

I SA/Kr 1474/09

wyrok wsa 2010-02-24

w Krakowie

LEX nr 580200

Obiekt budowlany, jakim jest kolej linowa, a więc stanowiący jedną, techniczno-użytkową całość, zespół urządzeń przeznaczonych do przewozu osób przy użyciu pojazdów lub urządzeń wyciągowych, w których przemieszczanie odbywa się za pomocą lin usytuowanych wzdłuż toru jazdy nie ma z pewnością cech budynku ani obiektu małej architektury, jest zatem budowlą w rozumieniu p.b., a tym samym w rozumieniu u.p.o.l.. Zawarta w p.b. definicja obiektu budowlanego wskazuje, że budowla stanowi całość techniczno-użytkową ~~wraz z instalacjami i urządzeniami~~. Nie znajduje więc żadnego uzasadnienia "rozdzielanie" tej budowli na poszczególne elementy, gdyż są one budowlą jako całość. W konsekwencji dla celów opodatkowania wszystkie elementy tej budowli stanowią jedną całość, od wartości której jest naliczany podatek.

I SA/Łd 1039/09

wyrok wsa 2010-01-15

w Łodzi

LEX nr 554072

Ustawa z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, definiując w art. 2 ust. 1 przedmiot podlegający opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, nie rozciąga użytego w niej pojęcia - budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej - na obiekty tymczasowe, które określa w sposób odrębny ustawa z 1994 r. Prawo budowlane w art. 3 pkt 5.

I SA/OI 661/09

wyrok wsa 2010-01-14

w Olsztynie

LEX nr 554033

1. Nie można się zgodzić ze stanowiskiem, według którego, aby grunt podlegał wyłączeniu przewidzianemu w art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l., musi być między innymi sklasyfikowany jako droga (dr) w ewidencji gruntów i budynków.

2. Użycie frazy "należą do tej samej kategorii co te drogi", należy odczytywać jako przynależność do określonej kategorii dróg publicznych wyłącznie z racji szczególnego usytuowania, jakim jest "położenie w ciągu dróg publicznych".

3. Zaliczenie do dróg gminnych i ustalenie przebiegu istniejących dróg gminnych nie może nastąpić bez uprzedniego zbadania czy dany odcinek drogi nie został już zaliczony do dróg o większym znaczeniu niż gminne i nie może kolidować z ustalonym już przebiegiem tych dróg. Ustalenie przebiegu dróg publicznych odbywa się między innymi poprzez wymienienie nazw ulic, przez które przebiegają te drogi, o ile ulice te mają nazwę.

4. Mimo braku zaliczenia do określonej kategorii dróg publicznych, ulica może być traktowana jak droga publiczna, w ciągu której jest położona, gdyż przepisy ustawy z 1985 r. o drogach publicznych w art. 2 ust. 2 przewidują specyficzną sytuację, kiedy to ulice położone w ciągu dróg publicznych otrzymują status drogi publicznej nie będąc jednocześnie drogą publiczną na skutek podjęcia stosownej uchwały podjętej przez radę gminy. W takim przypadku o podleganiu określonej kategorii dróg publicznych decyduje okoliczność faktyczna jaką jest położenie "w ciągu dróg publicznych".

I SA/OI 722/09

wyrok wsa 2010-01-14

w Olsztynie

LEX nr 554036

Opodatkowanie podatkiem od nieruchomości gruntów i budowli znajdujących się w posiadaniu przedsiębiorcy nie jest uzależnione od rzeczywistego wykonywania na tych gruntach i w zlokalizowanych na nich budowlach czynności składających się na prowadzenie działalności gospodarczej.

I SA/Sz 814/09

wyrok wsa 2010-01-13

w Szczecinie

LEX nr 554056

1. Istnienie drogi - jako budowli w rozumieniu przepisów p.b. i przy uwzględnieniu jej definicji zawartej w u.d.p. - jest niezbędnym elementem wyłączenia podatkowego, o którym mowa w art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l.

2. Biorąc pod uwagę art. 21 ust. 1 ustawy z 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne, organ podatkowy nie powinien dokonywać samodzielnej klasyfikacji funkcji budynku, tylko powinien odwołać się do odpowiednich zapisów ewidencji gruntów i budynków. Dla stosowania zasady przewidzianej w tym przepisie nie jest więc konieczne zawarcie dodatkowego odesłania w przepisach ustawy podatkowej.

I SA/Kr 1666/09 wyrok wsa 2010-01-07

w Krakowie

LEX nr 554024

Droga musi być budowlą, zaś pas drogowy stanowi grunt, na którym ta budowla jest zlokalizowana.

I SA/Sz 789/09 wyrok wsa 2009-12-16

w Szczecinie

LEX nr 582689

1. W sprawach podatkowych pierwszą czynnością przy badaniu czy doszło do rażącego naruszenia prawa, powinno być ustalenie, czy stosunek prawnopodatkowy został prawidłowo ujawniony i ukształtowany.

2. Rozbieżność orzecznictwa sądowego sama przez się nie wyklucza możliwości, iż jeden ze sprzecznych ze sobą poglądów wyrażonych w tym orzecznictwie jest na tyle wadliwy, iż jego przyjęcie przez organ podatkowy stanowi rażące naruszenie prawa.

3. Jeżeli przedsiębiorca posiada grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów jako grunty orne danej klasy i grunty te nie są zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej, to podlegają opodatkowaniu podatkiem rolnym.

II FSK 1066/08 wyrok NSA W-wa 2009-12-08

LEX nr 555208

Grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów jako tereny przemysłowe i inne tereny zabudowane, a nie jako drogi, nie podlegają wyłączeniu z opodatkowania na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l., w brzmieniu obowiązującym w latach 2004-2006.

I SA/Wr 1034/09 wyrok wsa 2009-11-04

we Wrocławiu

LEX nr 610316

1. Przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości jest sieć telekomunikacyjna, jako funkcjonalna i techniczna całość, której zadaniem jest dostarczanie sygnału telekomunikacyjnego, niezależnie od jej technicznej budowy.

2. Linie kablowe (telekomunikacyjne) umieszczone w kanalizacji kablowej stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

I SA/OI 593/09 wyrok wsa 2009-11-04

w Olsztynie

LEX nr 531626

1. W decyzji wymiarowej dotyczącej nieruchomości wspólnej sporządzonej w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, nie tylko powinni być wykazani oboje małżonkowie jako podatnicy, ale również każdy z nich powinien otrzymać decyzję. Jeżeli decyzja zostanie doręczona tylko jednemu z nich, tylko na nim będzie ciążyło zobowiązanie podatkowe. Od drugiego małżonka, do czasu doręczenia mu decyzji, nie będzie można wymagać i egzekwować podatku.

2. Jeżeli tylko jeden ze współwłaścicieli nieruchomości prowadzi na niej działalność gospodarczą, przyjmuje się, że cała nieruchomość ma związek z tą działalnością. Status przedsiębiorcy, choćby w odniesieniu tylko do jednego ze współwłaścicieli, uzasadnia obciążenie podwyższoną stawką podatkową (na zasadach zobowiązania solidarnego) wszystkich współwłaścicieli.

II FSK 854/08

wyrok NSA W-wa 2009-10-29

LEX nr 580185

Przy określaniu zakresu niepodlegania podatkiem od nieruchomości w rozumieniu art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. w brzmieniu obowiązującym w okresie od 19 grudnia 2003 r. do 31 grudnia 2006 należy odnosić się do zapisów zawartych w ewidencji gruntów i budynków.

II FSK 784/08

wyrok NSA W-wa 2009-10-16

LEX nr 528862

1. Dla celów wymiaru podatku od nieruchomości, w sytuacji zwłaszcza, gdy ewidencja pewnej kategorii gruntów nie uwzględnia, zapisy w niej zawarte mają znaczenie drugorzędne, a determinantem wymiaru podatku od nieruchomości jest wystąpienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie obowiązku podatkowego.

2. Podatnik posiada sieć dróg wewnętrznych na terenie zakładu produkcyjnego, które nie podlegają oznaczeniu w ewidencji symbolem "dr", ale wliczane są do przyległych do nich użytków gruntowych. Treść art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. oraz § 68 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia z 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków i poz. 3 pkt 7 lit. a) in fine załącznika Nr 6 do tego rozporządzenia nie daje podstaw do przyjęcia za wiążące danych z ewidencji gruntów i budynków w zakresie opodatkowania przedmiotowych nieruchomości.

III SA/Po 401/09

wyrok wsa 2009-10-15

w Poznaniu

LEX nr 574011

Podatnik nie jest zobowiązany do objęcia jedną deklaracją podatkową wszystkich nieruchomości leżących na terenie gminy. Podatnik złożył dwie odrębne deklaracje podatkowe (w tym jedną dotyczącą budek telefonicznych). Przedmiotowe postępowanie podatkowe dotyczyło nieruchomości nie obejmujących budek telefonicznych, które jako przedmiot odrębnej deklaracji mogły samodzielnie podlegać kontroli, w wyniku której organ podatkowy mógł wydać odrębną decyzję określającą wysokość zobowiązania podatkowego.

II FSK 635/08

wyrok NSA W-wa 2009-10-07

LEX nr 532352...

1. Stacje bazowe telefonii komórkowej nie są budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.o.p.l. w związku z art. 3 pkt 3 p.b., gdyż nie zostały w sposób wyraźny wymienione w ostatnim ze wspomnianych przepisów, ani nie są podobne do żadnej z wskazanych w tej normie prawnej budowli. Nie są również urządzeniami budowlanymi w rozumieniu art. 3 pkt 9 p.b. W związku z tym urządzenia te nie mogą być przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

2. Budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.o.p.l. są te wszystkie obiekty budowlane, które zostały przykładowo wymienione w art. 3 pkt 3 p.b. oraz te obiekty budowlane, które są podobne do nich. Opodatkowanie rzeczy, które nie są objęte wyliczeniem zawartym w art. 3 pkt 3 p.b., a ich konstrukcja, charakter i przeznaczenie różni się od wymienionych przez ustawodawcę, narusza zasadę określoności i zasadę ustawowego określania przedmiotu danin publicznoprawnych, wynikające z art. 2 i 217 Konstytucji.

II FSK 652/08

wyrok NSA W-wa 2009-10-01

LEX nr 526966

Przepis art. 21 ustawy z 1989 r. - Prawa geodezyjnego i kartograficznego nie jest przepisem prawa podatkowego, a jedynie przepisem odsyłającym do uregulowań tego prawa. Pojęcie "wymiar" musi być zatem analizowane w związku z przedmiotem opodatkowania, bowiem trudno wyobrazić sobie dokonywanie wymiaru podatku w sposób oderwany od przedmiotu opodatkowania. Doszukiwanie się w stylistyce art. 21 ust. 1 wskazówki przydatnej dla oceny poprawności działań organów podatkowych, a w konsekwencji - także kontroli przeprowadzonej przez sąd administracyjny, jest zabiegiem zupełnie nieuzasadnionym.

I SA/Bd 477/09

wyrok wsa 2009-09-23

w Bydgoszczy
LEX nr 524617

1. Zasada prawdy obiektywnej, uregulowana w art. 122 O.p., nakłada na organy podatkowe obowiązek ustalenia tylko tych faktów, które określa ustawa podatkowa (czyli tych, które są istotne z uwagi na treść stosowanej normy, zostały opisane w jej hipotezie). Wychodzenie poza te cechy stanu faktycznego, które określa ustawa, jest niedopuszczalne.

2. Fakt korzystania z gruntów przez nieoznaczony krąg podmiotów nie decyduje o tym, czy dana droga należy do kategorii dróg publicznych czy jest drogą wewnętrzną. Dopiero wydanie stosownego aktu (rozporządzenia lub uchwały) przez uprawniony do tego organ (ministra, sejmik województwa, radę powiatu lub radę gminy) nadaje danej drodze charakter drogi publicznej, korzystającej ze zwolnienia wynikającego z art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

III SA/Wa 114/09 wyrok wsa 2009-08-26

w Warszawie
LEX nr 527267

1. Organ podatkowy w trakcie postępowania może zażądać przedstawienia przez podatnika projektu budowlanego danego obiektu w celu ustalenia, czy i jakie fundamenty on posiada. Nie w każdym jednak przypadku ten tryb postępowania doprowadzi do wyjaśnienia tej kwestii. Bardzo często dokumentacji takiej nie ma albo nie jest ona wystarczająca. W takim przypadku wątpliwości dotyczące tego, czy dany budynek ma fundament, czy też jest go pozbawiony, należy, zgodnie z art. 197 O.p. wyjaśnić, korzystając z opinii biegłego. Rozstrzyganie tych kwestii wymaga wiadomości specjalnych z zakresu prawa budowlanego, których nie ma organ podatkowy. Biegłym może być każda osoba dysponująca wiadomościami z tego zakresu, niekoniecznie wpisana na stosowne listy biegłych. Może to być więc również pracownik gminy, który zajmuje się sprawami budownictwa.

2. Występujące w u.p.o.l. pojęcie "nieruchomość", w tym również gruntowa, rozumie się zgodnie z art. 46 k.c., co przemawia za przyjęciem rozumienia "trwałego związku budynku z gruntem" z art. 48 k.c. Budynek w rozumieniu u.p.o.l. jest częścią składową gruntu w rozumieniu art. 47 k.c. albo nieruchomością budynkową w rozumieniu art. 46 k.c. Jeżeli nie jest ani nieruchomością budynkową, ani też częścią składową gruntu, to nie może być budynkiem w rozumieniu u.p.o.l.

II FSK 202/08 wyrok NSA W-wa 2009.07.30

LEX nr 511589

Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. podlegają jedynie części budowlane elektrowni wiatrowych jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

SA/OI 413/09 wyrok wsa 2009.07.23

w Olsztynie

Współnota 2009/36/28

Nie można poprzez interpretację prawa podatkowego uznać danej drogi za publiczną bądź wewnętrzną. Kompetencja ta jest zastrzeżona dla odpowiedniego ministra lub organu samorządu terytorialnego.

I SA/Gd 320/09 wyrok wsa 2009.07.16

w Gdańsku

LEX nr 514958

Linie telekomunikacyjne jako sieci techniczne są budowlą i podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

II FSK 1411/07 wyrok NSA W-wa 2009.06.30

LEX nr 513323

1. Biorąc pod uwagę art. 21 ust. 1 Prawa geodezyjnego i kartograficznego, organ podatkowy nie powinien dokonywać samodzielnej klasyfikacji funkcji budynku, lecz odwołać się do odpowiednich zapisów ewidencji gruntów i budynków. Jeżeli budynek nie został wpisany do ewidencji gruntów i budynków, to w takiej sytuacji organy

podatkowe są uprawnione, a zarazem zobowiązane, do ustalenia charakteru (klasyfikacji) budynku do celów podatkowych. W przypadku braku takich informacji w ewidencji gruntów i budynków rodzaj budynku powinien zostać określony na podstawie dokumentacji budowlanej, takiej m.in. jak pozwolenie na budowę czy decyzja o dopuszczeniu budynku do użytkowania. Jeśli pozwolenie będzie dotyczyło budynku koszarowego, wówczas należy go opodatkować według stawki właściwej dla budynków pozostałych. W sytuacji, gdy brak jest danych wynikających z ewidencji budynków lub dokumentacji budowlanej, istnieje możliwość odwołania się do klasyfikacji i nomenklatury wprowadzonych na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439 ze zm.).

2. Dla celów podatkowych budynek będzie budynkiem mieszkalnym wówczas, gdy mieścić się w nim będą przede wszystkim, czyli w przeważającej części, lokale mieszkalne.

II FSK 346/08

wyrok NSA W-wa 2009.06.24

LEX nr 513306

1. Innym prawem, które w rozumieniu art. 861 § 1 k.c. może być przedmiotem wkładu wspólnika do spółki jest prawo najmu. Jednakże tzw. zdolność aportową ma tylko najem, tzw. konstytutywny a nie translatywny. Oznacza to niemożność wniesienia jako udziału do spółki cywilnej prawa najmu nabytego przez wspólnika jako najemcę ale możliwość ustanowienia najmu na rzecz spółki cywilnej przez wspólnika będącego właścicielem nieruchomości.

2. Umowa o podnajem, czy o bezpłatne użytkowanie lokalu nawet zawarta per facta concludentia czy też za zgodą właściciela (art. 660 k.c.) nie jest przecież zawarta z właścicielem i z tego powodu nie może kreować podmiotu podatkowego, czy też obowiązku podatkowego w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. Zgoda właściciela, o której mowa w art. 668 § 1 k.c., nie może zastąpić umowy z właścicielem w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

I SA/Po 92/09

wyrok wsa 2009.05.08

w Poznaniu

LEX nr 506313

Linie kablowe (telekomunikacyjne) umieszczone w kanałach kablowych stanowią budowlę w rozumieniu ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, a tym samym podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

I SA/Gd 875/08

wyrok wsa 2009.04.07

w Gdańsku

LEX nr 490794

Fakt korzystania z gruntów przez nieoznaczony krąg podmiotów nie decyduje o tym czy dana droga należy do kategorii dróg publicznych czy jest drogą wewnętrzną. Dopiero wydanie stosownego aktu (rozporządzenia lub uchwały) przez uprawniony do tego organ (ministra, sejmik województwa, radę powiatu lub radę gminy) nadaje danej drodze charakter drogi publicznej, korzystającej ze zwolnienia wynikającego z art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

I SA/Wr 1356/08

wyrok wsa 2009.03.26

we Wrocławiu

LEX nr 506327

1. Ściśle określony zakres odesłania z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. pozwala na sięgnięcie do regulacji przepisów prawa budowlanego (ustawy - Prawo budowlane) tylko w celu ustalenia, czy mamy do czynienia z obiektem budowlanym. W tym miejscu kończy się "granica" odesłania.

2. Przedmiotem opodatkowania jest po prostu sieć telekomunikacyjna, jako funkcjonalna i techniczna całość, której zadaniem jest dostarczanie sygnału telekomunikacyjnego, niezależnie od jej technicznej budowy. Bez znaczenia pozostaje, w jaki sposób kanalizacja kablowa połączona jest z kablami telekomunikacyjnymi w niej usytuowanymi. Kable te oraz kanalizacja nie mogą być bowiem traktowane w oderwaniu od całości sieci telekomunikacyjnej.

3. Kable oraz kanały kablowe, będące własnością przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, wykorzystywane w prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej, połączone w całość techniczno - użytkową niezbędną do zapewnienia łączności telefonicznej, stanowią sieć techniczną a w konsekwencji podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości budowlę w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b) i art. 3 pkt 3 ustawy - Prawo budowlane w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.

I SA/Lu 569/08 wyrok wsa 2009.02.27

w Lublinie

LEX nr 494488

Fakt niewykonywania w ciągu kilku miesięcy czynności faktycznych składających się na prowadzoną działalność jest bez znaczenia. Charakter prowadzonej przez skarżącego działalności (zakład betoniarski) powoduje trwałe wyłączenie tego gruntu z użytków rolnych, a więc grunt rolny na stałe przeznaczony jest pod określoną działalność gospodarczą. "Zajęcie" ma charakter permanentny.

I SA/Sz 570/08 wyrok wsa 2009.02.19

w Szczecinie

LEX nr 515059

Skoro okolicznością, z którą u.p.o.l. wiąże istnienie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości, jest np. wynikające z umowy zawartej z właścicielem (Agencją Nieruchomości Rolnych) posiadanie stanowiącego własność Skarbu Państwa takiego gruntu, który w ewidencji gruntów i budynków sklasyfikowany został w sposób nie wyłączający tego gruntu od opodatkowania podatkiem od nieruchomości, to ewentualne wygaśnięcie tego obowiązku, spowodowane dokonaniem zmian w ewidencji gruntów w zakresie dotyczącym określenia rodzaju danego użytku gruntowego i wliczenia go do przyległego użytku rolnego, nastąpić może nie wcześniej niż z upływem miesiąca, w którym dokonana zostanie zmiana ewidencji prowadząca do takiego nowego kwalifikowania tego użytku gruntowego.

I SA/Kr 1458/08 wyrok wsa 2009.01.27

w Krakowie

LEX nr 509740

Przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości jest sieć telekomunikacyjna (komunikacji elektronicznej), jako funkcjonalna i techniczna całość, która służy dostarczaniu usług telekomunikacyjnych (komunikacji elektronicznej).

III SA/Wa 2129/08 wyrok wsa 2009.01.20

w Warszawie

LEX nr 506675

Przez pojęcie gruntów sklasyfikowanych jako użytki rolne na prowadzoną działalność gospodarczą należy także rozumieć podjęcie przez przedsiębiorcę na tych gruntach działań zmierzających do osiągnięcia przychodu, w tym także czynności przygotowawczych, m.in. polegających na budowie inwestycji przeznaczonej do tej działalności. Chodzi tutaj o działania faktyczne na gruncie polegające na ingerencji w grunt w taki sposób, aby powodowały one zmiany w gruncie uniemożliwiające jego wykorzystanie jako grunt rolny, tj. rozpoczęcie działań na gruncie lub jego wyłączenie z produkcji rolnej.

I SA/OI 407/08 wyrok wsa 2008.11.26

w Olsztynie

LEX nr 480162

Warunkiem wyrażonym przez ustawodawcę, aby uznać określoną drogę należącą do tej samej kategorii, jest funkcja jaką ona pełni w układzie komunikacyjnym. To znaczy jest usytuowana w ciągu dróg publicznych. W takim przypadku miałaby ona charakter drogi gminnej, będącej drogą publiczną.

I SA/Sz 323/08 wyrok wsa 2008.11.05

w Szczecinie

LEX nr 493507

Przekrycie namiotowe jest tymczasowym obiektem budowlanym i co do zasady podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

I SA/Po 755/08 wyrok wsa 2008.09.24

w Poznaniu

LEX nr 491894

Przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w powiązaniu z treścią art. 7 ust. 2 pkt 4 tej ustawy ustanawiający zwolnienia podmiotowe pozwala na jednoznaczne określenie, iż zwolnienie to nie dotyczy tych części budynków, które przekazane zostały w posiadanie zależne podmiotów niebędących prowadzącymi zakłady pracy chronionej lub zakłady aktywności zawodowej. Nie znajduje zatem oparcia w przepisach stanowisko, iż przedmiot opodatkowania, o którym stanowi art. 7 ust. 2 pkt 4 cytowanej ustawy to wyłącznie budynek jako całość. Na powyższą ocenę nie ma wpływu okoliczność, iż cały budynek stanowiący własność spółki przystosowany jest dla osób niepełnosprawnych.

I SA/Kr 1182/07 wyrok wsa 2008.08.28

w Krakowie

LEX nr 494499

Jeżeli grunty, na których zorganizowany jest stok narciarski, posiadają klasyfikację właściwą dla opodatkowania ich podatkiem rolnym lub leśnym, to będą obciążone podatkiem od nieruchomości tylko w okresie, w którym zajęte są na ten cel. Przez pozostałe miesiące, jeśli nie prowadzi się na nich żadnej działalności, podlegają one opodatkowaniu podatkiem rolnym lub leśnym. W związku z tym, gdy na danym gruncie nie znajdują się żadne trwałe urządzenia, jak np. wyciągi, opodatkowanie podwyższona stawką podatku od nieruchomości będzie miało miejsce tylko w sezonie zimowym. Inaczej natomiast przedstawia się sytuacja gruntów, na których zlokalizowane są trwałe urządzenia służące do obsługi wyciągów narciarskich, gdyż są one przez cały rok zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej. Podlegają zatem przez cały czas wyższej stawce opodatkowania.

I SA/Po 604/08 wyrok wsa 2008.08.07

w Poznaniu

LEX nr 447865

Linie telekomunikacyjne, jako sieci techniczne są budowlą i podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

I SA/Sz 172/08 wyrok wsa 2008.08.06

w Szczecinie

LEX nr 493174

1. Ewidencja gruntów i budynków może być podstawą do wymiaru i poboru podatków jedynie wtedy, gdy klasyfikuje kategorię gruntów wskazanych w ustawie z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

2. W ewidencji gruntów i budynków nie ma symbolu właściwego dla gruntów stanowiących pasy drogowe i dlatego art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027) w tym zakresie nie może znaleźć zastosowania.

3. Ewidencja gruntów i budynków, jak wskazuje już jej nazwa, nie jest dokumentem obejmującym budowle, w tym drogi. Są tam zawarte dane dotyczące gruntów i budynków, a nie budowli. Dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków są niewystarczające do ustalenia, czy na danym terenie znajduje się budowla, np. droga.

II FSK 418/08 wyrok NSA W-wa 2008.07.24

LEX nr 402225

Zakwalifikowanie urządzenia jako części budynku wyklucza uznanie, że jest ono odrębną budowlą lub jej częścią, w ocenie NSA, urządzenia techniczne - w tym wypadku chodzi o transformatory i zespół zaworów tyrystorowych - są elementem hali przekształtników; skoro stanowią element budynku, to nie mogą być opodatkowane jako budowla.

I SA/Sz 171/08 wyrok wsa 2008.07.23

w Szczecinie
LEX nr 483588

Ustawodawca w art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych wyraźnie wskazał na różne kategorie przedmiotów opodatkowania - pas drogowy i drogę. W ewidencji gruntów i budynków nie ma symbolu właściwego dla gruntów stanowiących pasy drogowe i dlatego art. 21 ustawy z 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne w tym zakresie nie może znaleźć zastosowania. Stąd też przedmiotem ustaleń powinno być istnienie na gruncie budowli drogi, gdyż jedynie w tym przypadku można mówić o gruncie jako o pasie drogowym. Ewidencja gruntów i budynków, jak wskazuje już jej nazwa, nie jest również dokumentem obejmującym budowle, w tym drogi. Są tam zawarte dane dotyczące gruntów i budynków, a nie budowli. Dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków są niewystarczające do ustalenia, czy na danym terenie znajduje się budowla, np. droga.

I SA/GI 50/08 wyrok wsa 2008.07.07

w Gliwicach
LEX nr 490206

Zarówno instalację odsiarczania spalin i elektrofiltrów należy w całości zaliczyć do budowli podlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

III SA/Wa 298/08 wyrok wsa 2008.06.27

w Warszawie
LEX nr 489050

1. Względy techniczne mogą być związane z nieruchomością na, której podatnik zamierza prowadzić działalność gospodarczą. Do sytuacji takiej dojdzie, gdy obiekty techniczne znajdujące się na nieruchomości, z których podatnik ma zamiar korzystać przy prowadzeniu działalności, zostały skonstruowane w sposób nie zapewniający sąsiadującym nieruchomościom właściwej ochrony przed szkodliwą emisją pochodzącą z nieruchomości podatnika, która będzie efektem jego działalności gospodarczej. Sytuacja taka wystąpi także w przypadku lokalizacji zakładu podatnika niezapewniającej sąsiednim obszarom właściwej ochrony przed szkodliwymi skutkami działalności podatnika. Wówczas przesłanka prawna w postaci braku zgody właściwych organów na użytkowanie nieruchomości do celów działalności gospodarczej, powodowana będzie względami technicznymi.

2. Grunt sklasyfikowany w ewidencji gruntów i budynków jako las może być opodatkowany podatkiem od nieruchomości tylko wówczas, gdy jest wykorzystywany na prowadzenie działalności gospodarczej. Samo posiadanie takiego gruntu przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą nie jest wystarczające do obciążenia go takim podatkiem. Jeśli podmiot prowadzący działalność gospodarczą na gruncie sklasyfikowanym w ewidencji gruntów i budynków jako las takiej działalności faktycznie nie prowadzi, taki grunt nie podlega rygorom ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, a może być opodatkowany podatkiem leśnym.

I SA/Gd 983/07 wyrok wsa 2008.06.19

w Gdańsku
LEX nr 413607

1. Artykuł 3 ust. 3 u.p.o.l stanowi, po pierwsze, swoistą normę kolizyjną, rozstrzygającą, że w sytuacji gdy samoistny posiadacz nieruchomości nie jest jej właścicielem, to on, a nie właściciel, pozostaje zobowiązany do zapłaty podatku od danej nieruchomości.

2. Właściciel danej nieruchomości będzie zobowiązany do zapłaty podatku od nieruchomości tylko wtedy, gdy pozostaje on równocześnie jej samoistnym posiadaczem (tytuł własności i stan faktycznego posiadania związane są z tym samym podmiotem).

3. Syndyk masy upadłości spółki nie może być uznany za samoistnego posiadacza.

II FSK 508/07 wyrok NSA W-wa 2008.06.11

LEX nr 470141

Ustawa z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych nie wyłączyła ze swojego zakresu przedmiotowego budowli znajdujących się w podziemnych wyrobiskach górniczych.

II FSK 483/07

wyrok NSA W-wa 2008.05.27

LEX nr 413605

Jeżeli treść art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 grudnia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. została wprowadzona ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1953 ze zm.), w której ustawodawca równocześnie zdefiniował pojęcia "pas drogowy" i "droga" (art. 1 pkt 3), a w art. 2 zmienił brzmienie art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. obejmującym te pojęcia, to oznacza to, że te właśnie definicje należy stosować także na gruncie wykładni art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. "Droga" na gruncie art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. to budowla.

I SA/Gd 28/08

wyrok wsa 2008.05.08

w Gdańsku

LEX nr 449919

Definiując pojęcie drogi publicznej zawarte w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych należy się odwołać do regulacji dotyczącej dróg publicznych.

II FSK 372/07

wyrok NSA W-wa 2008.04.15

LEX nr 490966

1. Dane zawarte w ewidencji mają walor dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 194 Ordynacji podatkowej. Podważenie tych zapisów bądź też ich zmiana może nastąpić w postępowaniu prowadzonym przed właściwymi w tej sprawie organami administracji. W postępowaniu podatkowym przeprowadzenie tego rodzaju postępowania nie jest możliwe.

2. Przepis art. 21 ust. 1 p.g.k. nie wymaga dalszej wykładni stanowiąc wprost o tym, że dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków stanowią m.in. podstawę wymiaru podatku. Przez podstawę wymiaru podatku należy rozumieć zarówno określenie przedmiotu opodatkowania, zaliczenie do właściwej stawki podatkowej jaki i objęcie określonych gruntów zwolnieniem od opodatkowania.

3. Podstawowym kryterium rozgraniczającym zaliczenie do przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, podatkiem rolnym, czy też podatkiem leśnym było od dnia 1 stycznia 2003 r. właściwe sklasyfikowanie w ewidencji gruntów i budynków. Dopiero kolejnym kryterium jest to czy zostały zajęte na prowadzenie (wykonywanie) działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza lub leśna.

I SA/Gd 974/07

wyrok wsa

2008.03.27

w Gdańsku

LEX nr 466249

1. Jeżeli budowla znajduje się w obrębie gruntu niezwiązanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, to będzie podlegała zwolnieniu od podatku, niezależnie od tego czy sama jest związana z prowadzeniem działalności gospodarczej, czy też nie.

2. Dla stwierdzenia czy dana budowla jest związana z prowadzeniem działalności gospodarczej nie jest wystarczające poprzestanie na ustaleniu, iż właściciel tej budowli jest podmiotem, który taką działalność prowadzi. Istotne w tym zakresie pozostaje, jakim funkcjom faktycznie służy zlokalizowana w obrębie pasa drogowego budowla.

I SA/Go 801/07

wyrok wsa

2008.03.13

w Gorzowie Wielkopolskim

LEX nr 489067

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie przewiduje zwolnienia spod opodatkowania gruntów stanowiących wewnętrzne drogi rolnicze. Zwolnienia takiego nie przewiduje również ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym.

III SA/Wa 1640/07

wyrok wsa

2008.01.10

w Warszawie

LEX nr 508785

Zaistnienie obowiązku podatkowego w podatku rolnym czy też w podatku od nieruchomości zależne jest od powierzchni gruntu będącego przedmiotem opodatkowania.

II FSK 1313/07

wyrok NSA W-wa

2008.01.10

PP 2009/2/42

Jeżeli dany budynek faktycznie wykracza poza jego ustawowo określone elementy, bo wypełniono go urządzeniami energetycznymi, kubaturowo zajmującymi jego przestrzeń w znacznym stopniu, to wówczas przestaje być budynkiem w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Budynek taki staje się obiektem budowlanym funkcjonalnie tworzącym całość gospodarczą, ze wszystkimi cechami budowli. W tym właśnie znaczeniu omawiany obiekt budowlany stacji transformatorowej jest budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości od jej wartości.

Podmioty podatku od nieruchomości

I SA/Rz 402/10

wyrok wsa 2010-09-24

w Rzeszowie

LEX nr 607456

1. Osoba fizyczna będąca współwłaścicielem nieruchomości wraz z prowadzącą działalność gospodarczą osobą prawną, obowiązana jest opłacać podatek od nieruchomości według podwyższonych stawek, obowiązujących dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Skoro bowiem o wyborze stawki podatku decyduje gospodarczy charakter przedmiotu opodatkowania, a nie właściwości podmiotowe podatników, a zobowiązanie podatkowe obarcza solidarnie wszystkich współwłaścicieli przedmiotu opodatkowania, nie ma zatem usprawiedliwionych podstaw do różnicowania stawki podatku w oparciu o kryteria podmiotowe.

2. Solidarny charakter tego zobowiązania wyklucza bowiem możliwość rozdzielenia go na poszczególnych podatników, z zastosowaniem zróżnicowanych, z uwagi na właściwości podmiotowe poszczególnych podatników, stawek opodatkowania. Wobec tego, obciążające wszystkich współwłaścicieli zobowiązanie, ustalić należy od będącego przedmiotem współwłasności przedmiotu opodatkowania, z zastosowaniem jednej właściwej z uwagi na przedmiot opodatkowania, stawki podatkowej.

III SA/Wa 376/10

wyrok wsa 2010-09-09

w Warszawie

LEX nr 605019

1. Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a) u.p.o.l. podatnikiem podatku od nieruchomości jest spółka cywilna a nie jej wspólnicy.

2. Organy podatkowe muszą w postępowaniu podatkowym ustalić, czy podatek wystąpi i w jakiej wysokości czy też będziemy mieli do czynienia ze zwolnieniem z opodatkowania. Rozstrzygając to organy muszą wydać decyzje, które zawierają wszystkie elementy o jakich mowa w art. 210 § 1 i § 4 o.p.

I SA/Sz 301/08

wyrok wsa 2010-08-05

w Szczecinie

LEX nr 603405

Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla przyjęcia, iż preferencyjne podatkowo traktowanie nowo powstałych budynków lub budowli może mieć miejsce wyłącznie w stosunku do podmiotu, który je wybudował lub przed zakończeniem budowy użytkuje, pozostaje zaś bez wpływu na moment powstania obowiązku podatkowego podmiotu, który uzyskał ich władanie na podstawie tytułów określonych w art. 3 u.p.o.l.

III SA/Wa 1364/09

wyrok wsa 2010-07-02

w Warszawie

LEX nr 585063

W przypadku gdy spełnione zostaną warunki określone w art. 3 ust. 1 pkt 4 u.p.o.l., podatnikiem jest tylko i wyłącznie podmiot wskazany w tym ostatnim punkcie, tj. posiadacz.

I SA/Kr 1519/09

wyrok wsa 2010-03-26

w Krakowie

LEX nr 580202

Fakt wykorzystywania gruntu przez przedsiębiorcę na podstawie zawartej umowy dzierżawy skutkuje tym, że na gruncie prowadzona jest działalność gospodarcza jednakże dzierżawca gruntu nie jest zobowiązany do zapłaty podatku, bowiem jest jedynie posiadaczem zależnym. Posiadacz zależny natomiast, nie został wymieniony w katalogu z art. 3 ust. 1 u.p.o.l.

III SA/Wa 1913/09

wyrok wsa 2010-02-22

w Warszawie

LEX nr 580167

1. Urządzenia reklamowe, w szczególności tablice jako najczęściej występujące urządzenia reklamowe, tylko wtedy są budowlami, gdy trwale związane są z gruntem. Istniejąca w prawie budowlanym definicja tymczasowego obiektu budowlanego (art. 3 pkt 5 p.b.) niczego nie zmienia w kwestii kwalifikacji obiektu budowlanego, gdyż pojęcie tymczasowego obiektu budowlanego nie pozostaje w żadnym prawnym związku z budynkiem, budowlą i obiektem małej architektury. Ustawa podatkowa pozostawia poza zakresem swojej regulacji zarówno obiekt małej architektury, jak też tymczasowy obiekt budowlany.

2. Art. 3 ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. jako zasadę ustanawia opodatkowanie własności, posiadania samoistnego oraz użytkowania wieczystego przedmiotów opodatkowania. Jeśli chodzi o opodatkowanie przedmiotów (w tym budowli) pozostających w posiadaniu zależnym, opodatkowaniu podlegają jedynie budowle związane z gruntem Skarbu Państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego. Opodatkowanie budowli znajdujących się na gruntach należących do innych podmiotów, w tym osób fizycznych, narusza art. 3 ust. 1 pkt 4.

I SA/GI 256/09

wyrok wsa 2010-01-26

w Gliwicach

LEX nr 554013

Ustawodawca w art. 3 ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. przewidział trzy pozytywne przesłanki powstania obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości po stronie posiadacza, nie będącego posiadaczem samoistnym: posiadanie nieruchomości na podstawie umowy zawartej z jej właścicielem (art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a - człon pierwszy), posiadanie nieruchomości na podstawie innego tytułu prawnego (art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a - człon drugi) oraz posiadanie bez tytułu prawnego (art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. b). Każda z tych przesłanek stanowi samodzielną podstawę opodatkowania. Posiadanie, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy nie może być posiadaniem samoistnym, ponieważ to ostatnie stanowi oddzielną przesłankę opodatkowania wyszczególnioną w art. 3 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

I SA/Go 599/09

wyrok wsa 2010-01-26

w Gorzowie Wielkopolskim

LEX nr 554018...

Wprowadzając, na podstawie art. 7 ust. 3 u.p.o.l. "inne zwolnienia przedmiotowe" rada gminy nie może odnosić tego zwolnienia do niektórych tylko podatników wymienionych w art. 3 ust. 1 u.p.o.l.

III SA/Wa 1406/09

wyrok wsa 2010-01-14

w Warszawie

LEX nr 580170

Odesłanie w art. 3 ust. 1 u.p.o.l. do pojęcia, iż "posiadanie może wynikać z innego tytułu prawnego" jest na tyle pojemne, iż może obejmować także przepis ustawy lub zawartej między upoważnionymi podmiotami stosownej umowy. Za uprawniony pogląd można zatem także uznać, że w wskazanym wyżej przepisie ustawy ustawodawcy chodziło nie tylko o posiadanie w sensie cywilistycznym, ale o coś więcej o rzeczywiste władanie rzeczą i o uznanie tego rzeczywistego posiadania i czerpania korzyści z majątku za relevantną cechę pozwalającą wskazać podatnika na zasadzie wyłączności.

Rzeczywiste władnie rzeczą stwarza pewien rodzaj sytuacji szczególnej, kwalifikowanej wobec tylko posiadania, która prowadzi do nabycia statusu wyłącznego podatnika.

III SA/Wa 1703/09

wyrok wsa 2010-01-14

w Warszawie

LEX nr 554220

1. W świetle art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych pierwszym warunkiem uznania danego podmiotu za podatnika jest jego status posiadacza zależnego. Nie istnieją żadne powody, aby przy wykładni pojęcia "posiadacz zależny" nie odwoływać się do przepisów prawa cywilnego, orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego dotyczącego tego pojęcia, a także do dorobku nauki prawa - powodem takim nie jest obowiązująca co prawda zasadniczo reguła autonomii prawa podatkowego i cywilnego, ale autonomia ta nie jest absolutna.

2. Należy odrzucić wniosek o istnieniu dwóch podatników tego samego podatku majątkowego od tej samej rzeczy.

I SA/Bk 430/09

wyrok wsa 2009-12-09

w Białymstoku

LEX nr 549669

Lokal niemieszkalny - garaż, stanowiący odrębną własność, stosownie do art. 3 ust. 5 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 2e u.p.o.l., podlega opodatkowaniu według stawek właściwych dla tzw. budynków lub ich części pozostałych, a nie budynków mieszkalnych (art. 5 ust. 1 pkt 2a u.p.o.l.).

I SA/Lu 418/09

wyrok wsa 2009-11-10

w Lublinie

LEX nr 564637

Przepis art. 92 § 1 O.p. stanowi wyłącznie o odpowiedzialności solidarnej tych podatników, którym doręczono decyzję ustalającą wysokość zobowiązania podatkowego. Nie może być odczytywany jako uprawnienie organu podatkowego wyboru podatników spośród wskazanych w art. 3 ust. 4 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, którym ustala zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości. Nie może być odczytywany jako uprawnienie organu podatkowego wyboru stron postępowania podatkowego spośród wskazanych w art. 133 § 1 O.p.

I SA/OI 593/09

wyrok wsa 2009-11-04

w Olsztynie

LEX nr 531626

1. W decyzji wymiarowej dotyczącej nieruchomości wspólnej sporządzonej w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, nie tylko powinni być wykazani oboje małżonkowie jako podatnicy, ale również każdy z nich powinien otrzymać decyzję. Jeżeli decyzja zostanie doręczona tylko jednemu z nich, tylko na nim będzie ciążyło zobowiązanie podatkowe. Od drugiego małżonka, do czasu doręczenia mu decyzji, nie będzie można wymagać i egzekwować podatku.

2. Jeżeli tylko jeden ze współwłaścicieli nieruchomości prowadzi na niej działalność gospodarczą, przyjmuje się, że cała nieruchomość ma związek z tą działalnością. Status przedsiębiorcy, choćby w odniesieniu tylko do jednego ze współwłaścicieli, uzasadnia obciążenie podwyższoną stawką podatkową (na zasadach zobowiązania solidarnego) wszystkich współwłaścicieli.

I SA/OI 579/08

wyrok wsa 2009-11-04

w Olsztynie

LEX nr 531625

1. Jeżeli decyzja zostanie doręczona tylko jednemu z małżonków, tylko na nim będzie ciążyło zobowiązanie podatkowe. Od drugiego z nich, do czasu doręczenia mu decyzji, nie będzie można wymagać i egzekwować podatku.

2. Tylko prawidłowe doręczenie, tzn. dokonane zgodnie z zasadami określonymi w Ordynacji podatkowej, zapewnia skuteczność czynności podejmowanych przez organ. Brak efektywnego doręczenia decyzji w przypadku decyzji ustalających wysokość zobowiązania podatkowego powoduje zaś, że nie występuje skutek określony w art. 21

§ 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, tzn. obowiązek podatkowy nie przekształca się w zobowiązanie podatkowe. W przypadku solidarnej konstrukcji obowiązku podatkowego, skutek ten nie powstaje w stosunku do tego podatnika, któremu nie dokonano prawidłowego doręczenia.

3. W każdym przypadku, gdy podatnikami podatku od nieruchomości są małżonkowie, brak skutecznego doręczenia decyzji jednemu z nich, czy też niemożność określenia, komu dokonano doręczenia decyzji, powoduje, że zobowiązanie podatkowe nie powstaje w stosunku do tej osoby, której nie doręczono decyzji.

I SA/GI 1155/08 wyrok wsa 2009-09-09

w Gliwicach

LEX nr 524616

Organ opodatkowując współwłaścicieli wydaje jedną decyzję dotyczącą całej nieruchomości, bez wyszczególniania udziałów współwłaścicieli.

I SA/Wr 636/09 wyrok wsa 2009-07-27

we Wrocławiu

LEX nr 565503

Mienie związku międzygminnego nie jest mieniem jednostki samorządu terytorialnego (gminy). Spółka dzierżawiąca majątek będący własnością związku, nie jest podatnikiem podatku od dzierżawionej nieruchomości.

I SA/GI 1141/08 wyrok wsa 2009-07-07

w Gliwicach

LEX nr 524661

W przypadku, gdy obowiązek podatkowy, z mocy przepisu prawa, ciąży solidarnie na osobach fizycznych, współwłaścicielach nieruchomości, organ wymierzający (ustalający) podatek zobligowany jest do wydania decyzji w stosunku do wszystkich osób objętych takim obowiązkiem. Wydanie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości, z pominięciem osób (osoby) odpowiedzialnych solidarnie, a więc takich, na których ciążyła nieskonkretyzowana powinność świadczenia pieniężnego wynikająca z przepisu ustawy podatkowej, stanowi oczywiste naruszenie prawa.

I SA/Wr 1311/08 wyrok wsa 2009.05.22

we Wrocławiu

LEX nr 509731

1. Zwrot "posiadanie wynika z innego tytułu prawnego" (art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a u.p.o.l.) należy odczytywać z innego niż umowa tytułu prawnego, a nie z innej umowy niż zawarta z właścicielem przedmiotu opodatkowania (nieruchomość, obiekt budowlany). Innym tytułem prawnym w rozumieniu tego przepisu będzie np. przekazanie przedmiotu opodatkowania (nieruchomości, obiektu budowlanego) na podstawie decyzji administracyjnej w trwały zarząd jednostce organizacyjnej.

2. Podatnikami podatku od nieruchomości są osoby prawne będące posiadaczami obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie wynika z umowy zawartej z właścicielem lub z innego tytułu prawnego. Zawarcie przez taką osobę umowy z kolejnym użytkownikiem nie spowoduje, że uzyska on status podatnika.

II FSK 1911/07 wyrok NSA W-wa 2009.04.02

LEX nr 513220

1. Za fakty powszechnie znane mogą być uznane tylko te, które odpowiadają rzeczywistości, przy czym kryterium oceny, czy dany fakt ma charakter faktu notorycznego, musi być obiektywne, a nie subiektywne.

2. Fakt, że Agencja Mienia Wojskowego przeniosła własność nieruchomości jako wkład niepieniężny do Spółki i otrzymała w zamian za to udziały w Spółce wyklucza możliwość uznania jej jednocześnie za posiadacza samoistnego tej nieruchomości.

I SA/Kr 1601/08 wyrok wsa 2009.03.03

w Krakowie

LEX nr 490846

LEX nr 461225

1. Występujące w ustawie z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych pojęcie "nieruchomości", w tym również gruntowej, rozumie się zgodnie z art. 46 k.c., co przemawia za przyjęciem rozumienia "trwałego związku budynku z gruntem" z art. 48 k.c. Budynek w rozumieniu u.p.o.l. jest częścią składową gruntu w rozumieniu art. 47 k.c., albo nieruchomością budynkową w rozumieniu art. 46 k.c. Jeżeli nie jest ani nieruchomością budynkową, ani też częścią składową gruntu, to nie może być budynkiem w rozumieniu u.p.o.l.

2. Każdy z małżonków powinien otrzymać decyzję wymierzającą podatek od jego nieruchomości, a poza tym jeden egzemplarz decyzji na nieruchomość wchodzącą w skład majątku małżeńskiego. W decyzji wymiarowej dotyczącej nieruchomości wspólnej sporządzonej w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach powinni być wykazani dwaj małżonkowie jako podatnicy, podatek w jednej kwocie (bez podziału). Każdy z nich powinien otrzymać decyzję.

3. Wątpliwości dotyczące powierzchni zabudowy należy, zgodnie z art. 197 Ordynacji podatkowej, wyjaśnić, korzystając z opinii biegłego.

I SA/OI 327/08

wyrok wsa 2008.09.18

w Olsztynie

LEX nr 449963

1. Państwowych i samorządowych jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości działających na podstawie ustawy o finansach publicznych cechą charakterystyczną jest to, że pełnią one funkcję reprezentanta interesów Skarbu Państwa i podejmują za niego czynności. Jednakże każda czynność cywilnoprawna państwowej jednostki organizacyjnej jest czynnością Skarbu Państwa dokonaną w jego imieniu i na jego rzecz. Tak więc nie mogą one być podmiotem prawa własności nieruchomości albo obiektu budowlanego niezwiązanego trwale z gruntem. Prawo własności przysługuje nie tym jednostkom, ale Skarbowi Państwa albo jednostce samorządu terytorialnego jako osobom prawnym. Nie są one również posiadaczami nieruchomości w rozumieniu art. 336 k.c., ponieważ nie władają nieruchomością we własnym imieniu i na własny rachunek. Nie mogą być również, co wyraźnie wynika z art. 232 k.c., użytkownikami wieczystymi gruntów, które to uprawnienie zastrzeżone jest wyłącznie dla osób fizycznych i prawnych. Państwowe i komunalne jednostki organizacyjne mogą być podatnikami podatku od nieruchomości tylko w razie ustanowienia tych jednostek jako zarządców nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. Inne tytuły do władania nieruchomością wymienione w art. 3 ust. 1 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych nie mogą mieć zastosowania w stosunku do państwowych i komunalnych jednostek organizacyjnych niewyposażonych w osobowość prawną.

2. Przykładem innego tytułu prawnego posiadania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest przekazanie nieruchomości w trwały zarząd jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

I SA/Ke 168/08

wyrok wsa

2008.09.04

w Kielcach

LEX nr 427831

Skoro odpowiedzialność współwłaścicieli jest solidarna to organ ma obowiązek, jeśli nie wydał jednej decyzji na nazwiska wszystkich współwłaścicieli, zaznaczyć przy nazwisku adresata decyzji, że odpowiada on solidarnie ze wszystkimi innymi współwłaścicielami.

I SA/Ld 1328/07

wyrok wsa

2008.08.26

w Łodzi

LEX nr 493171

Decyzja komunalizacyjna ma charakter deklaratoryjny i potwierdza jedynie to, co nastąpiło z mocy prawa. Bez decyzji komunalizacyjnej gmina nie jest legitymowana do wypowiedzania się na zewnątrz w stosunku do mienia podlegającego komunalizacji.

I SA/GI 264/08

wyrok wsa

2008.07.21

w Gliwicach

LEX nr 449977

Co do zasady nakaz płatniczy winien zostać skierowany do właściciela nieruchomości, chyba żeby ustalono w sposób nie budzący wątpliwości, że nieruchomość znajduje się w posiadaniu samoistnym.

I SA/Sz 139/08

wyrok wsa 2008.07.17

w Szczecinie

LEX nr 402925

1. Użyte w przepisie art. 6 ust. 2 ustawy z 1991 r. o podatku i opłatach lokalnych sformułowanie "istnienie budowli albo budynku" określa niewątpliwie pewien stan rzeczy, który jest stanem obiektywnym, całkowicie oderwanym od podmiotu władającego przedmiotem opodatkowania. Pozwala to postawić tezę, iż okoliczność, że podmiot ten władanie tym przedmiotem uzyskuje wskutek nabycia od osoby, która go wybudowała, bynajmniej nie wyłącza możliwości stosowania wobec niego przepisu art. 6 ust. 2, istnienie bowiem budowli lub budynku jest okolicznością rozstrzygającą o powstaniu obowiązku podatkowego zarówno u zbywcy, jak również u nabywcy.

2. Skoro celem ustawodawcy było wykorzystanie przepisu art. 6 ust. 2 do szczególnego traktowania nowych budowli i budynków, to nie może też budzić zastrzeżeń teza o konieczności takiego traktowania wszystkich budynków i budowli charakteryzujących się tymi samymi cechami (zakończenie budowy lub wcześniejsze rozpoczęcie użytkowania). Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla przyjęcia, iż preferencyjne podatkowo traktowanie nowo powstałych budynków lub budowli może mieć miejsce wyłącznie w stosunku do podmiotu, który je wybudował lub przed zakończeniem budowy użytkuje, pozostaje zaś bez wpływu na moment powstania obowiązku podatkowego podmiotu, który uzyskał ich władanie na podstawie tytułów określonych w art. 3 ustawy.

III SA/Wa 442/08

wyrok wsa 2008.06.25

w Warszawie

LEX nr 477467

1. Z przepisu art. 3 ust. 1 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych wynika, że obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości został powiązany z faktycznym władaniem nieruchomością.

2. Organ ma obowiązek przyjąć do sformułowania oceny prawnej taki stan faktyczny, jaki podaje podatnik. Co najwyżej może wyłącznie w trybie art. 14a § 5 w związku z art. 169 § 1 Ordynacji podatkowej żądać uszczegółowienia opisu stanu faktycznego, jeśli uzna, że jest to niezbędne do dokonania jego prawidłowej kwalifikacji prawnej. Organ podatkowy dokonuje interpretacji przyjmując za stroną ściśle określony stan faktyczny.

I SA/Gd 30/08

wyrok wsa 2008.06.19

w Gdańsku

LEX nr 437613

1. Jeżeli wpisany w księdze wieczystej podmiot nie jest w posiadaniu nieruchomości, nie włada nią jak właściciel, nie manifestując na zewnątrz swojego prawa do rzeczy, ani też nie posiada tytułu prawnego do objęcia nieruchomości w posiadanie i władania nią - podmiot taki nie jest posiadaczem samoistnym nieruchomości.

2. Domniemanie zgodności wpisu prawa jawnego z księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym jest wzruszalne i może być obalone przez przeprowadzenie dowodu przeciwnego. Przeciwdowód w tym zakresie może być przeprowadzony nie tylko w procesie o uzgodnienie stanu ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, ale w każdym innym postępowaniu jako przesłanka rozstrzygnięcia. Tego rodzaju przeciwdowód może więc być przeprowadzony także w ramach postępowania podatkowego, a organy podatkowe mają obowiązek dokonania jego oceny w kontekście całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów, niezależnie od zamiaru i legitymacji strony do wystąpienia z powództwem o uzgodnienie stanu ujawnionego w księdze z rzeczywistym stanem prawnym.

I SA/Gd 983/07

wyrok wsa

2008.06.19

w Gdańsku

LEX nr 413607

1. Artykuł 3 ust. 3 u.p.o.l stanowi, po pierwsze, swoistą normę kolizyjną, rozstrzygającą, że w sytuacji gdy samoistny posiadacz nieruchomości nie jest jej właścicielem, to on, a nie właściciel, pozostaje zobowiązany do zapłaty podatku od danej nieruchomości.

2. Właściciel danej nieruchomości będzie zobowiązany do zapłaty podatku od nieruchomości tylko wtedy, gdy pozostaje on równocześnie jej samoistnym posiadaczem (tytuł własności i stan faktycznego posiadania związane są z tym samym podmiotem).

3. Syndyk masy upadłości spółki nie może być uznany za samoistnego posiadacza.

I SA/Lu 208/08 wyrok wsa 2008.06.13

w Lublinie

LEX nr 393287

1. Przepis art. 3 ust. 5 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych wyłącza solidarną odpowiedzialność podatkową współużytkowników wieczystych, przewidzianą w art. 3 ust. 4 powołanej ustawy.

2. Zapłata nieprawidłowo zadeklarowanego podatku nie stanowi prawnej przeszkody do wydania decyzji na podstawie art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej. Wydanie decyzji o określeniu zobowiązania podatkowego wobec zadeklarowania innej wysokości zobowiązania podatkowego nie jest rozstrzygnięciem sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną w rozumieniu art. 247 § 1 pkt 4 Ordynacji podatkowej.

II FSK 481/07 wyrok NSA W-wa 2008.05.21

LEX nr 470171

Przy braku możliwości uznania budynku wzniesionego na cudzej nieruchomości gruntowej oddanej w dzierżawę, nie będącej własnością gminy lub Skarbu Państwa, za część składową rzeczy w rozumieniu art. 47 k.c. oraz uznania, że pozostaje on co najmniej w samoistnym posiadaniu podmiotu, który go wybudował, nie ma możliwości przeniesienia obowiązku podatku w podatku od nieruchomości na ten podmiot. W takiej sytuacji bowiem, budynek ten w znaczeniu prawnym, dzieli los gruntu, czyli oznacza to również, że na właścicielu nieruchomości gruntowej, z tytułu własności tegoż budynku, stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., w brzmieniu obowiązującym do końca 2002 r. oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2003 r., ciąży obowiązek w podatku od nieruchomości.

I SA/Gd 28/08 wyrok wsa 2008.05.08

w Gdańsku

LEX nr 449919

Definiując pojęcie drogi publicznej zawarte w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych należy się odwołać do regulacji dotyczącej dróg publicznych.

II FSK 228/07 wyrok NSA W-wa 2008.04.25

POP 2008/5/69

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r., Nr 9, poz. 84 ze zm.) podatnikiem podatku od nieruchomości jest spółka cywilna, a nie jej wspólnicy.

I SA/Go 511/07 wyrok wsa 2008.03.27

w Gorzowie Wielkopolskim

LEX nr 492254

Państwowe i komunalne jednostki organizacyjne nie mogą być, ani właścicielami, ani posiadaczami, ani też użytkownikami wieczystymi. Natomiast tylko w jednym przypadku można o nich mówić jako o podatnikach podatku od nieruchomości - w razie ustanowienia tych jednostek jako zarządców nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. Inne tytuły do władania nieruchomością wymienione w art. 3 ust. 1 u.p.o.l. nie mogą mieć zastosowania w stosunku do państwowych jak i komunalnych jednostek organizacyjnych niewyposażonych w osobowość prawną.

I SA/Sz 830/07 wyrok wsa 2008.03.19

w Szczecinie

LEX nr 477632

Żaden przepis ustawy z 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora jak i ustawa z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych nie zawiera wyłączenia czy zwolnienia w opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, w związku z używaniem lokalu na potrzeby biura poselskiego czy korzystania z lokalu przez osobę, która w czasie trwania umowy najmu wykonuje mandat posła. Do przepisów tych nie należy art. 6 ustawy z 1996 r. o sprawowaniu mandatu posła i senatora. Przepis ten dotyczy odpowiedzialności w innej sferze praw i obowiązków i nie wyłącza obowiązku uregulowania zobowiązania podatkowego wynikającego z ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

I SA/Wr 1785/07

wyrok wsa 2008.03.19

we Wrocławiu

LEX nr 465030

1. Organ podatkowy według swojej wiedzy, doświadczenia oraz wewnętrznego przekonania ocenia wartość dowodową poszczególnych środków dowodowych, wpływ udowodnienia jednej okoliczności na drugą. Rozpatrzeniu podlegają więc nie tylko poszczególne dowody odrębnie, ale wszystkie dowody we wzajemnej ze sobą łączności.

2. Agencja Mienia Wojskowego w stosunku do wszystkich będących w jej posiadaniu w latach 2001-2004 gruntów, budynków, budowli - była podatnikiem podatku od nieruchomości, który z wyjątkami przewidzianymi w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych, zobowiązana była uiszczać należny podatek od nieruchomości według stawek najwyższych.

3. Sam fakt wykonywania przez podatnika prowadzącego działalność gospodarczą również zadań publicznych, nie ma znaczenia prawnego na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

I SA/OI 38/08

wyrok wsa 2008.02.27

w Olsztynie

LEX nr 452912

Obowiązek podatkowy nie ciąży na nadleśnictwach, jeżeli nie władają one faktycznie nieruchomościami znajdującymi się w ich zarządzie (nie posiadają ich).

I SA/Po 1199/07

wyrok wsa 2008.02.15

w Poznaniu

LEX nr 489163

Okoliczność, że grunt został udostępniony w celu utrzymania i umożliwienia eksploatacji linii elektroenergetycznej, wskazuje, że grunt jest zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej związanej z przesyłaniem energii elektrycznej, tj. działalności innej niż działalność leśna i wykluczającej jej prowadzenie. Umowę zawartą między przedsiębiorstwem elektroenergetycznym, a nadleśnictwem należy traktować jak zawartą ze Skarbem Państwa. Przedsiębiorstwo elektroenergetyczne może więc w związku z zawarciem umowy stać się podatnikiem podatku od nieruchomości, jeżeli na podstawie tej umowy stanie się posiadaczem tego gruntu.

I SA/Kr 453/07

wyrok wsa 2008.02.05

w Krakowie

LEX nr 490204

1. Gdy współwłaścicielami są osoby prawne podatek powinien być obliczony w odrębnej deklaracji złożonej przez wszystkich współwłaścicieli.

2. Organ podatkowy powinien określić podatek współwłaścicielom w kwocie ogólnej w jednej decyzji, gdyż nie jest upoważniony do dzielenia tego zobowiązania między współwłaścicieli czy wydania decyzji w dwóch częściach.

3. Sformułowanie przepisu art. 207 § 2 Ordynacji podatkowej jednoznacznie wskazuje, że decyzja wydana przez organ podatkowy musi stanowić rozstrzygnięcie całej sprawy zawisłej przed tym organem. W tym zakresie przepis ten przyjmuje rozwiązanie różniące się od regulacji zawartej w art. 104 § 2 k.p.a., który poza załatwieniem decyzją

całej sprawy, dopuszcza rozstrzygnięcie o istocie tylko w części, która nadaje się do załatwienia.

Wymiar podatku od nieruchomości

I SA/OI 475/09

wyrok wsa 2009-09-17

w Olsztynie

LEX nr 557150

Postanowienie o kosztach art. 4 ust. 7 u.o.p.l. nie może zostać wydane przed ostatecznym rozstrzygnięciem istoty sprawy.

I SA/OI 441/09

wyrok wsa 2009-08-06

w Olsztynie

LEX nr 607540

1. Formuła przepisu art. 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 3 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych nie zakłada automatyzmu uznania przyjętej przez podatnika wartości stanowiącej podstawę amortyzacji w podatku dochodowym jako podstawy opodatkowania w podatku od nieruchomości.

2. W dyspozycji art. 4 ust. 7 ustawy mieści się również sytuacja, w której podatnik określił wartość budowli w sposób niezgodny z przepisami o podatkach dochodowych.

I SA/Sz 54/09

wyrok wsa 2009-06-04

w Szczecinie

LEX nr 528043

Wartość linii (sieci) telekomunikacyjnej na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości należy przyjmować z ewidencji środków trwałych. Linia telekomunikacyjna jest budowlą, a zarazem środkiem trwałym, którego wartość jest określona zgodnie z przepisami regulującymi amortyzację. Ta właśnie wartość jest podstawą opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Dokonana wycena linii na potrzeby amortyzacji jest jednocześnie wyceną na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

I SA/GI 7/09

wyrok wsa 2009-02-10

w Gliwicach

LEX nr 511310

Organy ustalające wysokość zobowiązań w podatku od nieruchomości nie są uprawnione do przyjęcia innej podstawy wymiaru podatku niż dane wskazane w ewidencji gruntów.

I SA/GI 330/08

wyrok wsa 2008.10.06

w Gliwicach

LEX nr 500723

Wprawdzie podatnik ma podać wartość podstawy opodatkowania, ale zgodnie z zasadami prowadzenia postępowania podatkowego, to na organie podatkowym ciąży obowiązek dokonania prawidłowych ustaleń w tak zasadniczej dla prawidłowego wymiaru podatku kwestii, jak postawa opodatkowania.

I SA/Po 730/08

wyrok wsa 2008.08.28

w Poznaniu

LEX nr 489166

Organy podatkowe nie mają obowiązku przeprowadzenia postępowania dowodowego w celu ustalenia wartości telekomunikacyjnych linii kablowych, skoro wartość tych linii wynika z porównywania danych wykazanych przez podatnika w pierwotnej deklaracji z danymi wynikającymi z późniejszej korekty jako różnica pomiędzy wartością budowli kanalizacji wraz z umieszczonymi w niej liniami telekomunikacyjnymi a wartością samej kanalizacji, które to dane nie budziły wątpliwości organów co do zgodności z rzeczywistością i nie były kwestionowane także przez podatnika.

I SA/Gd 964/07 wyrok wsa 2008.04.08

w Gdańsku

LEX nr 467681

1. Definicja wartości rynkowej rzeczy (budowli) powołana w art. 8 ust. 3 ustawy z 1983 r. o podatku od spadków i darowizn ma charakter najbardziej uniwersalny i zbliżony do zasady określania podstawy opodatkowania budowli podatkiem od nieruchomości.

2. Ustawodawca przesądził w art. 4 ust. 7 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, że ustalenie wartości budowli dla potrzeb podatku od nieruchomości ma dokonać biegły rzeczoznawca. Określenie wartości budowli z pominięciem wskazanej procedury, nawet jeśli organ podatkowy posługuje się fakturą sprzedaży danej budowli, w świetle wyżej powołanych przepisów nie jest dopuszczalne.

II FSK 1644/06 wyrok NSA W-wa 2008.01.31

LEX nr 456651

Wartość początkowa ulega zwiększeniu o poniesione nakłady na ulepszenie środków trwałych jedynie w sytuacji, gdy są one poniesione bezpośrednio przez podatnika, a nie przez podmiot korzystający z tych nieruchomości na podstawie określonego tytułu prawnego, np. umowy najmu.

II FSK 1520/06 wyrok NSA W-wa 2008.01.23

LEX nr 401745

1. Jeżeli budynek istnieje i ma jednolite przeznaczenie, to opodatkowaniu podlega cała jego powierzchnia użytkowa, choćby w danym roku część budynku nie była wykorzystywana.

2. Okoliczność istotna dla załatwienia sprawy (istnienie budynku) może być dowiedziona wszelkimi możliwymi dowodami (art. 180 Ordynacji podatkowej).

III SA/Wa 110/07 wyrok wsa 2008.01.18

w Warszawie

LEX nr 447885

1. Niedopuszczalne jest wszczęcie postępowania bez wskazania, jakiego podatku dotyczy to postępowanie. Sprawą, w świetle przepisów prawa podatkowego nie jest, bowiem "opodatkowanie nieruchomości", a ustalenie wysokości konkretnego podatku. Podatnik już w momencie wszczęcia postępowania podatkowego musi wiedzieć, co to za podatek. Dlatego też postępowanie w przedmiocie ustalenia zobowiązania podatkowego pobieranego w formie łącznego zobowiązania pieniężnego w żadnym razie nie może przekształcić się w postępowanie, którego przedmiotem jest podatek od nieruchomości.

2. W protokołach oględzin nieruchomości przedstawiono jedynie wynik dokonanych pomiarów, a mianowicie ustaloną w wyniku tych pomiarów powierzchnię. Pominięto natomiast dane, jakie złożyły się na ten wynik. W rezultacie nie jest możliwa weryfikacja prawidłowości wyliczenia tej powierzchni, chociażby z czysto matematycznego punktu widzenia.

3. Organ pierwszej instancji niewłaściwie sformułował sentencję swojej decyzji. Postanowił, bowiem "dokonać przypisu" podatku. Jest to zwrot stosowany w wewnętrznych rozliczeniach podatku, dokonywanych przez organ podatkowy na tzw. kartach kontowych podatników. Błędem jest natomiast posługiwanie się tym zwrotem przy formułowaniu rozstrzygnięcia, ponieważ powinno ono odzwierciedlać rzeczywiste jego znaczenie.

4. Rozpoczęcie użytkowania części budynku powoduje powstanie obowiązku podatkowego w stosunku do całego budynku. Okoliczność, iż budynek miał różne przeznaczenie - w części na prowadzenie działalności gospodarczej, w części zaś na cele mieszkalne, w świetle art. 6 ust. 2 u.p.o.l. nie ma znaczenia. Obowiązek podatkowy dotyczy całego budynku, chociażby właściciel miał przez dłuższy jeszcze okres czasu użytkować tylko jego wykończoną część. Przeznaczenie budynku na różne cele znajdzie odzwierciedlenie jedynie w zastosowaniu stawek podatku odpowiednich dla poszczególnych części budynku.

I SA/Rz 402/10 wyrok wsa 2010-09-24

w Rzeszowie
LEX nr 607456

1. Osoba fizyczna będąca współwłaścicielem nieruchomości wraz z prowadzącą działalność gospodarczą osobą prawną, obowiązana jest opłacać podatek od nieruchomości według podwyższonych stawek, obowiązujących dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Skoro bowiem o wyborze stawki podatku decyduje gospodarczy charakter przedmiotu opodatkowania, a nie właściwości podmiotowe podatników, a zobowiązanie podatkowe obarcza solidarnie wszystkich współwłaścicieli przedmiotu opodatkowania, nie ma zatem usprawiedliwionych podstaw do różnicowania stawki podatku w oparciu o kryteria podmiotowe.

2. Solidarny charakter tego zobowiązania wyklucza bowiem możliwość rozdzielenia go na poszczególnych podatników, z zastosowaniem zróżnicowanych, z uwagi na właściwości podmiotowe poszczególnych podatników, stawek opodatkowania. Wobec tego, obciążające wszystkich współwłaścicieli zobowiązanie, ustalić należy od będącego przedmiotem współwłasności przedmiotu opodatkowania, z zastosowaniem jednej właściwej z uwagi na przedmiot opodatkowania, stawki podatkowej.

I SA/Sz 301/08 wyrok wsa 2010-08-05

w Szczecinie
LEX nr 603405

Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla przyjęcia, iż preferencyjne podatkowo traktowanie nowo powstałych budynków lub budowli może mieć miejsce wyłącznie w stosunku do podmiotu, który je wybudował lub przed zakończeniem budowy użytkuje, pozostaje zaś bez wpływu na moment powstania obowiązku podatkowego podmiotu, który uzyskał ich władanie na podstawie tytułów określonych w art. 3 u.p.o.l.

II FSK 1766/08 wyrok NSA W-wa 2010-03-10

LEX nr 611769

1. Przepis art. 6 ust. 2 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych jest lex specialis w stosunku do ust. 1 tegoż artykułu.

2. Wykładnia językowa i systemowa art. 6 ust. 2 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, wsparta przez wykładnię funkcjonalną, prowadzi, do konstatacji, że obowiązek podatkowy w odniesieniu do nowo powstałych budynków lub budowli będzie powstawał od 1 stycznia roku następującego po roku, w którym zakończono budowę lub rozpoczęto użytkowanie przed ich ostatecznym wykończeniem, także w sytuacji nabycia danego obiektu przez podmiot, który go nie wybudował.

I SA/Go 488/09 wyrok wsa 2009-12-03

w Gorzowie Wielkopolskim
LEX nr 549781

Podatek od nieruchomości ustala się na rok podatkowy. Oznacza to, że organ podatkowy corocznie wydaje decyzję ustalającą wysokość tego, a tym samym powodującą powstanie zobowiązania podatkowego. W kolejnym roku podatkowym należy wydać kolejną decyzję wymierzającą podatek na ten rok podatkowy. W tej sytuacji kwestia terminowego złożenia wykazu nieruchomości, nie może być podstawą do uznania wystąpienia 5 - letniego terminu przedawnienia do wydania decyzji ustalającej podatek, skoro jej przedmiotem jest dalszy rok podatkowy, w odniesieniu do którego podstawą obliczeń był wykaz nieruchomości złożony (i od tamtej pory nie kwestionowany). Kwestia przedawnienia dotyczy każdej decyzji wymiarowej (wydanej za każdy rok) oddzielnie.

I SA/GI 563/09 wyrok wsa 2009-12-02

w Gliwicach
LEX nr 582592

1. Aby wybudowana część budynku mogła stanowić odrębny przedmiot opodatkowania musi charakteryzować się cechami odpowiadającymi warunkom przewidzianym dla budynku. Musi stanowić część budynku z odpowiednimi instalacjami i urządzeniami pozwalającymi na jej użytkowanie i to niezależnie od pozostałej części budynku.

2. Użytkowanie budynku lub jego części przed ich wykończeniem, a więc wybudowaniem polega na korzystaniu z takiego budynku lub jego części przez określone podmioty (np. właściciela) w inny sposób niż prowadzenie prac budowlanych. Użytkowanie to rodzi obowiązek podatkowy jeszcze przed zakończeniem budowy. Posiadanie przez przedsiębiorcę (przedsiębiorców) budynku w budowie, który nie spełnia wymogów określonych w art. 1a ust. 1 pkt 1 u.o.p.l. oznacza, że budynek taki nie może być uznany za związany z prowadzoną działalnością gospodarczą w znaczeniu przewidzianym w art. 1a ust. 1 pkt 3 tej ustawy, gdyż przepis ten dotyczy "budynków" lub ich części już istniejących, wybudowanych. Budowa budynku nie jest tym samym co adaptacja lub remont już istniejącego obiektu.

I SA/Sz 404/09

wyrok wsa 2009-11-04

w Szczecinie

LEX nr 531622

1. W sytuacji gdy rada nie określiła wzorów, podatnik w tym przypadku może zgłosić obowiązek podatkowy na dowolnym formularzu jeśli zaś podatnik nie zawarł w tej informacji lub deklaracji wszystkich niezbędnych danych, w tej sytuacji organ podatkowy będzie mógł skorzystać z art. 274 Ordynacji podatkowej i wezwać podatnika do skorygowania lub uzupełnienia danych. Nie musi to być wzór stosowany zwyczajowo na terenie gminy i organ podatkowy nie może się tego od podatnika domagać. Niezłożenie jednak deklaracji lub informacji tylko z tego powodu, że nie ma ustalonego wzoru, nie chroni bezspornie podatników przed skutkami niezgłoszenia obowiązku podatkowego w terminie.

2. Za niedopuszczalne należy uznać orzekanie o podatku od nieruchomości za więcej niż jeden rok podatkowy w sposób łączny, bez jednoczesnego wskazania jakie kwoty podatku dotyczą poszczególnych lat podatkowych.

I SA/Kr 1190/09

wyrok wsa 2009-11-04

w Krakowie

LEX nr 531620

Za datę powstania okoliczności uzasadniającej powstanie obowiązku podatkowego należało uznać datę zmiany treści ewidencji - czyli datę określoną w zawiadomieniu jako datę wprowadzenia zmiany w ewidencji, w trybie § 49 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z 2001 r. Nr 38, poz. 454). Dopiero z tą datą, a nie z datą operatu geodezyjnego stanowiącego podstawę zmiany, grunty zmieniają swój charakter dla celów podatkowych.

I SA/Wr 147/09

wyrok wsa 2009-06-25

we Wrocławiu

LEX nr 590698

1. Odroczony termin powstania obowiązku podatkowego, o którym mowa w art. 6 ust. 2 u.p.o.l. ma miejsce wtedy, gdy okolicznością uzasadniającą powstanie tego obowiązku jest wybudowanie budowli albo budynku.

2. Przepis art. 6 ust. 2 u.p.o.l. nie ma zastosowania do nabywcy nieruchomości zabudowanej nowymi obiektami budowlanymi.

I SA/Sz 40/09

wyrok wsa 2009-04-22

w Szczecinie

LEX nr 517354

1. Niedopuszczalne jest wszczęcie postępowania w przedmiocie opodatkowania budowli, odczennie których nie powstał obowiązek podatkowy.

2. Skoro tymczasowe obiekty budowlane zasadniczo stanowią tylko określoną postać czy też odmianę obiektów budowlanych, w związku z czym mogą mieścić się w kategoriach zarówno "budynków" jak i "budowli", to, wobec braku odmiennej regulacji ustawowej, nie można zasadnie wnioskować, że nie obejmują ich w jakimkolwiek przypadku wynikające z art. 1a pkt 1 i 2 u.p.o.l. definicje budynku lub budowli, określające przedmioty opodatkowania podatkiem od nieruchomości wskazane w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy.

3. Przykrycie namiotowe może być budowlą w rozumieniu art. 1a. pkt 2 u.p.o.l., ponieważ nie jest budynkiem ani obiektem małej architektury z art. 3 pkt 4 Prawa budowlanego, jest natomiast obiektem budowlanym, który może zostać zaliczony do budowli..

II FSK 1840/07 wyrok NSA W-wa 2009.04.09
LEX nr 513318

1. Uzyskanie przez organ podatkowy informacji od wojewódzkiego konserwatora zabytków, w zakresie realizacji ulgi z art. 6 ust. 7 u.p.o.l., nie wymaga podjęcia działań przez organ podatkowy na podstawie art. 209 o.p. poprzez wystąpienie w tym trybie o zajęcie stanowiska przez wojewódzkiego konserwatora zabytków.

2. Obowiązek zastosowania obligatoryjnej procedury przewidzianej w art. 209 o.p. musi wynikać wprost z przepisu prawa i nie może być uzależniony od uznania organu podatkowego prowadzącego postępowanie.

II FSK 1391/07 wyrok NSA W-wa 2009.01.13
POP 2009/3/279

Jeżeli istnienie budowli, w postaci tymczasowego obiektu budowlanego, stanowiące okoliczność, od której uzależniony jest obowiązek podatkowy, ustanie, zanim mógł w jej przedmiocie powstać obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości, obowiązek ten, na podstawie normujących w tym zakresie przepisów art. 6 ust. 2 i art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2002 r., Nr 9, poz. 84 ze zm.), nie powstanie.

I SA/GI 781/08 wyrok wsa 2009.01.08
w Gliwicach
LEX nr 492364

Powstanie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości uzależnione jest od faktu zakończenia prac związanych ze wznoszeniem obiektu budowlanego lub od rozpoczęcia jego użytkowania przed ostatecznym zakończeniem robót. Powstanie obowiązku podatkowego nie jest uwarunkowane uzyskaniem prawa do użytkowania budynku.

I SA/Bk 445/08 wyrok wsa 2009.01.07
w Białymstoku
LEX nr 484899...

Świadczenie podatku na rzecz innej gminy, niż gmina właściwa, nie może powodować wygaśnięcia ciążącego na podatniku zobowiązania podatkowego.

II FSK 1365/07 wyrok NSA W-wa 2008.12.18
LEX nr 495386

Sprawy, których przedmiotem jest wymiar podatku od nieruchomości za poszczególne lata podatkowe nie mogą być, bez względu na to ilu lat dotyczą, objęte zbiorczo jedną skargą. Zgodnie bowiem z art. 6 ust. 9 u.p.o.l. (w odniesieniu do osób prawnych) w związku z art. 11 Ordynacji podatkowej, rokiem podatkowym w podatku od nieruchomości jest rok kalendarzowy, a więc określenie wymiaru tego podatku przez organ następuje odrębnie za każdy rok kalendarzowy.

I SA/GI 731/08 wyrok wsa 2008.11.26
w Gliwicach
LEX nr 494491

1. Niemożność odwołania się do legalnej definicji budynku mieszkalnego oraz nieujawnienie danego obiektu w ewidencji budynków nakazują dokonywać wyboru stawki opodatkowania w oparciu o dokumentację budowlaną danego budynku.

2. Na gruncie przepisów art. 5 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84, z późn. zm.) również rada gminy była upoważniona do zakwalifikowania domków letniskowych według kryterium zaspakajania podstawowych potrzeb mieszkaniowych do kategorii budynków pozostałych. Ujawnienie budynku w ewidencji gruntów i budynków w kategorii budynków mieszkalnych jest zdarzeniem, o którym mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, którego skutki ustawodawca wskazał w art. 6 ust. 8 tej ustawy.

I SA/Sz 454/08

wyrok wsa 2008.11.14

w Szczecinie

LEX nr 470145...

Właściciel budowli, która jest wykorzystywana tylko przez kilka miesięcy w roku, nie musi odprowadzać podatku od nieruchomości.

I SA/Sz 323/08

wyrok wsa 2008.11.05

w Szczecinie

LEX nr 493507

Przekrycie namiotowe jest tymczasowym obiektem budowlanym i co do zasady podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

I SA/Sz 139/08

wyrok wsa 2008.07.17

w Szczecinie

LEX nr 402925

1. Użyte w przepisie art. 6 ust. 2 ustawy z 1991 r. o podatku i opłatach lokalnych sformułowanie "istnienie budowli albo budynku" określa niewątpliwie pewien stan rzeczy, który jest stanem obiektywnym, całkowicie oderwanym od podmiotu władającego przedmiotem opodatkowania. Pozwala to postawić tezę, iż okoliczność, że podmiot ten władanie tym przedmiotem uzyskuje wskutek nabycia od osoby, która go wybudowała, bynajmniej nie wyłącza możliwości stosowania wobec niego przepisu art. 6 ust. 2, istnienie bowiem budowli lub budynku jest okolicznością rozstrzygającą o powstaniu obowiązku podatkowego zarówno u zbywcy, jak również u nabywcy.

2. Skoro celem ustawodawcy było wykorzystanie przepisu art. 6 ust. 2 do szczególnego traktowania nowych budowli i budynków, to nie może też budzić zastrzeżeń teza o konieczności takiego traktowania wszystkich budynków i budowli charakteryzujących się tymi samymi cechami (zakończenie budowy lub wcześniejsze rozpoczęcie użytkowania). Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla przyjęcia, iż preferencyjne podatkowo traktowanie nowo powstałych budynków lub budowli może mieć miejsce wyłącznie w stosunku do podmiotu, który je wybudował lub przed zakończeniem budowy użytkuje, pozostaje zaś bez wpływu na moment powstania obowiązku podatkowego podmiotu, który uzyskał ich władanie na podstawie tytułów określonych w art. 3 ustawy.

I SA/Sz 314/07

wyrok wsa 2008.05.28

w Szczecinie

LEX nr 384825

W przypadku rozpoczęcia użytkowania budynku lub jego części przed formalnym ukończeniem budowy, obowiązek podatkowy powstaje albo w stosunku do budynku, którego użytkowanie rozpoczęto, albo w stosunku do tej części budynku jeszcze nie w całości wybudowanego, której użytkowanie rozpoczęto.

I SA/Po 222/08

wyrok wsa 2008.04.08

w Poznaniu

LEX nr 489627

Każda korekta deklaracji podatkowej złożona zarówno w trybie art. 6 ust. 3 i 8 pkt 3 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, jak i art. 81 Ordynacji podatkowej winna podlegać ocenie i sprawdzeniu przez organ podatkowy. Organ podatkowy zobligowany jest w tej sytuacji do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, zgodnie z art. 122 Ordynacji.

II FSK 138/07

wyrok NSA W-wa 2008.03.19

POP 2008/4/48

W przypadku podatników podatku od nieruchomości wskazanych w art. 6 ust. 8 (w stanie prawnym 2000 r., obecnie - art. 6 ust. 9) ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. Nr 9, poz. 31 ze zm.), którzy w trakcie rozliczanego roku podatkowego wykonali obowiązek skorygowania deklaracji podatkowej na ten okres podatkowy na podstawie art. 6 ust. 8 pkt 2 (w stanie prawnym 2000 r., obecnie - art. 6 ust. 9 pkt 2) przywołanej ustawy, termin wygaśnięcia prawa do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty podatkowej na podstawie art. 79 § 2 pkt 2

ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 ze zm.)
biegnie od dnia złożenia ze skutkiem na dany rozliczany rok podatkowy i w jego czasie
ostatniej z wymaganych przez prawo korekt.

II FSK 1522/06 wyrok NSA W-wa 2008.01.23

LEX nr 456685

Jeżeli budynek istnieje i ma jednolite przeznaczenie, to opodatkowaniu podlega cała jego powierzchnia użytkowa, choćby w danym roku część budynku nie była wykorzystywana. Okoliczność istotna dla załatwienia sprawy (istnienia budynku) może być dowiedziona wszelkimi możliwymi dowodami (art. 180 Ordynacji podatkowej).

II FSK 1520/06 wyrok NSA W-wa 2008.01.23

LEX nr 401745

1. Jeżeli budynek istnieje i ma jednolite przeznaczenie, to opodatkowaniu podlega cała jego powierzchnia użytkowa, choćby w danym roku część budynku nie była wykorzystywana.

2. Okoliczność istotna dla załatwienia sprawy (istnienie budynku) może być dowiedziona wszelkimi możliwymi dowodami (art. 180 Ordynacji podatkowej).

III SA/Wa 1514/07 wyrok wsa 2008.01.18

w Warszawie

LEX nr 451805

1. Przedawnienie prawa do wydania decyzji jest możliwe jedynie w odniesieniu do zobowiązań, które nie powstają z mocy prawa, lecz do których powstania niezbędne jest doręczenie podatnikowi decyzji organu podatkowego, ustalającej wysokość tego zobowiązania.

2. Przepis art. 165 § 5 pkt 1 Ordynacji podatkowej nie powinien mieć zastosowania w sytuacji, gdy toczy się spór co do istnienia obowiązku podatkowego. Gdy strona kwestionuje w ogóle istnienie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości i zaskarża decyzje w sprawach zobowiązań podatkowych w tym podatku za poprzednie okresy, łącznie z wniesieniem skarg do sądu administracyjnego, organ winien przed wydaniem decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego za kolejny okres wydać postanowienie o wszczęciu postępowania podatkowego i przeprowadzić to postępowanie z udziałem strony, umożliwiając jej składanie wniosków dowodowych w sprawie oraz wypowiedzenie się co do zgromadzonego materiału dowodowego.

III SA/Wa 110/07 wyrok wsa 2008.01.18

w Warszawie

LEX nr 447885

1. Niedopuszczalne jest wszczęcie postępowania bez wskazania, jakiego podatku dotyczy to postępowanie. Sprawą, w świetle przepisów prawa podatkowego nie jest, bowiem "opodatkowanie nieruchomości", a ustalenie wysokości konkretnego podatku. Podatnik już w momencie wszczęcia postępowania podatkowego musi wiedzieć, co to za podatek. Dlatego też postępowanie w przedmiocie ustalenia zobowiązania podatkowego pobieranego w formie łącznego zobowiązania pieniężnego w żadnym razie nie może przekształcić się w postępowanie, którego przedmiotem jest podatek od nieruchomości.

2. W protokołach oględzin nieruchomości przedstawiono jedynie wynik dokonanych pomiarów, a mianowicie ustaloną w wyniku tych pomiarów powierzchnię. Pominięto natomiast dane, jakie złożyły się na ten wynik. W rezultacie nie jest możliwa weryfikacja prawidłowości wyliczenia tej powierzchni, chociażby z czysto matematycznego punktu widzenia.

3. Organ pierwszej instancji niewłaściwie sformułował sentencję swojej decyzji. Postanowił, bowiem "dokonać przypisu" podatku. Jest to zwrot stosowany w wewnętrznych rozliczeniach podatku, dokonywanych przez organ podatkowy na tzw. kartach kontowych podatników. Błędem jest natomiast posługiwanie się tym zwrotem przy formułowaniu rozstrzygnięcia, ponieważ powinno ono odzwierciedlać rzeczywiste jego znaczenie.

4. Rozpoczęcie użytkowania części budynku powoduje powstanie obowiązku podatkowego w stosunku do całego budynku. Okoliczność, iż budynek miał różne przeznaczenie - w części na prowadzenie działalności gospodarczej, w części zaś na cele mieszkalne, w świetle art. 6 ust. 2 u.p.o.l. nie ma znaczenia. Obowiązek podatkowy dotyczy całego budynku, chociażby właściciel miał przez dłuższy jeszcze okres czasu użytkować tylko jego wykończoną część. Przeznaczenie budynku na różne cele znajdzie odzwierciedlenie jedynie w zastosowaniu stawek podatku odpowiednich dla poszczególnych części budynku.

II FSK 1526/06 wyrok NSA W-wa 2008.01.11

LEX nr 334275

1. Powierzenie komuś stanowiska (funkcji) inkasenta musi poprzedzać zgoda danego podmiotu na przyjęcie łączących się z tym obowiązków. Jest rzeczą oczywistą, że musi ona zostać wyrażona przed określeniem (wyznaczeniem) inkasenta, a nie dopiero na etapie zawarcia ze wskazaną osobą stosownej umowy. Źródłem nawiązywanego stosunku prawnego jest w tym wypadku uchwała organu stanowiącego gminy, a nie będąca jej następstwem, mająca czysto "techniczny" charakter, umowa z określoną - wyznaczoną na inkasenta osobą. Płyne z tego wniosek, że określenie czy też wyznaczenie inkasenta może dotyczyć jedynie wskazanej w sposób konkretny osoby.

2. Jeżeli na inkasentów wyznaczono "softysów lub inne osoby fizyczne, z którymi zostanie podpisana umowa o prowadzenie poboru w drodze inkasa", to właściwym do wyznaczenia (określenia) inkasenta może się w tej sytuacji stać podmiot zawierający umowę o prowadzenie poboru podatków i opłat w formie inkasa, a więc inny organ niż wskazany w przepisach.

Zwolnienia w podatku od nieruchomości

II FSK 1102/09 wyrok NSA W-wa 2010-11-04

Wspólnota 2010/48/27

Nabycie prawa do zwolnienia podatkowego uwarunkowane jest jednoczesnym wystąpieniem określonych przesłanek - rodzaju nieruchomości, sposobu ich wykorzystania oraz charakteru tego wykorzystywania.

II FSK 330/09 wyrok NSA W-wa 2010-09-01

G.Prawna 2010/171/4

Powiat, który jest właścicielem zdewastowanej i nieużywanej infrastruktury nie ma prawa do zwolnienia z podatku od nieruchomości przewidzianego w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2010 r. nr 95, poz. 630).

II FSK 606/09 wyrok NSA W-wa 2010-09-01

G.Prawna 2010/171/4

Powiat, który jest właścicielem zdewastowanej i nieużywanej infrastruktury nie ma prawa do zwolnienia z podatku od nieruchomości przewidzianego w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2010 r. nr 95, poz. 630).

II FSK 450/09 wyrok NSA W-wa 2010-08-13

LEX nr 602175

1. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 6 u.p.o.l. zwolnieniem od podatku od nieruchomości zostały objęte wyłącznie nieruchomości (grunty i budynki) wpisane do rejestru zabytków.

2. Dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości w każdym przypadku grunty i budynki stanowią odrębne przedmioty opodatkowania. Stanowi o tym nie tylko podział wprowadzony w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.o.l., lecz przede wszystkim te przepisy ustawy

zgodnie, z którymi odrębnie dla każdego z tych przedmiotów opodatkowania określono podstawę opodatkowania, stawki podatkowe oraz warunki zwolnień podatkowych.

I SA/GI 357/10 wyrok wsa 2010-07-15

w Gliwicach

LEX nr 585174...

Zwolnienie obejmuje tylko ten przedmiot opodatkowania, który został "indywidualnie wpisany do rejestru zabytków". Taka konstatacja uzasadniona jest konstrukcją podatku od nieruchomości, a przede wszystkim faktem, że opodatkowaniu tym podatkiem podlega zarówno grunt, jak i budynek (jako odrębne przedmioty opodatkowania), a to oznacza, że skorzystanie z dobrodziejstwa tego przepisu/zwolnienia wymaga - w odniesieniu do każdego przedmiotu opodatkowania wymienionego w tym przepisie tj. gruntu i budynku - indywidualnego wpisu.

I SA/GI 302/10 wyrok wsa 2010-06-22

w Gliwicach

LEX nr 598320

Nie można mówić o wyłącznie publicznym charakterze transportu kolejowego w przypadku, gdy dana infrastruktura kolejowa przeznaczona jest do użytku nie tylko uprawnionym przewoźnikom kolejowym, lecz również jej właściciela, w celu wykonywania przewozów rzeczy wyłącznie dla jego własnych potrzeb.

I SA/Bk 15/10 wyrok wsa 2010-04-28

w Białymstoku

LEX nr 580470

1. Organ podatkowy był zobowiązany do zbadania czy nie zachodzą przesłanki do zastosowania zwolnienia podatkowego z urzędu, nawet wówczas, gdy strona nie powoływała się na nie w trakcie toczącego się postępowania podatkowego.

2. Stosując przepisy regulujące podatek od nieruchomości organ podatkowy jest zobligowany do uwzględnienia wszelkich regulacji mających zastosowanie w danym stanie faktycznym, które działają zarówno na niekorzyść jak też na korzyść podatnika.

3. Warunkiem zwolnienia gruntów z podatku od nieruchomości nie jest osiąganie bezpośrednich celów z zakresu ochrony przyrody a jedynie ich objęcie ochroną ścisłą, czynną lub krajobrazową i położenie na obszarze parku narodowego lub rezerwatu. Warunek dotyczący celów z zakresu ochrony przyrody dotyczy więc jedynie budynków i budowli, a nie gruntów położonych na terenie parku narodowego lub rezerwatów przyrody.

I SA/Go 599/09 wyrok wsa 2010-01-26

w Gorzowie Wielkopolskim

LEX nr 554018...

Wprowadzając, na podstawie art. 7 ust. 3 u.p.o.l. "inne zwolnienia przedmiotowe" rada gminy nie może odnosić tego zwolnienia do niektórych tylko podatników wymienionych w art. 3 ust. 1 u.p.o.l.

I SA/Go 574/09 wyrok wsa 2009-12-30

w Gorzowie Wielkopolskim

LEX nr 549787

W sytuacji, gdy zwolnienie podatkowe adresowane jest do emerytów i rencistów, którzy przekazali gospodarstwo rolne na rzecz Skarbu Państwa i którym przydzielono do bezpłatnego użytkowania budynki, ich części i działki gruntów oraz emerytów i rencistów rolnych, którzy są właścicielami budynków gospodarczych i prowadzą samodzielne gospodarstwo domowe mamy do czynienia z przywilejem podatkowym o charakterze mieszanym podmiotowo - przedmiotowym, w którym, mimo wysunięcia w redakcyjnym sformułowaniu na pierwszy plan elementów przedmiotowych ("zwolnienie z podatku od nieruchomości budynków lub ich części"), decydujące znaczenie należy przypisać wyróżnikom podmiotowym, skoro fakt zwolnienia pozostałych budynków został połączony ściśle z cechami indywidualnymi podatnika, takimi jak jego źródło utrzymania.

III SA/Po 765/09 wyrok wsa 2009-12-16

w Poznaniu

LEX nr 550175

Jezioro stanowi zbiornik o charakterze naturalnym.

I SA/Bd 474/09

wyrok wsa 2009-12-09

w Bydgoszczy

LEX nr 549504

Dla zastosowania przepisu art. 7 ust. 1 pkt 6 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych niezbędne jest przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego wobec czego nie można naruszyć powołanego przepisu w sposób rażący.

I SA/Op 268/09

wyrok wsa 2009-11-10

w Opolu

LEX nr 531623

W sytuacji, gdyby organ podatkowy w toku postępowania wymiarowego stwierdził, że podatnik będący osobą fizyczną nabył prawo do całkowitego zwolnienia podatkowego na podstawie aktu prawa miejscowego, powinien takie postępowanie umorzyć z uwagi na jego bezprzedmiotowość, bowiem nie byłoby podstaw do ustalenia zobowiązania podatkowego.

II FSK 843/08

wyrok NSA W-wa 2009-10-30

LEX nr 573490

Sformułowana w art. 7 ust. 1 pkt 5 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych przesłanka nie zawiera warunku częstotliwości wykorzystania gruntów w celu organizowania obozowisk i baz wypoczynkowych dzieci i młodzieży ani też utworzenia na takich terenach infrastruktury służącej tym celom.

I SA/Gd 220/09

wyrok wsa 2009-10-13

w Gdańsku

LEX nr 524668

1. Akt lub czynność, będące przedmiotem skargi przewidzianej w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. musi mieć charakter publicznoprawny, a więc skarga może więc dotyczyć aktów i czynności tych państwowych i niepaństwowych jednostek organizacyjnych, które są uprawnione do prowadzenia działalności mieszczącej się w zakresie pojęcia "działalność administracji publicznej". Kryterium to oznacza, że w zakresie właściwości sądów administracyjnych mieszczą się akty lub czynności zawierające element władztwa administracyjnego. Działanie władcze to takie, w którym o treści uprawnienia lub obowiązku przesądza jednostronnie organ wykonujący administrację publiczną, a adresat jest związany tym jednostronnym działaniem.

2. Istotą regulacji art. 7 ust. 5 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych jest, że zwrot utraconych dochodów nie następuje za wszystkie grunty, budynki i budowle, które zostały objęte zwolnieniem z podatku od nieruchomości, a jedynie te, które zostały wskazane w art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy.

I SA/Kr 1243/09

wyrok wsa 2009-10-02

w Krakowie

LEX nr 557078

O publicznym charakterze transportu powinno przesądzać to, czy zarządca udostępnia linie kolejowe uprawnionym przewoźnikom kolejowym, a nie to, że faktycznie z linii korzystają tylko niektórzy z nich, którzy mają w tym interes gospodarczy.

I SA/Bd 592/09

wyrok wsa 2009-10-01

w Bydgoszczy

LEX nr 576404

1. Zwolnienie od podatku od nieruchomości budynków mieszkalnych lub ich części będących własnością lub współwłasnością mieszkańców gminy zameldowanych na pobyt stały w gminie łącznie przez okres powyżej 10 lat nie mieści się w pojęciu "zwolnienia przedmiotowego".

2. Wprowadzając zwolnienie od podatków na podstawie art. 7 ust. 3 u.p.o.l. rada gminy dopuściła się naruszenia tego przepisu, tak, że stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a., WSA miał obowiązek stwierdzić jego nieważność. Nie może zmienić tego stanowiska pogląd

radę gminy, iż naruszałoby to zasadę zakazu działania na niekorzyść podatnika, czy zasadę niezmienności prawa podatkowego w trakcie roku podatkowego. Ochrona wynikająca z funkcjonowania tego rodzaju zasad nie rozciąga się na działania, które, jak zakwestionowana część uchwały, nie mają podstawy prawnej.

III SA/Po 46/09

wyrok wsa 2009.09.17

w Poznaniu

LEX nr 519051

Altana na działce w rodzinnym ogrodzie działkowym musi posiadać powierzchnię zabudowy do 25 m kw. w miastach i do 35 m kw. poza granicami miast (art. 29 ust. 1 pkt 4 Prawa budowlanego), aby podlegać zwolnieniu z podatku od nieruchomości. Aby wliczyć do powierzchni użytkowej altany taras, musiałby być on - stosownie do art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. - wydzielony z przestrzeni, za pomocą przegród budowlanych. Jeżeli taras jedynie z dwóch stron jest zabudowany ścianami altany natomiast z pozostałych dwóch stron jest otwarty, to nie można uznać, tak wydzielonej z przestrzeni części zwanej przez strony sporu "tarasem" za część obiektu budowlanego wydzieloną z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, której powierzchnię należy wliczyć do powierzchni użytkowej przedmiotowej altany.

I SA/Go 265/09

wyrok wsa

2009.06.18

w Gorzowie Wielkopolskim

LEX nr 510647

1. Artykuł 3 o.p. zawiera "słowniczek" terminów używanych w tej ustawie, a przez to nie może być bezpośrednio wykorzystywany przy ustalaniu znaczenia poszczególnych zwrotów z innych ustaw. Tak więc definicja ulgi podatkowej z o.p. nie podważa twierdzenia, że zwolnienie i ulga to dwa różne pojęcia, oznaczające inne instytucje z zakresu prawa podatkowego.

2. Rada gminy jest uprawniona do wprowadzania ulg podatkowych tylko wówczas, gdy w danym przepisie ustawowym użyte jest pojęcie "ulga".

II FSK 160/08

wyrok NSA W-wa

2009.05.28

LEX nr 513320

Budynek biurowy nie jest budynkiem gospodarczym.

II FSK 163/08

wyrok NSA W-wa

2009.05.27

LEX nr 513321

1. Statutowym celem stowarzyszenia nie może być prowadzenie działalności skierowanej na osiągnięcie zysku. Działalność statutowa i działalność gospodarcza są odrębnymi rodzajami działalności, przy czym możliwość prowadzenia działalności gospodarczej jest uwarunkowana tym, że dochód z jej prowadzenia przeznaczony będzie na cele statutowe stowarzyszenia, a nie będzie podlegał podziałowi między członków stowarzyszenia. Prowadzenie działalności gospodarczej przez stowarzyszenie odbywa się według ogólnych zasad określonych w odrębnych przepisach - w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej i ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym. Okoliczność, że dochody stowarzyszenia uzyskiwane z prowadzenia działalności gospodarczej są przeznaczane na takie czy inne cele, nie zmienia charakteru tej działalności.

2. Wpis do KRS nie konstytuuje wprowadzenia działalności gospodarczej, która jest faktem i kategorią o charakterze obiektywnym, jednakże wystąpienie z wnioskiem o wpis działalności gospodarczej oraz wpisu takiego przez właściwy, adekwatny w tym przedmiocie organ dokonanie, nie może być zasadnie pomijane w ocenie istnienia i funkcjonowania działalności gospodarczej bądź też przy analizie, czy określone działanie podatnika zakwalifikować można jako działalność gospodarczą. Zagadnienie ustalenia i zakwalifikowania, na podstawie wszystkich dostępnych w sprawie i zgodnych z prawem dowodów, czy podatnik prowadzi działalność gospodarczą, jest istotne i znaczące także wówczas, jeżeli podmiotem tym jest stowarzyszenie.

II FSK 41/08

wyrok NSA W-wa

2009.04.29

LEX nr 513312

Stosowanie zwolnienia z art. 7 ust. 2 pkt 2 u.p.o.l. (w stanie prawnym obowiązującym w 2006 r.) jest zależne od spełnienia łącznie następujących warunków: przedmiot opodatkowania musi być w zarządzie, użytkowaniu lub użytkowaniu wieczystym i nie może być zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność oświatowa. Zwolnieniu podlegają tylko nieruchomości i obiekty budowlane oddane szkole w zarząd, użytkowanie lub użytkowanie wieczyste.

I SA/Gd 859/08 wyrok wsa 2009.02.19

w Gdańsku

LEX nr 483183

Krajowe przepisy w zakresie pomocy de minimis wydane zostały w oparciu o regulacje prawa unijnego. Ich wykładnia nie powinna być zatem dokonywana jedynie z uwzględnieniem literalnego brzmienia przepisów, tak jak to ma miejsce w przypadku innych ulg i zwolnień podatkowych, ale także powinna uwzględniać cel, jakiemu służyć ma w tym obszarze pomoc publiczna dotycząca rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych. W procesie wykładni należy także wziąć pod uwagę rolę aktywizacji i zatrudniania osób niepełnosprawnych w procesie realizacji programu działania Rządu RP oraz znaczenie w tym procesie pomocy publicznej udzielanej osobom niepełnosprawnym, podejmującym działalność gospodarczą, pracodawcom zatrudniającym osoby niepełnosprawne, również prowadzącym zakłady pracy chronionej, na zasadach de minimis.

I SA/GI 803/08 wyrok wsa 2009.02.10

w Gliwicach

LEX nr 511290

1. Ograniczenie transportu kolejowego do zaspokojenia innych niż "publiczne" potrzeb tego transportu w tym potrzeb określonych podmiotów gospodarczych nie stanowi publicznego transportu kolejowego, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

2. To, że zarząd kolei jest zobowiązany do udostępniania linii kolejowych przewoźnikom kolejowym nie oznacza "publiczności" tego transportu. Dopiero fakt, że na linii kolejowej pozostającej w zarządzie kolei przewoźnik kolejowy wykonuje przewozy osób i (lub) rzeczy w zakresie nieograniczonym i dostępnym dla każdego stanowi o "publicznym" charakterze "transportu kolejowego".

I SA/GI 1075/08 wyrok wsa 2009.01.22

w Gliwicach

LEX nr 512141

1. Zwolnienie przewidziane w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych przysługiwać będzie wobec wymienionych w tym przepisie nieruchomości (budowli kolejowych i gruntów pod nie zajętych), które wykorzystywane są na potrzeby publicznego transportu kolejowego (do przewozu osób lub rzeczy), a przy tym wykorzystanie to ma charakter wyłączny.

2. Ograniczenie transportu kolejowego do zaspokojenia innych niż "publiczne" potrzeb tego transportu w tym potrzeb określonych podmiotów gospodarczych, nie stanowi publicznego transportu kolejowego, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Pojęcie transport publiczny zakłada, że nie można z góry określić podmiotów uprawnionych do korzystania z niego, a nie sytuacji, gdy z zawartego przez zarządcę linii kolejowej i przewoźnika umowy oraz posiadanej przez przewoźnika koncesji (licencji) wynika, że krąg uprawnionych został ograniczony do tych, którzy chcą transportować wyłącznie towary lub rzeczy.

3. Połączenie w jednej osobie zarządcy, przewoźnika i korzystającego z przewozu własnego nie dostępnego dla innych wyklucza "wyłączność" wykorzystywania linii kolejowej na potrzeby publicznego transportu kolejowego niezależnie od tego czy na linii tej wykonują przewozy również inni przewoźnicy.

I SA/Bk 513/08 wyrok wsa 2009.01.07

w Białymstoku

LEX nr 486230

Zawarte w art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. "a" u.p.o.l. stwierdzenie: "jeżeli zarządca infrastruktury jest obowiązany do jej udostępniania licencjonowanym przewoźnikom kolejowym", dotyczy sytuacji, w której mamy do czynienia z konkretnymi, istniejącymi zobowiązaniami zarządcy infrastruktury do udostępnienia budowli wchodzących w skład infrastruktury kolejowej określonym podmiotom - licencjonowanym przewoźnikom, którzy są skonkretyzowani co do tożsamości.

I SA/Op 272/08 wyrok wsa 2008.12.17

w Opolu

LEX nr 492213

Utrata zwolnienia określonego w art. 7 ust. 1 pkt 6 u.p.o.l. następuje, gdy nieruchomość wpisana do rejestru zabytków, nie jest utrzymywana i konserwowana zgodnie z przepisami o ochronie zabytków. Aby jednak do tego doszło muszą zostać podjęte stosowne działania zarówno przez organ podatkowy, jak i organ uprawniony do dokonania oceny dotyczącej właściwego utrzymania zabytku. Organ podatkowy, w trybie art. 209 § 1 Ordynacji podatkowej, powinien zwrócić się do wojewódzkiego konserwatora zabytków o zajęcie stanowiska odnośnie należytego utrzymania nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków.

I SA/Po 965/08 wyrok wsa 2008.12.12

w Poznaniu

Dz.Urz.Wielk 2009/49/716

1. Treść przepisu art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w sposób wyraźny wskazuje, iż rada gminy może wprowadzić (inne niż wymienione w ustawie) zwolnienia przedmiotowe. Tym samym ustawa nie udziela gminie kompetencji zarówno do wprowadzenia zwolnień lub ulg podmiotowych jak też wprowadzania ulg przedmiotowych.

2. Zwolnienie z podatku od nieruchomości w stopniu uzależnionym od utworzenia nowego miejsca (nowych miejsc) pracy, przy czym kwota zwolnienia uzależniona jest od ilości stanowisk pracy i stanowi iloczyn kwoty 600 złotych i liczby nowozatrudnionych osób, nie jest rodzajem zwolnienia podatkowego i to zwolnienia przedmiotowego.

I SA/Go 720/08 wyrok wsa 2008.12.12

w Gorzowie Wielkopolskim

LEX nr 492223

Zwrot "indywidualnie" (art. 7 ust. 1 pkt 6 u.p.o.l.) należy rozumieć w ten sposób, iż wpis musi dotyczyć odrębnie gruntu i odrębnie budynku. Ustawodawca założył zatem taką możliwość, iż zwolnienie będzie dotyczyło jedynie budynku, pod warunkiem wpisania go do rejestru zabytków. Przepis ten nie pozwala na przyjęcie, iż wpisanie budynku do rejestru zabytków automatycznie powoduje uznanie gruntu pod tym budynkiem za zabytek objęty rejestrem zabytków, dając tym samym podstawę do zastosowania wobec tego gruntu zwolnienia przedmiotowego z przytoczonej wyżej regulacji ustawowej.

I SA/Go 876/08 wyrok wsa 2008.11.27

w Gorzowie Wielkopolskim

FK 2009/6/73

1. Rada Miejska nie miała kompetencji do wprowadzenia zwolnień podmiotowych w podatku od nieruchomości, ponieważ art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych dopuszcza możliwość wprowadzenia zwolnień z podatku od nieruchomości jedynie o charakterze przedmiotowym.

2. Terminów "ulga" i "zwolnienie" nie można utożsamiać w sensie prawnym. [...] Nie nazwa instytucji, lecz jej treść decyduje o zaliczeniu do kategorii zwolnień bądź ulg.

I SA/Po 755/08 wyrok wsa 2008.09.24

w Poznaniu

LEX nr 491894

Przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w powiązaniu z treścią art. 7 ust. 2 pkt 4 tej ustawy ustanawiający zwolnienia podmiotowe pozwala na jednoznaczne określenie, iż zwolnienie to nie dotyczy tych części

budynków, które przekazane zostały w posiadanie zależne podmiotów niebędących prowadzącymi zakłady pracy chronionej lub zakłady aktywności zawodowej. Nie znajduje zatem oparcia w przepisach stanowisko, iż przedmiot opodatkowania, o którym stanowi art. 7 ust. 2 pkt 4 cytowanej ustawy to wyłącznie budynek jako całość. Na powyższą ocenę nie ma wpływu okoliczność, iż cały budynek stanowiący własność spółki przystosowany jest dla osób niepełnosprawnych.

I SA/OI 164/08

wyrok wsa 2008.09.04

w Olsztynie

LEX nr 510164

1. Językowa wykładnia art. 7 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. pozwala na przyjęcie, że przewidziane w nim zwolnienie przedmiotowe odnosi się do konkretnego przedmiotu - obszaru lotniczego lotniska użytku publicznego. W żaden sposób nie da się wywieść z tego unormowania, że lotnisko, którego ten obszar jest częścią musi być w użytkowaniu publicznym w sensie faktycznego funkcjonowania i powszechnej dostępności, aby można było mówić o zwolnieniu od podatku od nieruchomości. Zwolnienie od podatku powinno mieć miejsce bowiem już wtedy, gdy istnieje taki przedmiot jak zdefiniowany w prawie lotniczym obszar części lotniczych lotniska użytku publicznego, niezależnie od tego czy faktycznie wykorzystywany jest on do celów, dla jakich został wyznaczony i zatwierdzony.

2. Dla właściwego odczytania normy art. 7 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. nie tylko wystarczające ale i nieprzekraczalne ramy określa ustawa Prawo lotnicze, a w szczególności wynikające z niej wymogi dotyczące rejestracji. Zatem treść normatywna art. 7 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. daje się ustalić w drodze posłużenia się wykładnią systemową poprzez wskazanie na relację zachodzącą między tym przepisem a uregulowaniem przyjętym w prawie lotniczym oraz wykładnią językową, której rezultat nie budzi wątpliwości.

I SA/Go 325/08

wyrok wsa 2008.08.26

w Gorzowie Wielkopolskim

LEX nr 493170

Brak jest podstaw do przyjęcia, iż ograniczenie zwolnienia poprzez dodanie po myślniku sformułowania "w parkach narodowych i rezerwach przyrody" dotyczy jedynie budynków i budowli trwale związanych z gruntem, służących bezpośrednio osiąganiu celów z zakresu ochrony przyrody. Użyty w omawianym przepisie zwrot "a także" jest koniunkcją dlatego dodane po myślniku zastrzeżenie dotyczy zarówno gruntów, jak i budynków i budowli trwale związanych z gruntem, przy czym budynki i budowle muszą dodatkowo służyć bezpośrednio osiąganiu celów z zakresu ochrony przyrody.

I SA/GI 152/08

wyrok wsa 2008.07.15

w Gliwicach

LEX nr 492227

1. Istotę zachowania polegającą na "utrzymywaniu" art. 7 ust. 1 pkt 6 u.p.o.l. zabytku zgodnie z przepisami o ochronie zabytków można sprowadzić do przestrzegania w szczególności tych przepisów które nakładają na właściciela zabytku określone obowiązki.

2. Aby można było dokonać jakichkolwiek ocen spełnienia przez podatnika ustawowego warunku zwolnienia niezbędne jest istnienie punktu odniesienia tych ocen, czyli innymi słowy ustalenie stanu zachowania zabytku w dacie objęcia go we władanie przez podatnika. Ustalenia organów podatkowych w tym zakresie muszą - choćby tylko z racji ustawowego odesłania - opierać się na opiniach organów ochrony zabytków.

I SA/GI 150/08

wyrok wsa 2008.07.15

w Gliwicach

LEX nr 483519

Istotę zachowania polegającą na "utrzymywaniu" zabytku zgodnie z przepisami o ochronie zabytków można sprowadzić do przestrzegania w szczególności tych przepisów, które nakładają na właściciela zabytku określone obowiązki. Aby można było dokonać jakichkolwiek, ocen spełnienia przez podatnika warunku ustawowego

zwolnienia niezbędne jest istnienie punktu odniesienia tych ocen, czyli stanu zachowania zabytku w dacie objęcia go we władanie przez podatnika.

I SA/Go 463/08 wyrok wsa 2008.06.24

w Gorzowie Wielkopolskim

LEX nr 486453

1. Skoro ustawodawca w określonym przedziale czasu zachował dane przywileje podatkowe podmiotowi posiadającemu status zakładu pracy chronionej na czas określony, to tym bardziej przywilej taki należy przyznać podmiotowi, który status zakładu pracy chronionej posiada bezterminowo (argumentum a minori ad maius). Jeżeli za wprowadzeniem przepisu przejściowego przemawiał wzgląd na realizację długookresowych przedsięwzięć na rzecz osób niepełnosprawnych zatrudnionych w zakładach pracy chronionej (interesów w toku) to w braku regulacji szczególnej odnoszącej się do zakładu pracy chronionej posiadającego taki status bezterminowo, ochrona przewidziana w art. 9 noweli z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1683), może być uznana przynajmniej za minimalną.

2. Jedyną wykładnią zapewniającą ochronę interesu nabytego w stopniu co najmniej równym podmiotom wymienionym wprost w art. 9 noweli z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1683) jest przyjęcie obowiązywania nowej regulacji (art. 7 ust. 2 pkt 4 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych), po upływie trzyletniego okresu liczonego od dnia wejścia w życie nowelizacji to jest od dnia 1 stycznia 2003 r.

II FSK 457/07 wyrok NSA W-wa 2008.06.03

LEX nr 470266

Z samego sformułowania przepisu art. 7 ust. 1 pkt 4 lit a ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych wynika, że zwalnia się z opodatkowania budynki gospodarcze lub ich części służące wszelkiej działalności rybackiej, pod którą należy rozumieć zarówno rybołówstwo morskie jak i rybactwo śródlądowe. Z przedmiotowego zwolnienia korzystają budynki gospodarcze lub ich części służące zarówno do ochrony, chowu, hodowli i połowu ryb w powierzchniowych wodach śródlądowych (art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym) jak też budynki gospodarcze i ich części służące do zarybiania chowu, hodowli ryb i innych organizmów morskich oraz do ich połowu i przetwórstwa (art. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2004 r. o rybołówstwie).

II FSK 996/07 wyrok NSA W-wa 2008.06.03

ONSAiWSA 2009/2/42...

Definicja infrastruktury portowej, zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich (Dz. U. z 2002 r. Nr 110, poz. 967 ze zm.), obowiązywała w 2003 r. także na gruncie art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84 ze zm.).

I SA/GI 1060/07 wyrok wsa 2008.05.20

w Gliwicach

LEX nr 469682

1. Ustalenie, że dana linia kolejowa wykorzystywana jest tylko na użytek oznaczonych podmiotów posiadających określone cechy (np. podmioty gospodarcze) powoduje nieważność uznania tak wykonywanego transportu za "publiczny transport kolejowy". O publicznym charakterze transportu kolejowego decyduje krąg użytkowników tego transportu korzystających z przewozu, a nie podmioty przewóz ten organizujący lub wykonujący. Transport kolejowy staje się "publicznym" dopiero wówczas, gdy służy bez wyjątku wszystkim uprawnionym do tego przewozu na ogólnie obowiązujących zasadach.

2. Na ocenę "publiczności" transportu kolejowego nie ma wpływu sposób finansowania przewozów kolejowych ludzi czy rzeczy oraz to, jakie dana linia kolejowa osiąga wyniki finansowe. Okoliczności te nie mają żadnego znaczenia dla przedmiotowego zwolnienia. Podobnie nie decyduje o tym zwolnieniu sposób wykonywania przewozu. Tak samo nie jest zasadny pogląd, że o publicznym transporcie kolejowym świadczy

publiczny charakter działalności zarządzającego kolejami. Zwolnienie przewidziane w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych dotyczy bowiem przedmiotu, a nie podmiotu, a tym samym "bycie" zarządzającym kolejami czy przewoźnikiem nie decyduje o przyznaniu tego zwolnienia. O publiczności transportu kolejowego decyduje krąg do transportu takiego uprawnionych, a nie wykonujących ten transport.

3. Skoro skarżąca przewoziła własne towary własnym transportem na swoich liniach kolejowych, to linie te nie mogły korzystać ze zwolnienia podatkowego przewidzianego w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

I SA/Po 32/08

wyrok wsa 2008.03.28

w Poznaniu

LEX nr 451153

Pojęcie konserwacji w rozumieniu ustawy z 2006 r. o podatkach i opłatach lokalnych (art. 7 ust. 1 pkt 6) bez wątpienia należy rozumieć tak jak pojęcie prac konserwatorskich w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

I SA/Wr 1087/07

wyrok wsa 2008.02.13

we Wrocławiu

LEX nr 469779

Zwolnienie podatkowe przewidziane w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych ma charakter podmiotowo - przedmiotowy. Podmiot korzysta z tego zwolnienia, jeśli spełni jednocześnie dwa warunki jest szkołą wyższą (podmiotowy) i przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości nie jest zajęty na działalność gospodarczą (przedmiotowy). Zwolnienie podatkowe przysługujące jednemu ze współwłaścicieli nie powoduje, że ze zwolnienie takiego korzystają także pozostali współwłaściciele. Warunkiem korzystania ze zwolnienia jest spełnienie przez każdego podatnika (w tym przypadku współwłaściciela) warunków zwolnienia określonych w ustawie. Obowiązujące przepisy nie pozwalają na opodatkowanie części nieruchomości, stanowiącej współwłasność, stosownie do udziałów w tej nieruchomości lub stosownie do faktycznego jej wykorzystywania przez poszczególnych współwłaścicieli, np. na podstawie umowy o podziale nieruchomości do korzystania.

I SA/OI 716/07

wyrok wsa 2008.02.07

w Olsztynie

LEX nr 355431

Użyte w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych określenie "grunty wykorzystywane wyłącznie na potrzeby publicznego transportu kolejowego" oznacza, że zwolnienie od podatku dotyczy wyłącznie gruntów, na których rzeczywiście publiczny transport kolejowy jest wykonywany, a nie wszystkich tych gruntów, na których mimo ich przeznaczenia na potrzeby publicznego transportu kolejowego faktycznie transport taki się nie odbywa, np. z powodu zawieszenia przewozów pasażerskich i towarowych.

III SA/Wa 1746/07

wyrok wsa 2008.01.18

w Warszawie

LEX nr 451807

1. Sam fakt posiadania lokalu przez przedsiębiorcę skutkuje tym, że budynek, budowla lub grunt jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej. Oznacza to, że nawet budynki niewykorzystywane przez przedsiębiorcę w danym momencie lub też wykorzystywane na inną działalność niż gospodarcza (za wyjątkiem budynków mieszkalnych) należy uznać za związane z działalnością gospodarczą.

2. Stawka podatku właściwa dla budynków związanych z prowadzeniem działalności będzie miała zastosowanie jedynie, w sytuacji gdy dany podmiot, w którego posiadaniu znajduje się lokal użytkowy, rzeczywiście prowadzi (wykonuje) działalność gospodarczą. Sam zatem fakt wpisu do rejestru przedsiębiorców, czy do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o uzyskaniu statusu przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

3. Pod pojęciem "zarządu" (art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych) w aktualnym stanie prawnym należy rozumieć tzw. trwały zarząd, będący formą prawną władania nieruchomością przez państwową lub samorządową jednostkę organizacyjną (art. 43 ust. 1 ustawy z 2004 r. o gospodarce nieruchomościami).

III SA/Wa 1640/07 wyrok wsa 2008.01.10

w Warszawie

LEX nr 508785

Zaistnienie obowiązku podatkowego w podatku rolnym czy też w podatku od nieruchomości zależne jest od powierzchni gruntu będącego przedmiotem opodatkowania.

ORDYNACJA PODATKOWA

Powstawanie zobowiązań podatkowych

I SA/Bk 100/10

wyrok wsa 2010-06-16

w Białymstoku

LEX nr 612395

Postępowanie w przedmiocie określenia zobowiązania podatkowego oraz postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nadpłaty podatku są w istocie niezależnymi i autonomicznymi względem siebie postępowaniami podatkowymi.

I SA/Łd 1159/09

wyrok wsa 2010-03-24

w Łodzi

LEX nr 570729

Wyrok karny nie tamuje obowiązku organu podatkowego do wydania decyzji wymiarowej w sytuacji, gdy zobowiązanie podatkowe podlega reżimowi art. 21 § 3 o.p.

I SA/OI 109/10

wyrok wsa 2010-03-18

w Olsztynie

LEX nr 576048

1. Mając na uwadze fakt, że ocena prawna wyrażona w poprzednio wydanym w sprawie wyroku była jednoznaczna i w istocie rozstrzygnęła zasadniczą w sprawie kwestię kto był podatnikiem podatku od nieruchomości pod spornymi jeziorami eliminując tym samym potrzebę badania w tej sprawie kto nim był, to nie wydaje się aby konieczne było prowadzenie dalszego postępowania dowodowego zmierzającego do ustalenia kto powinien być uznany za podatnika w odniesieniu do gruntu pod jeziorami. Uwagi sądu w tym zakresie należało potraktować jedynie jako konieczne odniesienie się do wszystkich zarzutów skargi i dostrzeżenie mankamentów postępowania, które jednak ostatecznie nie przeszkodziły sądowi w zajęciu stanowiska co do nieprawidłowości w zastosowaniu przez organy prawa materialnego i wyrażenia kategorycznego zdania co do możliwości nadania skarżącemu w niniejszej sprawie statusu podatnika.

2. W ustawie z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych brak jest przepisu, który nakazywałby aby wójt, burmistrz czy prezydent miasta dokonywał wymiaru podatku od nieruchomości, obejmując w jednej decyzji wszystkie posiadane przez podatnika na terenie danej gminy nieruchomości. Wydanie jednej decyzji powinno być traktowane jako działanie modelowe, nie zawsze jednak możliwe do zrealizowania. Sytuacja, w której wobec podatnika zostanie wydana jedna decyzja obejmująca wymiarem wszystkie posiadane przez niego nieruchomości i sytuacja, w której wydanych zostanie kilka decyzji, które łącznie nieruchomości te obejmą, nie ma wpływu na wysokość obciążenia podatkowego, jakie z tytułu podatku od nieruchomości poniesie podatnik za dany rok podatkowy.

I SA/GI 724/09

wyrok wsa 2010-03-15

w Gliwicach

LEX nr 576003

Przepis art. 21 § 3 o.p. stanowi podstawę prawną do wydania podatnikowi decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego za dany rok podatkowy w sytuacji gdy, strona pomimo ciążącego na niej obowiązku, nie zapłaciła podatku w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w wymaganym terminie.

II FSK 90/10

wyrok NSA W-wa 2010-03-03

LEX nr 570260

Powstanie obowiązku zapłaty podatku dochodowego powoduje bezprzedmiotowość orzekania o zaliczkach.

II FSK 1594/08

wyrok NSA W-wa 2010-02-25

LEX nr 603729

W odniesieniu do zobowiązań podatkowych powstających z mocy samego prawa, w skutek zaistnienia określonego przepisami prawa zdarzenia - art. 21 § 1 pkt 1 o.p., sam upływ terminu przedawnienia powoduje wygaśnięcie zobowiązania podatkowego bez względu na to czy postępowanie podatkowe się toczy, czy też nie, czy znajduje się w fazie przed organem pierwszej, czy drugiej instancji, czy wreszcie decyzja stała się ostateczna. Upływ terminu przedawnienia może bowiem skutkować także na etapie postępowania egzekucyjnego. Zachodzi wówczas konieczność umorzenia tego postępowania.

I SA/Sz 871/09

wyrok wsa 2010-02-10

w Szczecinie

LEX nr 570722

Odmienne niż w przypadku zobowiązań powstających z mocy prawa, w przypadku zobowiązania powstającego w drodze doręczenia decyzji o charakterze ustalającym decydujące znaczenie ma fakt wydania decyzji przez organ pierwszej instancji, z tym bowiem momentem powstaje zobowiązanie podatkowe, późniejsze rozstrzygnięcie organu odwoławczego nie wpływa na jego istotę.

II FSK 1487/08

wyrok NSA W-wa 2010-02-10

LEX nr 598781

1. Organ podatkowy do dnia 31 grudnia określonego roku (czyli także dnia 31 grudnia) ma prawo (i obowiązek) wydać decyzję określającą wysokość zobowiązania podatkowego. Organ ten nie ma podstaw do antycypowania ewentualnej bezskuteczności tej decyzji wskutek jej doręczenia podatnikowi już po upływie terminu przedawnienia, zwłaszcza, że objęte nią zobowiązanie podatkowe mogło wcześniej wygasnąć wskutek zapłaty (lub innych zdarzeń wymienionych w art. 59 § 1 o.p.), a także mogło dojść do przerwania biegu terminu przedawnienia. Dlatego też twierdzenie, że wydając decyzję na kilka dni przed upływem terminu przedawnienia organ podatkowy (organ kontroli skarbowej) rażąco narusza prawo, jest oczywiście błędne.

2. Wydanie przez organ podatkowy decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego w sytuacji, gdy wysokość tego zobowiązania jest inna, niż w deklaracji (art. 21 § 3 O.p.), nie kreuje więc nowego zobowiązania podatkowego, ale poprawnie odczytuje treść obiektywnie istniejącego stosunku prawnopodatkowego. Dlatego też twierdzenie, że "dla strony określona w decyzji wysokość zobowiązania powstaje w dacie jej doręczenia" nie jest prawidłowe i może być rozumiane tylko jako skrót myślowy oznaczający inną, niż deklaracja podatkowa, konkretyzację obiektywnie istniejącego obowiązku podatkowego.

I SA/Bd 691/09

wyrok wsa 2010-02-03

w Bydgoszczy

LEX nr 559360

Organ podatkowy winien w decyzji deklaratoryjnej ująć całe zobowiązanie podatkowe.

I FSK 2045/08

wyrok NSA W-wa 2010-01-29

LEX nr 593801

Przepis art. 21 § 3a o.p. ma charakter mieszany, bo zawiera zarówno elementy materialnoprawne, jak i formalnoprawne.

I SA/Wr 1390/09

wyrok wsa 2010-01-29

we Wrocławiu

LEX nr 559593

Organ podatkowy winien w decyzji określić wysokość zobowiązania od wszystkich przedmiotów opodatkowania (posiadanych na obszarze działania organu).

II FSK 1343/08

wyrok NSA W-wa 2010-01-15

LEX nr 558891

Wydanie decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego uniemożliwia wszczęcie postępowania o stwierdzenie nadpłaty dopóki w obrocie prawnym pozostaje pierwotna decyzja określająca wysokość zobowiązania podatkowego. Powyższa konstatacja wynika z niekwestionowanego stwierdzenia, że postępowanie wymiarowe ma charakter zasadniczy i nadrzędny wobec postępowania w sprawie stwierdzenia nadpłaty. Wynika to przede wszystkim z tego, że postępowanie wymiarowe ma znacznie szerszy zakres przedmiotowy i ostatecznie kształtuje wysokość zobowiązania podatkowego.

I SA/Wr 68/09

wyrok wsa 2010-01-07

we Wrocławiu

LEX nr 554070

Organ podatkowy winien w decyzji deklaratoryjnej ująć całe zobowiązanie podatkowe, nawet w sytuacji, gdy podatnik wadliwie złożył dwie deklaracje zamiast jednej, przy czym dokonały tego różne pionki działające w ramach struktur tego samego podatnika.

I SA/Go 488/09

wyrok wsa 2009-12-03

w Gorzowie Wielkopolskim

LEX nr 549781

Podatek od nieruchomości ustala się na rok podatkowy. Oznacza to, że organ podatkowy corocznie wydaje decyzję ustalającą wysokość tego, a tym samym powodującą powstanie zobowiązania podatkowego. W kolejnym roku podatkowym należy wydać kolejną decyzję wymierzającą podatek na ten rok podatkowy. W tej sytuacji kwestia terminowego złożenia wykazu nieruchomości, nie może być podstawą do uznania wystąpienia 5 - letniego terminu przedawnienia do wydania decyzji ustalającej podatek, skoro jej przedmiotem jest dalszy rok podatkowy, w odniesieniu do którego podstawą obliczeń był wykaz nieruchomości złożony (i od tamtej pory nie kwestionowany). Kwestia przedawnienia dotyczy każdej decyzji wymiarowej (wydanej za każdy rok) oddzielnie.

I SA/OI 579/08

wyrok wsa 2009-11-04

w Olsztynie

LEX nr 531625

1. Jeżeli decyzja zostanie doręczona tylko jednemu z małżonków, tylko na nim będzie ciążyło zobowiązanie podatkowe. Od drugiego z nich, do czasu doręczenia mu decyzji, nie będzie można wymagać i egzekwować podatku.

2. Tylko prawidłowe doręczenie, tzn. dokonane zgodnie z zasadami określonymi w Ordynacji podatkowej, zapewnia skuteczność czynności podejmowanych przez organ. Brak efektywnego doręczenia decyzji w przypadku decyzji ustalających wysokość zobowiązania podatkowego powoduje zaś, że nie występuje skutek określony w art. 21 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, tzn. obowiązek podatkowy nie przekształca się w zobowiązanie podatkowe. W przypadku solidarnej konstrukcji obowiązku podatkowego, skutek ten nie powstaje w stosunku do tego podatnika, któremu nie dokonano prawidłowego doręczenia.

3. W każdym przypadku, gdy podatnikami podatku od nieruchomości są małżonkowie, brak skutecznego doręczenia decyzji jednemu z nich, czy też niemożność określenia, komu dokonano doręczenia decyzji, powoduje, że zobowiązanie podatkowe nie powstaje w stosunku do tej osoby, której nie doręczono decyzji.

III SA/Po 401/09

wyrok wsa 2009-10-15

w Poznaniu

LEX nr 574011

Podatnik nie jest zobowiązany do objęcia jedną deklaracją podatkową wszystkich nieruchomości leżących na terenie gminy. Podatnik złożył dwie odrębne deklaracje podatkowe (w tym jedną dotyczącą budek telefonicznych). Przedmiotowe postępowanie podatkowe dotyczyło nieruchomości nie obejmujących budek telefonicznych, które jako przedmiot odrębnej deklaracji mogły samodzielnie podlegać kontroli, w wyniku której organ podatkowy mógł wydać odrębną decyzję określającą wysokość zobowiązania podatkowego.

I SA/Ld 46/09

wyrok wsa 2009-10-15

w Łodzi

LEX nr 542004

Tak długo jak sam podatnik nie skoryguje złożonej deklaracji podatkowej bądź organ podatkowy nie określi zobowiązania podatkowego w innej wysokości, kwotę wynikającą ze złożonej deklaracji traktuje się jako należność podatkową rzeczywiście ciążącą na podatniku.

I SA/Bk 255/09

wyrok wsa 2009-09-02

w Białymstoku

LEX nr 524646

Dopóki deklaracja, w tym także deklaracja korygująca, nie zostanie zastąpiona decyzją organu podatkowego, dopóty to ona wskazuje na wysokość zobowiązania podatkowego.

II FSK 2137/08

wyrok NSA W-wa 2009-07-17

LEX nr 524637

Przyczyną naliczania odsetek za zwłokę jest zatem wadliwe wykazanie zobowiązania podatkowego przez podatnika, a nie wydanie przez organy podatkowe deklaratoryjnej decyzji w trybie przewidzianym w art. 21 § 3 O.p.

I SA/GI 1141/08

wyrok wsa 2009-07-07

w Gliwicach

LEX nr 524661

W przypadku, gdy obowiązek podatkowy, z mocy przepisu prawa, ciąży solidarnie na osobach fizycznych, współwłaścicielach nieruchomości, organ wymierzający (ustalający) podatek zobligowany jest do wydania decyzji w stosunku do wszystkich osób objętych takim obowiązkiem. Wydanie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości, z pominięciem osób (osoby) odpowiedzialnych solidarnie, a więc takich, na których ciążyła nieskonkretyzowana powinność świadczenia pieniężnego wynikająca z przepisu ustawy podatkowej, stanowi oczywiste naruszenie prawa.

II FSK 433/08

wyrok NSA W-wa 2009-07-02

LEX nr 513219

1. Nie można, mając na uwadze chociażby zasadę prowadzenia postępowania podatkowego w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych, wyrażoną w art. 121 § 1 o.p., poprzez fakt zmiany interpretacji przepisów przez organ podatkowy powodować ujemnych następstw dla podatnika, który działa w dobrej wierze i w zaufaniu do treści otrzymanej informacji.

2. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo, że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego (art. 21 § 3 o.p.). Zatem zaistnienie jednej z wymienionych okoliczności obliguje organ do określenia zobowiązania podatkowego w drodze decyzji, w pełnej wysokości. Z przepisu tego nie można bowiem wyprowadzić normy prawnej nakazującej objęcia decyzją tylko tej część zobowiązania, która nie została jeszcze zapłacona.

I FSK 1811/07

wyrok NSA W-wa 2009-05-19

LEX nr 593724

Skorzystanie z uprawnienia, jakie daje art. 91 o.p. w zw. z art. 366 § 1 k.c., jest możliwe dopiero po powstaniu zobowiązania podatkowego, czyli przy zobowiązaniach, o których mowa w art. 21 § 1 pkt 2 o.p., po skutecznym doręczeniu decyzji ustalającej. Jest to prawo do wyboru dłużnika, od którego zażąda się zapłaty świadczenia, ale dopiero po podjęciu czynności zmierzających do tego, aby każdy z podmiotów, na których ciąży ustawowy obowiązek podatkowy, stał się podatnikiem w następstwie doręczenia mu decyzji ustalającej podatek.

I SA/Lu 16/09 wyrok wsa 2009-05-12

w Lublinie

LEX nr 534597

1. Decyzja o zakresie odpowiedzialności spadkobierców podatnika podatku dochodowego od osób fizycznych oparta na art. 100 § 1 O.p. może być wydana tylko, gdy zobowiązanie podatkowe spadkodawcy zostało ukształtowane niekwestionowaną deklaracją podatkową (art. 21 § 2, art. 102 § 1 pkt 1, art. 100 § 1 O.p.), gdy zobowiązanie podatkowe spadkodawcy zostało ukształtowane decyzją ostateczną skierowaną do spadkodawcy za jego życia (art. 21 § 1 pkt 1 - 2, art. 102 § 1 pkt 2, art. 100 § 1 O.p.).

2. Art. 104 § 3 O.p. stanowi o obowiązku organu podatkowego doręczenia spadkobiercom decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego po wyjaśnieniu, jaką część przychodu ze sprzedaży nieruchomości sam spadkodawca przeznaczył na cele objęte zwolnieniem podatkowym, ewentualnie jaką część tego przychodu jego spadkobiercy przeznaczyli na cele objęte zwolnieniem podatkowym. Natomiast nie stanowi o uprawnieniu organu podatkowego do ustalenia zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych osobie zmarłej, która była podatnikiem tego podatku i z momentem śmierci utraciła zdolność podatkowoprawną, utraciła zdolność by być adresatem praw i obowiązków podatkowych.

VIII SA/Wa 748/08 wyrok wsa 2009-05-07

w Warszawie

LEX nr 537046

1. Związanie dokonaną przez NSA wykładnią ma szeroki zasięg. Nie można oprzeć skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy, na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa ustaloną w tej sprawie przez NSA. Sąd, któremu sprawa została przekazana, może odstąpić od zawartej w orzeczeniu NSA wykładni prawa jedynie w wyjątkowych sytuacjach. W szczególności wówczas, gdy stan faktyczny danej sprawy ustalony w wyniku ponownego jej rozpoznania, uległ tak zasadniczej zmianie, że do nowo ustalonego stanu faktycznego należy stosować przepisy prawa odmienne od wyjaśnionych przez NSA, jak również w przypadku, gdy przy niezmiennym stanie faktycznym sprawy, po wydaniu orzeczenia zmienił się stan prawny.

2. W stanie prawnym obowiązującym po 1 stycznia 2003 r., w postępowaniu wszczętym wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty niedopuszczalne jest określenie w decyzji dotyczącej nadpłaty wysokości zobowiązania podatkowego, jeżeli nie zostało wszczęte odrębne postępowanie wymiarowe.

II FSK 1896/07 wyrok NSA W-wa 2009-03-26

LEX nr 491675

Obowiązek podatkowy w podatku od środków transportowych zarówno pod rządami przepisów w brzmieniu obowiązującym w 2001 r. jak też obowiązujących aktualnie powstaje na podstawie art. 21 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej.

II FSK 1893/07 wyrok NSA W-wa 2009-03-20

LEX nr 575398

Przystąpienie do wyjaśniania, czy w sprawie zaistniało zdarzenie prawne w postaci nadpłaty podatku, powinno być poprzedzone wyjaśnieniem ewentualnego zdarzenia prawnego, tj. określeniem zobowiązania podatkowego, w oparciu o art. 21 § 3 O.p.

I SA/Ld 1439/08 wyrok wsa 2009-03-17

w Łodzi

LEX nr 492210

1. Termin przedawnienia zobowiązania podatkowego, które powstaje wskutek zaistnienia określonego przepisami prawa zdarzenia, biegnie i wywołuje skutek w postaci wygaśnięcia zobowiązania podatkowego, niezależnie od tego czy i jakiej treści decyzja zostanie wydana. Konsekwencją deklaratoryjnego charakteru decyzji jest to, iż stwierdza jedynie okoliczności podatkowo istotne i nie modyfikuje kształtu materialnych praw i obowiązków podatnika. Co więcej, upływ terminu przedawnienia może skutkować także na etapie postępowania egzekucyjnego - wówczas zachodzi konieczność umorzenia tego postępowania.

2. Doręczenie decyzji, nawet gdy jest to decyzja nieostateczna, decyzja organu I instancji, wystarcza by zobowiązanie powstało i mogło być przedmiotem skutecznej i niewadliwej egzekucji. Co więcej, zobowiązanie to może stanowić przedmiot korekty w postępowaniu odwoławczym, z tym jednak zastrzeżeniem, że wyłącznie taki sposób, który nie będzie skutkował zwiększeniem obciążenia podatnika. Nie doręczenie decyzji w terminie dla tej czynności otwartym powoduje, że zobowiązanie nie może skutecznie powstać i nie powstanie w przyszłości. Jeżeli pomimo upływu terminu przedawnienia wydania (doręczenia) decyzji organ podatkowy jednak zdecyduje się na wydanie i przesłanie do strony takiego konstytutywnego rozstrzygnięcia, dopuszcza się rażącego naruszenia prawa.

I SA/Rz 771/08

wyrok wsa 2009-03-12

w Rzeszowie

LEX nr 522442

W sytuacji, gdy podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w decyzji, przepisy kreują po stronie organów podatkowych, decydujących się na władcze określenie zobowiązania podatkowego powstającego po stronie podatnika z mocy prawa (m.in. na podstawie art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej), obowiązek uczynienia tego w sposób prawidłowy, czyli zgodny ze stanem rzeczywistym.

I SA/Łd 1219/08

wyrok wsa 2009-03-04

w Łodzi

LEX nr 549358

Dodanie do Ordynacji podatkowej art. 21 § 3a, zobowiązującego organ do uwzględnienia w decyzji wymiarowej podatku naliczonego - nie wprowadza nowych uprawnień i obowiązków do prawa pozytywnego.

III SA/GI 421/08

wyrok wsa 2009-02-27

w Gliwicach

LEX nr 487213

Decyzja wydana w trybie art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej jest decyzją konstytutywną, wymienioną w art. 21 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, a więc rodzącą powstanie obowiązku podatkowego, z momentem jej pojawienia się w obrocie prawnym. Tym momentem jest moment doręczenia decyzji.

I SA/Po 1262/08

wyrok wsa 2009-02-24

w Poznaniu

LEX nr 515147

W sytuacji, gdy organ podatkowy w jednej decyzji dokonuje wymiaru podatku za kilka lat podatkowych, winien w sentencji decyzji wskazać wysokość podatku za określony rok podatkowy. Skoro podatnik był zobowiązany do złożenia deklaracji i zapłaty podatku za poszczególne lata podatkowe, w sytuacji, gdy nie wywiąże się należycie z nałożonego ustawą obowiązku podatkowego, decyzja niejako "zastępuje" lub koryguje deklarację podatnika. Z sentencji, a ponadto z uzasadnienia decyzji winno zatem wynikać co jest przedmiotem opodatkowania w każdym z poszczególnych lat podatkowych i jaka jest wysokość prawidłowo określonego podatku.

I SA/GI 920/08

wyrok wsa 2009-01-15

w Gliwicach

POP 2009/3/248

W stanie prawnym obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2009 r. wniosek o stwierdzenie nadpłaty złożony po upływie 5 lat od dnia złożenia deklaracji podatkowej nie mógł być merytorycznie rozpatrzony. Termin określony w art. 79 § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej wiązał podatnika i organy podatkowe bez względu na kwestie związane z przedawnieniem zobowiązania podatkowego za rok, którego dotyczy żądanie stwierdzenia nadpłaty.

Nieuprawniona jest konstatacja, że spóźniony wniosek o stwierdzenie nadpłaty zawierający dane wskazujące, że zapłacono nienależny podatek, obligował organ do wszczęcia postępowania w trybie art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej.

I SA/Łd 1260/08

wyrok wsa 2009-01-08

w Łodzi

LEX nr 491951

UWAGA: Punkt 2 tezy nieaktualny

1. Jeśli źródłem powstania zobowiązania podatkowego jest decyzja administracyjna o charakterze konstytutywnym, trzeba przedawnienie odnosić do powstania tego zobowiązania i uwzględniać moment doręczenia decyzji, który musi mieć miejsce przed upływem trzech lub pięciu lat od końca roku podatkowego, w którym powstało zobowiązanie podatkowe lub upływał termin złożenia zeznania rocznego. Doręczenie decyzji, nawet gdy jest to decyzja nieostateczna, decyzja organu I instancji, wystarcza by zobowiązanie powstało i mogło być przedmiotem skutecznej i niewadliwej egzekucji. Co więcej, zobowiązanie to może stanowić przedmiot korekty w postępowaniu odwoławczym, z tym jednak zastrzeżeniem, że wyłącznie taki sposób, który nie będzie skutkował zwiększeniem obciążenia podatnika.

2. Art. 17 ustawy z 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne w żadnym przypadku nie daje podstawy podatnikowi podatku dochodowego zryczałtowanego do zastosowania stawki 20 % w sposób samoistny. Przyjęcie stawki 20 % nie wynika więc z mocy samego prawa i uwarunkowane jest wydaniem stosownego rozstrzygnięcia przez organ administracji podatkowej. Wobec tego decyzja wymiarowa nie nosi cech decyzji deklaratoryjnej.

3. Wskutek zastosowania wobec podatnika podwyższonej, wobec zasadniczej stawki podatkowej, zobowiązanie podatkowe w zryczałtowanym podatku dochodowym, ulega przekształceniu z zobowiązania powstającego z mocy prawa, w zobowiązanie kreowane w całości przez organ podatkowy w drodze decyzji administracyjnej.

I SA/Gd 666/08

wyrok wsa 2009-01-06

w Gdańsku

LEX nr 483120

1. Przedawnienie to zdarzenie wywołujące konkretne skutki prawne w wyniku upływu czasu. Na gruncie Ordynacji podatkowej skutki te mogą polegać albo na tym, że zobowiązanie podatkowe w ogóle nie powstaje (art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej), albo na tym, że zobowiązanie podatkowe wygasa (art. 70 w zw. z art. 59 § 1 pkt 9 Ordynacji podatkowej). Po upływie okresu przedawnienia ustaje prawo do wydania decyzji.

2. Skutki materialnoprawne, jakie Ordynacja podatkowa wiąże z decyzjami ustalającymi (konstytutywnymi), w każdym wypadku powstają z doręczenia tych decyzji (art. 21 § 1 pkt 2, art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej).

3. Artykuł 118 § 1 Ordynacji podatkowej omawia instytucję przedawnienia prawa do wydania decyzji, zaś art. 118 § 2 Ordynacji podatkowej instytucję przedawnienia zobowiązań podatkowych.

4. Orzekając o odpowiedzialności członka zarządu za zaległości podatkowe spółki organ podatkowy jest obowiązany wykazać okoliczność pełnienia obowiązków członka zarządu w czasie powstania zobowiązania podatkowego, które przerodziło się w dochodzoną zaległość podatkową spółki, oraz bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce, natomiast ciężar wykazania którejkolwiek okoliczności uwalniającej od odpowiedzialności spoczywa na członku zarządu.

USTAWA O SAMORZĄDZIE GMINNYM

Mienie komunalne

IV CSK 117/09 wyrok SN 2009-07-17

Biul.SN 2009/10/15

Czynność prawna, przewidziana w art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.), która nie uzyskała kontrasygnaty skarbnika gminy, jest bezskuteczna także wtedy, gdy została częściowo wykonana.

II OSK 1263/06 wyrok NSA W-wa 2006-12-05

LEX nr 321487

Mienie pozostające we współwłasności (88% udziałów) gminy należy do mienia z którego korzystanie w celu prowadzenia działalności gospodarczej wyczerpuje znamiona "korzystania z mienia komunalnego". Gmina zarządza własnymi zasobami mieszkaniowymi poprzez wspólnoty mieszkaniowe, ale ta forma gospodarowania lokalami nie oznacza wyłączenia tych zasobów z zakresu pojęciowego "mienia komunalnego".

I SA/Kr 1288/01 wyrok wsa 2004-01-16

w Krakowie

LEX nr 134875

Wyłączny udział miasta w kapitale zakładowym spółki z o.o. powoduje, w myśl przepisu art. 43 u.s.g., że majątek tej spółki jest mieniem samorządowym, komunalnym. Czyni to budownictwo mieszkaniowe realizowane przez spółkę budownictwem na rzecz samorządu terytorialnego stopnia podstawowego.

I SA 208/99 wyrok NSA 2000-01-12

w Warszawie

LEX nr 55775

Podstawowym składnikiem mienia komunalnego są oczywiście nieruchomości, przy czym nie ma podziału mienia komunalnego według źródeł jego pochodzenia. Całe mienie komunalne ujmowane jest jako jednorodne w tym znaczeniu, że jest to mienie w rozumieniu prawa cywilnego, a w szczególności w rozumieniu art. 44 kc.

Generalnie należy stwierdzić, że mienie komunalne obejmuje aktywa, a nie pasywa. Wynika to z definicji mienia zawartej w cyt. art. 44 kc, w odniesieniu do ogólnego pojęcia mienia, jak i w art. 43 ustawy o samorządzie gminnym - w odniesieniu do mienia komunalnego. Wynikałoby z tego, że mienie to "całokształt praw majątkowych przysługujących określonej podmiotowi", a nie "całokształt praw i obowiązków".

SA/Wr 1125/91 wyrok NSA 1992-01-08

we Wrocławiu

ONSA 1993/2/35

1. Przepisy ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 16, poz. 95 z późn. zm.), a w szczególności jej art. 40 ust. 2 pkt 3, nie stwarzają podstawy do ustalenia przez radę gminy stawek czynszu dzierżawnego lub czynszu najmu mienia komunalnego w formie aktu normatywnego powszechnie obowiązującego.

2. Akt kierownictwa wewnętrznego, w którego formie rada gminy ustaliła zasady podwyższania czynszu dzierżawnego za mienie gminne, nie może sam przez się stwarzać podstawy do wypowiedzania umowy dzierżawy lub jej warunków, jeżeli umowa ta została zawarta na czas określony.

SA/Wr 668/91 wyrok NSA 1991-07-23

we Wrocławiu

ONSA 1993/2/31

1. Na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 i art. 43 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 16, poz. 95 z późn. zm.) rada gminy może ustalać zasady określania stawek czynszu dzierżawnego za grunty komunalne

bądź ustalać te stawki w formie aktów kierownictwa wewnętrznego, to jest aktów normatywnych skierowanych do podległych jednostek organizacyjnych. Rada gminy natomiast nie ma uprawnień do ustalania tych stawek w formie przepisów gminnych, to jest aktów normatywnych powszechnie obowiązujących (art. 40 tej ustawy).

2. Rada gminy, której mienie pozostaje w administracji przedsiębiorstwa komunalnego na warunkach zlecenia, zachowuje uprawnienie do decydowania o jego przeznaczeniu i sposobie wykorzystania i w granicach tego uprawnienia może, z uwzględnieniem warunków zlecenia, określać zasady gospodarowania tym mieniem przez przedsiębiorstwa, w tym także określać zasady ustalania stawek czynszu za dzierżawę tego mienia.

IV CSK 117/09

wyrok SN 2009-07-17

LEX nr 523584

Wymóg kontrasygnaty skarbnika jest elementem ustawowego trybu zawarcia umowy przez gminę, a więc kontrasygnata ma decydujący wpływ na skuteczność umowy zawieranej przez gminę. Chwila wyrażenia kontrasygnaty ma znaczenie drugorzędne, udzielona po zawarciu umowy - sanuje ją.

I ACa 349/08

wyrok s.apel. 2008-10-29

w Białymstoku

OSAB 2008/4/25

Umowa pozbawiona wymaganej w art. 46 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym kontrasygnaty skarbnika jest bezskuteczna i jako taka nie wiąże stron. Nie sanuje tego braku spełnienie świadczenia z dotkniętej taką wadliwością umowy wzajemnej przez kontrahenta gminy, czy też podjęcie się jej realizacji. Ustawa o samorządzie gminnym nie zawiera bowiem przepisu, który eliminowałby w takich przypadkach sankcję bezskuteczności.

II SA/Kr 2208/03

wyrok NSA 2003-11-18

w Krakowie

LEX nr 381829

1. Uchwała rady gminy, która "przewiduje, że mieszkańcy wniosą opłaty" i która nie ma być publikowana w wojewódzkim dzienniku urzędowym, nie stanowi aktu prawa miejscowego, opłaty zaś takie - nie mają charakteru publicznoprawnego obowiązku mieszkańców tej gminy.

2. Ustalenie wysokości ewentualnych, dobrowolnych wpłat mieszkańców mających wspomóc budowę miejskiej sieci sanitarnej z podaniem stawek za metr instalacji, należy do problematyki bieżącego zarządu mieniem w zakresie nieprzekraczającym bieżącego zarządu, czyli do kompetencji organu wykonawczego gminy.

III CZP 63/03

uchwała SN 2003-10-03

OSNC 2004/12/188...

Przepisy ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (jedn. tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 20 czerwca 2002 r. o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta (Dz. U. Nr 113, poz. 984) nie wyłączają możliwości złożenia oświadczenia woli w imieniu gminy w zakresie zarządu mieniem przez pełnomocnika gminy ustanowionego przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

V CK 240/02

wyrok SN 2003-10-02

LEX nr 175959

1. Z mocy art. 31 u.s.g. wójt uzyskał status reprezentanta gminy i w jego gestii leżało przejawianie woli gminy na zewnątrz; w ramach wynikającego z art. 31 uprawnienia mieściło się również uprawnienie do ustanowienia pełnomocnika procesowego gminy. Mający charakter wyjątku art. 46 ust. 1 cyt. ustawy nie powinien podlegać wykładni rozszerzającej. Stanowisko to daje się pogodzić z art. 67 § 1 k.p.c., gdy się zważy, że posługuje się on pojęciem "organów uprawnionych do działania w ich (osób prawnych) imieniu", a nie organów osoby prawnej oraz że wskazanie właściwych dla każdego podmiotu organów opiera się na przepisach regulujących strukturę i działalność danego podmiotu.

2. Brak jest podstaw do przyjmowania, by w wypadku udziału w walnym zgromadzeniu reprezentantów osób prawnych obowiązywała zasada reprezentacji wymagana przy dokonywaniu czynności prawnych. Decydujące znaczenie ma tu ustawa szczególna normująca status osoby prawnej oraz zasady jej reprezentacji, i w art. 31 u.s.g. odnaleźć można dostateczne upoważnienie dla wójta do uczestniczenia w walnym zgromadzeniu jako reprezentanta gminy.

3. Prawa wynikające z akcji, w tym także prawa korporacyjne, mają charakter majątkowy. Nie każda czynność związana z wykonywaniem prawa akcjonariusza jest czynnością "zarządu mieniem", i jednocześnie oświadczeniem woli w zakresie tego zarządu, którego dotyczy ograniczenie wynikające z art. 46 ust. 1 u.s.g.

II CKN 327/99 wyrok SN 2001-10-11

LEX nr 52727

1. Wójt lub burmistrz (także prezydent miasta) z mocy ustawy uzyskali status reprezentanta gminy. Oznacza to, że wymienione osoby są upoważnione do wyrażania woli gminy jako osoby prawnej. Osoby te są niewątpliwie związane aktami stanowienia podjętymi przez radę gminy albo zarząd, niemniej w ich gestii pozostaje przejawianie woli gminy na zewnątrz. Ustawodawca rozróżnił zatem sferę decydowania o dokonywaniu określonych czynności od wtórnej w stosunku do niej sfery reprezentacji. W konsekwencji, wójt lub burmistrz (także prezydent miasta) jednoosobowo wyrażają wolę gminy jako osoby prawnej na zewnątrz.

2. W art. 46 ust. 1 ustawy z 1990 r. o samorządzie gminnym chodzi wyłącznie o takie czynności w ramach zarządu mieniem, które wymagają wyrażenia woli na zewnątrz, a nie o wszystkie czynności zewnętrzne, które mają aspekt majątkowy.

I CRN 187/94 wyrok SN 1995-01-31

LEX nr 50577

Z przepisu art. 46 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 16, poz. 95 ze zm.) wynika, że kontrasygnata może być udzielona już po dokonaniu czynności prawnej. W postępowaniu nakazowym sąd nie ma możliwości wyjaśniania, czy uprawniona osoba udzieliła kontrasygnaty, natomiast jej brak może być podnoszony w zarzutach od nakazu zapłaty.

I ACr 881/93 wyrok s.apel. 1994-02-08

w Katowicach

OSA 1994/11-12/64

Zarząd targowisk miejskich traktowany być może jako "statio municipii" gminy, przy czym jego dyrektor może w procesie ją zastępować jeżeli posiada ku temu umocowanie zgodnie z art. 46 ust. 1 i art. 47 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 16 poz. 95 z późn. zm.), a więc pełnomocnictwo udzielone przez zarząd gminy.

SA/Wr 104/92 wyrok NSA 1992-03-19

we Wrocławiu

ST 1992/12/72...

Stosownie do art. 46 ust. 1 i 2 w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. g ustawy o 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym podstawą przystąpienia gminy do spółki jest oświadczenie upoważnionych osób (ich podpisy), złożone na podstawie wcześniej podjętej uchwały rady gminy. Natomiast terminem przystąpienia do spółki jest bądź data złożenia podpisów przez przedstawicieli gminy pod uchwałą zatwierdzającą statut spółki, bądź uchwała zarządu spółki.

III CZP 116/91 uchwała SN 1992-01-06

OSNC 1992/7-8/125

Przepisy ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 16, poz. 95 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 z późn. zm.) nie wyłączają możliwości złożenia oświadczenia o wykonaniu prawa pierwokupu przez pełnomocnika gminy.

III SA/Łd 615/09 postanow. wsa 2009-12-18

w Łodzi

Wspólnota 2010/4/31

Prezydent może udzielić pełnomocnictwa kierownikowi jednostki organizacyjnej zajmującej się nieruchomościami gminnymi do nawiązywania i rozwiązywania umów najmu lokali gminy. Ewentualne spory wynikające z treści udzielonego pełnomocnictwa powinny być rozpatrywane przez sąd powszechny.

I ACa 87/97

wyrok s.apel. 1997-06-25

w Lublinie

Apel.-Lub. 1997/4/24

Na podstawie art. 49 ustawy z dnia 8.03.1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 16, poz. 95 z późn. zm.) gmina ponosi odpowiedzialność za zobowiązania swojej jednostki organizacyjnej. Zdolność występowania w procesie jako strona również ma jedynie gmina jako osoba prawna, ma ona też zdolność do czynności procesowych (art. 64 § 1 k.p.c. i art. 65 § 1 k.p.c.).

Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne - Zakład Budżetowy jest jednostką organizacyjną gminy, a w związku z tym że nie posiada osobowości prawnej nie może działać w procesie cywilnym jako strona we własnym imieniu.

W granicach określonych przez art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 8.03.1990 r. i treść pełnomocnictwa może w procesie działać za gminę kierownik jednostki organizacyjnej.

I ACr 140/96

wyrok s.apel. 1996-05-30

w Białymstoku

OSA 1997/11-12/63...

Jednostki organizacyjne gminy, nie posiadające osobowości prawnej, są reprezentowane przez swoich kierowników działających na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez zarząd gminy (art. 47 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym).

III CKN 370/97

wyrok SN 1998-02-23

OSNC 1998/10/163...

Przewidziana w art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (jedn. tekst: Dz. U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74 ze zm.) solidarna odpowiedzialność nowo powstałych gmin, przejmujących mienie gminy podzielonej za jej zobowiązanie zaciągnięte przed podziałem, nie jest uzależniona od faktycznego objęcia mienia przez te gminy.